— „Dar bine”, insistai eu”. Dacă Lafargue ar fi tras şi el spre a se apăra, unde e arma?“

— „Vom vedea — poate că i-a fost smulsă de asasin din mână şi întrebuinţată împotriva lui... şi atunci evident, a luat-o cu sine fugind...

* * *

— „Nu mai înţeleg nimic“, zise Bertillon dând din umeri, în timp ce ne aflam în camera tragediei. „Un om care, după toate aparenţele, are o moarte instantanee, nu numai că vorbeşte, dar scrie o acuzaţie cu unul din degetele mânii drepte, deşi e stângaciu. Nu există uşi forţate şi nu s'a găsit vre-o armă. Casa de bani a fost deschisă astăzi de către trimisul firmei, de unde a fost cumpărată; mecanicul declară că n'a fost forţată, totuş, banii au dispărut. Rar am întâlnit o afacere mai încurcată“.

Plecându-se, trase pânza ce acoperia cadavrul şi-l examină cu lupa.

— „Farquart are părul blond, nu?“ întrebă el la un moment dat, detaşând câteva fire de păr de pe unul din butonii victimei.

— „Dar”, răspunsei „i-am văzut fişa. E blond şi are ochi albaştri“. Bertillon puse firele de păr într'o cutie şi-şi continuă cercetarea. In cele din urmă, se ridică şi chemă jandarmul care sta la uşă.

— „Cadavrul poate fi ridicat“ zise el. „Telefonează d-rului Maupert. Să mi se trimită glontele cât mai curând posibil. Această cameră trebue sigilată şi păzită încă; poate că mă voi reîntoarce.

Tot drumul până la siguranţă, Bertillon fu neobicinuit de tăcut.

— „Ia să vedem“ zise el când ajunserăm în uşa biroului său „dacă lecţiile mele ţi-au folosit la ceva? Ce-ai face în cazul acesta?

— „Aş aplica regula de trei „replicai eu fără ezitare.

— „Regula de trei?“

— „Iată cum am schiţat problema: In primul rând, cine profită de pe urma acestei crime? In al doilea: cine e femeea? Şi rămâne apoi de căutat motivul acestei crime, în trecutul victimei.

„Admirabil“ zise Bertillon zâmbind. „La asta nu m'am gândit. Din nefericire însă aci nu pare să fie amestecată vre-o femee şi asta ne handicapează. Ei bine, mai curând sau mai târziu va veni o vreme, când vei lucra independent. Ia afacerea asta în primire, dacă vrei, şi vino la mine când vei vedea că lucrurile se încurcă prea de tot.

— „Pot să iau şi pe Rousseau?” întrebai eu încântat de perspectiva ce mi se deschidea.

— „Pe fostul brigadier? Desigur. Şi te rog să mă ţii la curent cu evenimentele; îţi voiu da mâine raportul doctorului Maupert şi glontele“.

In clipa când ieşiam pe uşe, mă lovii de Colbert agentul dela brigada a 9-a care aducea un teanc de documente.

— Acest bancher Lafargue, era un pungaş“ zise el. „Moartea l-a scăpat dela zece ani de ocnă. S'au ridicat împotriva lui plângeri din toate colţurile Franţei. Individul fusese autorul unei gigantice excrocherii şi-şi însuşise vre-o şase-şapte milioane de franci“.

— „Hai la mine, Colbert“ îl întrerupsei pe un ton de afectată indiferenţă. „Trebue să studiez acest dosar; am fost însărcinat cu investigaţiile“.

— „Ce spui?“ exclamă acesta neîncrezător „tu — tu singur? Hm, nu pot spune că debutezi într'un caz simplu.

— „După cum văd“ reluai eu într'un târziu, după ce citisem dosarul, „Farquart şi Lafargue fuseseră duşmani de moarte, încât de pe vremea când erau studenţi şi frecventau cursurile Sorbonei. Pe la 25 de ani, Lafargue se îndrăgosti de o tânără colegă şi-i ceru mâna. Fata era însă curtată în acelaş timp de Farquart care, frumos, fascinant şi scânteetor de spiritual, reuşi să-i câştige în scurt timp inima căsătorindu-se cu ea. Intervine o lacună de zece ani în dosar timp în care Farquart decade, treptat pe când Lafargue devine o putere financiară. La un moment dat îl vedem pe Farquart implicat într'o fraudă şi închis.

— „In timp ce-şi făcea pedeapsa, singurul său fiu moare, iar soţia dispare fără urmă. Am impresia că Lafargue nu era străin de această dispariţie” zise Colbert. „Cu siguranţă că tot el a înscenat frauda care l-a băgat pe Farquart în închisoare. A fost o afacere foarte ciudată. Cred că dacă ai vorbi cu martorul principal care a depus împotriva lui la proces, un individ anume Jean Laboiteux, zis Chichi, ai afla lucruri interesante. In orice caz Farquart ştia că vechiul său duşman îl băgase în închisoare şi jurase să-l ucidă...

— „Atunci“, observai eu, „chiar dacă nu şi-a zărit asasinul, era fatal ca bancherul să-l bănuiască pe Farquart. Mă duc astă seară cu Rousseau la Villete după Chichi. Am impresia că Lafargue ducea o viaţă dublă, că ziua era un om de lume iar noaptea se învârtia între pungaşi“.

Pentru a spulbera bănuielile, luasem un pistol automat cu mine, sub pretex că vream să-l vând.

Către miezul nopţii, pe când ne aflam la Café dés Amis, un individ înalt şi slab, se apropiă de noi.

— „L'aş cumpăra dacă e curat“ zise el.

— „Pentru asta garantez“ răspunsei râzând. „N'am vrut să-l arunc pentrucă sunt la strâmtoare; totuş, dacă n'am să-l pot vinde, îl voiu arunca în Sena. Mi-e teamă să-l mai port, mai ales de când cu asasinatul din Bulevardul Malesherbes“...

La aceste cuvinte, individul mă privi câteva clipe fix.

— „Acolo n'a putut lucra decât Farquart... Am făcut închisoarea la Fresnes cu el şi cu Louvois, care fusese plătit de Lafargue să-l spioneze...

— „Ce fel de om era Lafargue?“ întrebai eu. „De-ai noştri?“

— „Desigur — un băiat foarte bun. Larg la mână. Nu l-aţi văzut niciodată? Era brun ca un spaniol şi purta un cioc mic, ascuţit.

— „Aha!“ se amestecă Rousseau „i-am vândut odată nişte bijuterii“.

Noua noastră cunoştiinţă dădu din cap.

„Nu, ăsta nu se încurca cu bijuterii. Nu lucra decât în afaceri mari de credit. La un moment dat însă, lucrurile au luat o întorsătură proastă; drăguţa lui, la Grande Lison, a fost părăsită fără un ban.

Şi acum, destul. Iei un ludovic pe pistol?“

Ii dădui arma şi după ce plătii un rând de băuturi din moneta de aur, părăsirăm localul.

— „Ştii ce?” zise Rousseau. „Lasă-mă pe mine să găsesc fata. Va fi cu siguranţă o sursă nepreţuită de informaţiuni“.

In dimineaţa următoare, Bertillon îmi trimise glontele extras din cadavru, după cum îmi promisese. Din prima clipă, privirile îmi fură isbite de un cerc strălucitor spre capăt, care în nici un caz nu fusese produs de împuşcătură. Misterul creştea pe măsură ce raza cercetărilor se lărgia. Să fi pornit oare glontele dintr'o armă specială, cum e puşca-baston? Nu părea imposibil; trimisei îndată doi detectivi spre a vedea cine locuia peste drum de casa tragediei. Dar aci firul păru să se rupă din nou; singurele ferestre de unde se putea privi în camera lui Lafargue erau ale unei bănci engleze bine cunoscute.

In după amiaza aceleaş zile am făcut o vizită lui Gilbert Farquart, care era ţinut în infirmieria penitenciarului. Era un om robust, cu părul blond şi ondulat. Purta o mustaţă groasă, cu vârfurile lăsate în jos; ochii cenuşii aveau sclipiri de oţel, buzele îi erau subţiri şi sardonice iar nasul amintia ciocul unei păsări de pradă. In scurt, era acel tip de om pe care n'ai vrea să-l întâlneşti într'un loc pustiu.

Insă în clipa în care începu să vorbească, neplăcuta impresie dela început se şterse ca prin minune: avea o

voce sonoră şi fascinant de caldă.

Farquart recunoscu fără înconjur, că într'adevăr jurase să'l suprime pe Lafargue, dar că un altul i-o luase înainte.

— „Cred că asasinul a ţinut cu orice preţ să mă amestece în această afacere" zise el cu un **zâmbet trist**, „**pentru că în ziua crimei am primit o** telegramă semnată Louvois, care mă anunţa că dacă vream să-l prind pe Lafargue cu banii excrocaţi asupra lui, trebuia să mă duc la orele 6 şi jumătate în Boulevard de Malesherbes. După cum ştii însă, am fost doborît de un autobuz la răspântia St. Augustin.

— „Mai ai acea telegramă?" îl întrebai.

Farquart se încruntă.

— „Nu — niciodată nu păstrez astfel de mesagii. Am distrus-o".

— „Unde ţi-a fost predată şi când?"

— „La Hotel Alcazar în bulevardul St. Michel, pe la 11 şi jumătate".

— „Ai vre-un pistol?"

— „Da, la hotel în geamantan. Iată cheile.

— „Bine, presupunând că nu d-ta l-ai omorât pe Lafargue — cine crezi c'a putut-o face?

— „Cine ştie? Unul din pungaşii cu cari lucra. Aveau idee probabil de faptul vă yachtul său era gata de plecare".

— „Asta-i pentru mine o noutate. Avea un yacht?

— „Da, „La Dame de Pique" care se află la Toullon. Unul din oamenii mei stă acolo de pază.

Grozav aş fi vrut să-i pui câteva întrebări asupra soţiei sale, dar ceva în figura lui mă împiedică să atac acest subiect. Il părăsii asigurându-l că adevărul avea să iasă în cele din urmă la suprafaţă. Ciudat: nu-mi venia a crede că Farquart ar fi putut comite omorul şi totuş, pistolul pe care-l găsi în camera sa, veni să adauge un nou inel la lanţul de probe ce militau împotriva lui. Era un browning de calibrul 38 şi părea să fi avut o întrebuinţare recentă.

In seara acelei zile pe la orele 7, eram din nou la vila lui Lafargue şi postând doi oameni la intrare, acolo unde se aflase servitorul în clipa crimei, **descărcai un glonte în tavan. Deşi** detunătura fu asurzitoare în cameră, cei de afară nu auziră însă nimic. **Ferestrele erau prevăzute cu geamuri** duble şi cu draperii grele. Deci, una din ele fusese deschisă în clipa omorului. Dar pentruce? O nouă enigmă.

Priviam nedumerit bucata de ipsos pe care glontele meu o desprinsese din tavan, când observai o altă bucată similară, pe covorul de lângă pat. Făcui în grabă dintr'o masă şi două scaune o piramidă, pe care mă urcai spre a examina friza. Indărătul unui ciubuc se afla înfipt un glonte, pe care-l **scosei cu ajutorul briceagului: capătul** acestuia nu prezenta acel cerc strălucitor, pe care-l observasem la **glontele** extras din rana lui Lafargue.

Incepeam să întrezăresc adevărul. Examinai din nou petele brune de pe covor şi în lumina descoperirei mele, scrutai bronzul masiv al patului. Câteva fire de păr negru erau lipite de unul din picioarele acestei mobile printr'o pată de sânge. Indiscutabil, victima se lovise în cădere de acest colţ...

* * *

— „Mergem la „Poule qui Pond" zise Rousseau intrând pe la orele 9 în laboratorul meu. „Se dă un „bal-musette" în rue Charenton. La Grande Lison obişnueşte să vină acolo după douăsprezece."

— „Foarte bine" replicai eu. „Dar stai să trimit mai întâi după mâncare. Vreau să-ţi vorbesc şi pe urmă, aştept din clipă în clipă copia unei telegrame.

Zece minute mai târziu, jandarmul ne aducea cina.

— „**Mazette, trebue să ai veşti bune** Volnay 1904!" zise Rousseau privind sticla cu vin.

— „Iţi cunosc slăbiciunea moşule, îi răspunsei". Iată glontele care l-a ucis pe Lafargue. Ce crezi că a putut **produce acest cerc strălucitor?**

— „N'am mai văzut nici când aşa ceva. Tu ştii?

— „Cred că da. Hai dincolo şi-ţi voiu arăta. Cu aceste cuvinte, am încărcat un pistol şi-am tras într'un manechin. Un pocnet surd şi aceasta se răsturnă. Rousseau se apropiă de el şi scoase glontele, apoi se uită în ţeava pistolului.

— „Drace un amortizor! „exclamă el. „Şi rezultatele sunt aceleaşi. Să se fi comis oare astfel crima? Dar nu se poate. Patru persoane au auzit detunătura.

— „Asta a vrut şi asasinul care a deschis intenţionat fereastra. Cu siguranţă, ştia că altfel sgomotul n'ar fi ajuns în stradă, ceeace dovedeşte că a mai încercat această operaţiune înainte.

— „Nu ştiu unde vrei să ajungi" zise Rousseau" dar pari să ai o teorie".

— „De sigur că am, dar mai înainte de a o expune, trebue să fiu sigur de ea.

In momentul acela intră asistentul, aducându-mi copia telegramei aşteptate.

„Octave se pregăteşte să-şi ia sborul. Dacă-i faci o vizită pe la 7, îl găseşti cu banii asupra lui. Louvois".

Farquart nu minţise deci.

— „Nu cumva a observat amploiatul cine a predat această telegramă?" întrebai eu pe poliţist.

— „Ba da, spunea că a fost adusă de un băieţaş.

— „Trebuia să mă aştept că individul nu era să se expună, aducând-o personal" murmurai. Vom încerca totuş să găsim băiatul. Şi acum dragul meu Rousseau, dacă-mi dai zece minute să mă îmbrac, te urmez.

O oră mai târziu, travestit în fasonel de periferie, mă aflam alături de colegul meu, în sală slab luminată şi încețoşată de fum, unde câteva perechi se învârtiau cu solemnitate, în sunetele unui acordeon.

— „Asta-i Lison" şopti Rousseau arătându-mi o femee înaltă şi foarte frumoasă, care se sprijinia de tejghea. Imediat mă îndreptai spre ea, invitând-o la dans. Gestul o măguli şi curând reuşii s'o interesez, arătându-i un teanc de bacnote cu o glumă grosolană asupra provenienţei lor dubioase. Câteva minute mai târziu eram buni prieteni şi o invitam să cineze cu noi, la Bastilia.

— „Ţi s'a făcut de cătuşe?" mormăi furios Rousseau, pe care-l dădusem drept tovarăşul meu. „Astâmpără-te, idiotule, şi ascunde banii ăia. Aşa vă prindeţi voi toţi! Vom merge la Jules Boni, unde se mănâncă foarte bine şi unde „muştele" nu-şi vâră nasul!"

Localul era o adevărată speluncă de hoţi şi aceste cuvinte sfârşiră prin a împrăştia cu desăvârşire bănuialile fetei. La început fu extrem de rezervată, dar când vinul cu care o îmbiam mereu începu să-şi facă efectul, deveni foarte comunicativă: După o bucată de vreme, adusei vorba de Lafargue pretinzând că nu-mi plătise pentru ajutorul pe care i-l dădusem într'o „lovitură".

— „Ah", strigă ea atunci furioasă „tare aş vrea să-l întâlnesc pe porcul care l-a ucis!

— „Şi eu!... nu ştii oare cine să fi fost?"

— „Ba da: Giacomo Donati. Erau mereu împreună în ultimile două săptămâni.

— „Giacomo", făcui eu. „Nu e individul acela înalt şi blond din Milano...

— „Nu, nu! Te înşeli! Giacomo venia dela Neapole, era oacheş şi umbla ras... Din noaptea în care a fost ucis Octave, a dispărut. L-am căutat peste tot, dar în zadar.

* * *

— „Aşa de curând.. Bravo!" exclamă Bertillon în dimineaţa în care intram la el cu raportul, la care lucrasem întreaga noapte. „Intâi concluziile" făcu el cu vădită nerăbdare şi voi vedea mai pe urmă cum ai lucrat. Dar stai să-l chem şi pe Rousseau".

Pregătisem acasă un întreg discurs, dar privirea clară şi pătrunzătoare a şefului mă deconcertă:

— „Lafargue nu e mort" isbucnii eu fără altă introducere „omul găsit în camera sa e un anume Giacomo Donati, care-i semăna leit şi cu ajutorul căruia Lafargue a înscenat asasinatul, pentru a scăpa de urmăriri.

Bertillon sări în picioare.

— „Trebue să fii nebun" bolborosi el în cele din urmă". Cum ai **ajuns la** această teorie?

— „Nu e teorie" replicai eu calm. „Am trimis portretul şi amprentele digitale ale mortului la siguranţa din Neapole, care mi-a răspuns cu următoarea telegramă: „**Indicaţiile dvs. corespund semnalmentelor lui Giacomo Donati afară de cicatrice şi de tatuaj. Amprentele digitale exacte**".

— „**După cum vedeţi" încheiai eu** după ce istorisisem toate peripeţiile **investigaţiilor „ceeace mi-a deşteptat** bănuielile a fost urma amortizorului, observată pe glontele fatal, apoi faptul că s'a tras un al doilea glonte fără amortizor şi cu fereastra deschisă evident, pentruca detunătura să fie auzită. In al treilea rând, moartea fiind instantanee, era exclus ca individul să mai scrie sau să vorbească; mai departe, din examinarea medicală rezultă că mortul fusese stângaciu, particularitate pe care Lafargue n'o prezenta, iar casa de bani a fost deschisă de cineva care cunoaştea combinaţia probabil, înainte de comiterea omorului, întrucât nu s'a găsit urme de sânge nici pe chee şi nici pe jurul ei. Şi în sfârşit, un muribund nu şi-ar trimite servitorul după un doctor locuind la câteva mile depărtare...

„Lafargue era în ajunul unui formidabil crah financiar. Intâmplarea a făcut să-l întâlnească pe Giacomo, un ocnaş evadat, care-l semăna în mod surprinzător. Fotografiile mele dovedesc că tatuajul şi tăietura de pe obraz sunt recente; deci Lafargue l-a convins pe Giacomo să-l înlocuiască. Am aflat între altele dela Grande Lison, că acesta din urmă a umblat bandajat vreme de o săptămână. Căpitanul yachtului **„Dama de Pică" primise ordinul să** se pregătească de plecare, asta de ochii lui Donati, care fusese asigurat probabil că avea să i se pună la dispoziţie yachtul, în momentul în care fuga ar fi devenit imperioasă.

Lafargue a introdus apoi pe italian în camera sa şi când acesta şi-a schimbat hainele, l-a împuşcat pe la spate cu un pistol, a cărui ţeavă fusese prevăzută cu un amortizor. Cu un sânge rece aproape de neconceput, a scris cu degetul mortului mesagiul acuzării, s'a mânjit cu sânge şi deschizând fe**reastra, a tras un foc în tavan, de** data asta fără amortizor, s-a întins pe jos. Când a intrat Baptiste, a bâlbâit acele cuvinte prin care-l învinuia pe Farquart şi l-a trimis după doctor. Imediat ce s'a văzut singur, a închis fereastra, a tras perdelele târând cadavrul din nou în mijlocul odăii şi a fugit. Tot el a trimis lui Farquart telegrama, spre a-l face să apară la momentul oportun în preajma vilei şi fără acel fericit accident, am mai crede şi acum în vinovăţia lui.

In această urzeală există însă două erori:

Manevra lui Lafargue lasă să se întrevadă că asasinul cunoştea bine casa şi apoi, ar fi trebuit să-şi lovească victima astfel, încât să mai vieţuiască în urmă câteva minute"... Mă oprii însfârşit gâfâind, căci Bertillon îmi prinsese mâinile, strângându-mi-le cu căldură. Asta era răsplata mea!

„Sunt mândru de tine!" zise el. „Şi acum, poate că ştii unde se află acest Lafargue?!".

— „La primele două întrebări ale problemei am răspuns; rămâne acum punctul „trei" de rezolvat şi anume: femeea, în acest caz, soţia lui Farquart. Lafargue e îndrăgostit nebun de ea şi se va duce deci s'o întâlnească...

Soneria telefonului începu să sbâr-

nâle energic. Bertillon luă receptorul și ascultă timp de câteva minute.

— „Ei" zise el în cele din urmă „soția lui Farquart a sosit tocmai acum la Paris. A fost ținută în captivitate, pe o insuliță, anume Stenosa, în marea Egee, de unde a reușit să fugă acum ...ptămână.

— „Atunci puteți fi sigur că Lafargue a plecat într'acolo. Și-a ales Grecia ca loc de retragere, pentrucă acolo nu există extrădare. Voi vorbi cu Farquart; soția sa trebue să vie înapoi cu noi, spre a ne ajuta să punem mâna pe ucigaș.

Ajungând în prag mă întorsei.

— „Apropos, cum rămâne cu Farquart? Pot să-i anunț că va fi în curând liber?

— „Neoficial da. Judecătorul de instrucție va primi raportul d-tale astăzi. În orice caz, va fi plasat într'un spital până la vindecare.

În infirmeria penitenciarului, găsii la căpătâiul lui Farquart o femee brună de toată frumusețea. Bolnavul îmi întinse mâna zâmbind.

— „Iți mulțumesc", zise el „Doctorul mi-a spus tocmai că siguranța a dat telefonic dispoziția să fiu pus în libertate. Și asta numai d-tale ți-o datoresc.

— „Mă tem că vă veți despărți din nou" întâmpinai eu vesel. „Doamna ne va ajuta să-l prindem pe Lafargue".

Ambii mă priviră înspăimântați.

— „Pentru numele lui D-zeu", zise Farquart în cele din urmă „nu e mort?"

Când află însfârșit cele ce descoperisem, murmură:

— „Mizerabilul. Cu siguranță, legea nu m'ar putea pedepsi, dacă l'ași ucide..."

— „Dece să riști? Dacă soția d-tale ne va da concursul, îți garantez că ticălosul va urca la sigur treptele eșafodului. Care e răspunsul d-tale d-nă?

— „Mă mai întrebi?" isbucni femeea cu vocea înlăcrămată. „Ard de dorința de a-l ști nevătămător pe acest mizerabil, care m'a răpit, m'a amețit și..." Își acoperi fața cu mâinile.

— „Am fost în tot acest timp închisă", reluă ea, „sub paza a doi țărani napolitani, cari au aflat probabil de moartea stăpânului lor, căci într'o dimineață, am găsit ușa deschisă, iar pe pat se aflau toate hainele mele precum și o pungă cu câteva bancnote".

* * *

Două ore mai târziu eram în drum spre Stenosa.

Lafargue poseda aci un mic castel, ce aparținuse pe vremuri unui prinț german.

Capturai pe cei doi păzitori lăsați de Lafargue, închizându-i într'una din cabinele yachtului nostru și înconjurai casa cu detectivi italieni, travestiți în țărani greci. Eu aveam în această comedie rolul unui german bogat, pornit într'o călătorie de agrement; Rousseau devenise stewardul meu, iar d-na Farquart își reluase locul în casa pe care o părăsise cu câteva zile înainte.

Se scurse astfel cam la o săptămână și tocmai când începusem să mă tem că psichologia mea dăduse greș, un vas cu pavilion grecesc se ivi la orizont, îndreptându-se spre micul port al insulei.

— „Prost de tot", zise Rousseau strâmbându-se' „dacă vasul acesta rămâne aici, intrăm în bucluc, întrucât n'avem dreptul să operăm arestări în aceste ape".

— „Dar nu-l arestăm", replicai eu, „din moment se se află pe iachtul nostru care e francez și atât timp cât a venit de bunăvoie, avem dreptul să-l reținem pe bord și să-l luăm cu noi în Franța". Rousseau isbucni în râs, auzind cuvintele „de bună voie", dar nu mai ridică nici o obiecție.

Dădui ordinul să se tragă yachtul într'una din scobiturile țărmului și debarcarăm tocmai la timp, spre a ne ascunde îndărătul unor arbori. Văzui detașându-se de vasul grec ce ancorase în golf, o luntre. Un om bărbos, cam tomnatic, îmbrăcat în alb, se apropia de țărm. Faptul că locuința lui Lafargue se afla situată la o oră de mers în interiorul insulei, ne dădu vremea să readucem iachtul în port, pentru scena ce urma să se desfășoare.

Soarele coborînd, incendiase cerul spre Vest, când d-na Farquart apăru însfârșit, alergând pe cărarea dinspre sat, cu părul despletit și cu hainele sfâșiate. La câteva sute de pași în urma ei, venia bărbatul pe care-l văzusem în luntre... Când ajunse poticnindu-se pe puntea vasului nostru, mă găsii ascultând femeea, care frângându-și mâinile și vociferând, articula fraze frânte și incoherente

Lafargue — căci nu mai exista nici o îndoială asupra identității lui, deși travestirea era admirabilă, — se repezi înaintea noastră și apucând-o de braț, strigă .

— „E soția mea, domnule. Suferă de nervi, are halucinații și sunt silit s'o țiu închisă în casă".

— „Minte... minte", strigă d-na Farquart, „nu sunt soția lui".

Privirile mele trecură cu gravitate dela unul la altul, apoi se opriră asupra matelotilor cari se apropiaseră curioși și ca și cum aceștia din urmă m'ar fi decis, mă înclinai ceremonios, adresându-mă bărbatului într'o franțuzească stricată:

— „Vom discuta această chestiune jos, mein herr. Și dacă d-na e într'adevăr soția d-voastră, va trebui să vă urmeze".

Înfățișarea și modul meu de a vorbi, inspirară încredere criminalului. Il lăsai să tragă după el femeea care acum nu mai opunea nici o rezistență. Ajungând în cabină, d-na Farquart începu, după cum aranjasem de mai înainte, să spună cuvinte fără șir, strigând cât o ținea gura. Rousseau apăru în pragul ușii, întrebându-mă la ce oră vream să cinez: asta însemna că porniam.

— „Ce e asta", strigă Lafargue, simțind vibrațiile motorului, „vasul d-tale s'a pus în mișcare?!"

Văzând că-și strecura mâna în buzunar, sării în picioare și-i vârii sub nas țeava armei mele.

— „La loc, prietene" făcui eu calm, schimbând tonul și accentul.

„O mișcare de mai faci, te punem în lanțuri".

— „Asta n'are să-ți meargă copoi ticălos! Suntem doar în apele grecești!" strigă el repezindu-se spre fereastră. Dar mai înainte de a putea face vre-un semnal vasului cu care venise, eram asupra lui. Eu îi astupai gura cu mâna, iar Rousseau îl trăgea de picioare și toți trei ne prăvălirăm în svârcolirile luptei la pământ. Criminalul îmi înfipse însă dinții în mână, strângând cu atâta putere, încât îmi smulse un urlet de durere. Rousseau îl apucă atunci de beregată, silindu-l să-și caște fălcile și-i îndesă în gură o batistă. Ne liniștirăm apoi, mărginindu-ne a imobiliza pe prizonier, până când yachtul care-și spori viteza cu fiecare minut, avea să lasă din raza vasului grec.

Făcurăm restul călătoriei ocolind cu grijă vasele ce ieșiau în cale și debarcarăm astfel la Marsilia, fără alt incident.

Lafargue a fost condamnat la muncă silnică pe viață și deportat la Cayenne, dar trei ani mai târziu, a murit împușcat de un gardian pe când încerca să evadeze.

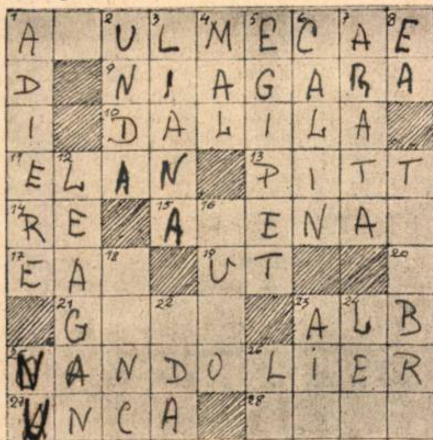
ASHTON WOLFE

JOCURILE REALITĂȚII

Cuvinte încrucişate

„Marea"

(10 puncte) de El

I. ORIZONTAL: 1) Alunecat încetişor. 9) Cascadă. 10) Invingătoarea lui Samson! 11) Mişcare sufletească. 13) Celebru om de stat englez. 14) Notă muzicală. 15) Domol. 17) Judecător în Infern. 19) Altă numire dată lui „do". 21) Nume bărbătesc.. 23) Palid. 25) Cântecul gondolierului venețian. 27) Nume de femee. 28) Sentimentul care se simte la largul lui, în... largul mării!

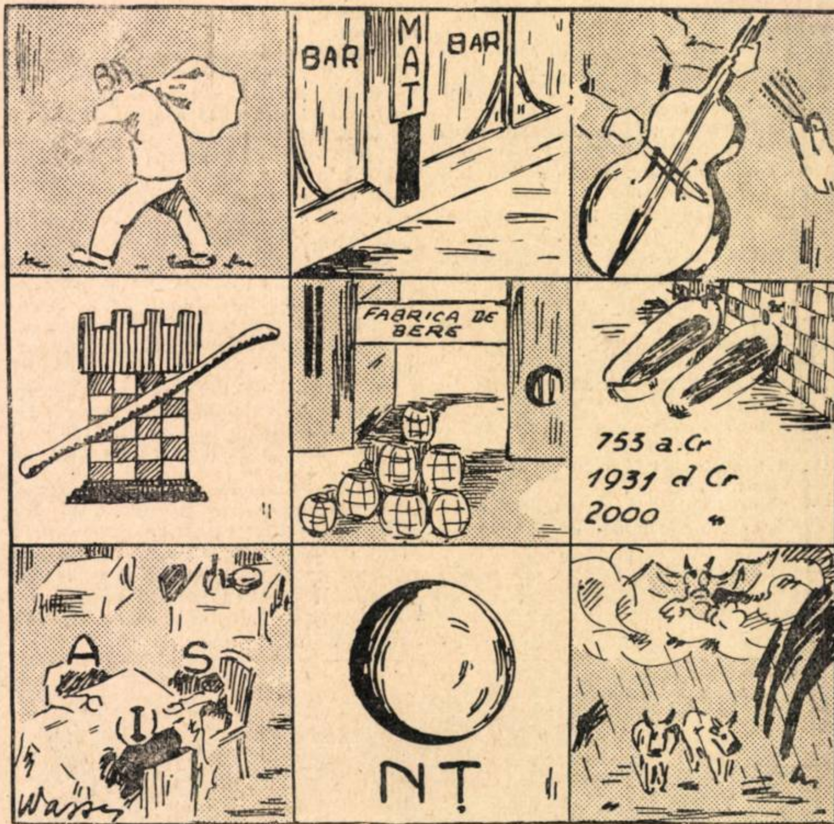
VERTICAL: 1) Suflare încetişoară. 2) Ridicătură mică de apă. 3) „Căci te-a cuprins asemenea... (sing.) din apă" (Emin.) 4) Locul unde se'neacă țiganul. 5) Numirea antică a unei țări din Africa. 6) Titlul unei mari poeme, de Eminescu. 7) Indice! 8) Pronume. 12) Hamacul (!) copiilor. 16) Cea care „pe mişcătoarele cărări, corăbii negre duce". 18) Loc de distracție. 20) Inseminat. 22) Măsură. 23) Arbore care dă fructe. 24) Interjecție. 25) Negație. 26) Zeu egiptean.

II. FURTUNA — *Orizontal:* 29) Distrugătoare. (continuare în 34 vertical). 35) Nemişcat. 36) Notă muzicală. 37) Locul de unde se procură piatră. 40) Şi'n mările furioase, se găseşte un asemenea obiect prețios! 41) Laude aduse unei divinități. 44) Alimentatorii mărilor înfuriate! 45) Conjucție. 52) Vocea mării înfuriate. 55) Turburarea martimă.

VERTICAL: 29) Vârtej, cauzat de vânt. 30) Soacra lui Iosif. 31) Spaimă. 32) Lucrezi pământul. 32) Pustietate. 33) Exclamare de durere. 34) Mândrie. 38) Neajunsuri. 39) Marte grecesc. 42) Laconic. 43) Fluviu. 46) Mici poeme. 47) La jocul de şah. 49) Adverb (mold.) 51) Uf! 53) Numeral. 54) Intersecția... gâştelor.

Vocabular ilustrat

(10 puncte) de W.

In fiecare căsuță se va forma câte un cuvânt, făcându-se analogia între figură şi literele sau cuvintele corespunzătoare. Ex: un urs între B şi litera A, dă cuvântul bursă, etc...

Nouile noastre premii

Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 252—253 se primesc timp de două săptămâni dela apariția primului număr, odică până Marți, orele 6 seara.

Tragerile vor fi bilunare.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporțional cu numărul jocurilor deslegate

PREMIUL I: 100 lei în numerar;

PREMIUL II-lea: Două aparate de radio cu galenă.

PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N. B. — Deslegările vor fi însoțite de cuponul respectiv, purtând mențiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea şanse egale în categoriile inferioare.

Cupon pentru jocuri

No. 252

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacția şi Administrația: Str. Const. Mille 7—9—11. Telefon 359 99.
Prețul abonamentelor: *Un an lei 450; 6 luni lei 250; 3 luni lei 120. Pentru străinătate lei 600 anual.*

REALITATEA ilustrată alege pe MISS ROMANIA 1932

Sus: *D-ra Magda Demetrescu, Miss România 1929, care a repurtat un mare succes peste Ocean.*

Sus: *D-ra Mariana Mirică, Miss România 1930;* Stânga: *D-ra Elena Mischiu, Miss Oltenia 1930.*

DUPĂ cum am anunţat în numerele trecute ale revistei noastre, conform unei tradiţii instaurate de noi, „REALITATEA ILUSTRATĂ" va alege pe „Miss România 1932".

Este îndeobşte cunoscut răsunetul pe care l-a avut în ţară organizarea concursurilor noastre din anii trecuţi; comitetul internaţional al concursurilor dela Galveston ne-a felicitat în repetate rânduri, pentru imparţialitatea şi pentru justele noastre alegeri, fapt subliniat, dealtfel de două ori, prin hotărîrea juriului internaţional de peste Ocean, care a clasat frumuseţile româneşti ale anilor 1929 şi 1930, în fruntea grupurilor de candidate.

Intr'adevăr, domnişoara Magda Demetrescu s'a clasat în 1929, a doua frumuseţe a Europei, după domnişoara Lisl Goldarbeiter, iar domnişoara Mariana Mirică (actuala d-nă arhitect Lupu), Miss România 1930, a fost proclamată Miss Europa şi a obţinut premiul de 500 dollari.

De ambele dăţi, atât personalităţile marcante ale artei internaţionale, cât şi acele ale finanţei americane s'au ocupat în mod foarte intens de România, deoarece amândouă candidatele în interview-urile pe care le-au acordat, au vorbit numai despre România, ţara lor frumoasă de pe malul Dunării, neglijând intenţionat să vorbească în sens personal. Aceasta a fost şi intenţia direcţiunii revistei „Realitatea Ilustrată" şi ea s'a îndeplinit perfect.

Anul acesta, în 1931, succesul a fost mai slab, dat fiind că aleasa noastră, domnişoara Floricel Constantinescu, neîndeplinind condiţiunile regulamentului şi iscălind un contract de angajament cu o casă de cinema, la Paris, n'a putut părăsi continentul spre a participa la concursul internaţional din Galveston şi astfel am fost nevoiţi, — deoarece România *trebuia* să fie reprezentată la acest concurs, — să mandatăm succesiv cu demnitatea de Miss România 1931, pe domnişoarele Elena Mischiu şi Păpuşa Vlasiu — clasate la rând, care din motive independente de voinţa noastră, n'au putut pleca la competiţia internaţională.

Atunci a fost investită cu această demnitate, domnişoara Erastia Peretz, care însă n'a obţinut succesul predecesoarelor sale la Galveston.

In epoca de criză prin care trecem, nu se poate prevedea, dacă americanii vor mai organiza şi în cursul anului 1932, obişnuitul concurs de frumuseţe. Totuş noi vom alege şi anul acesta pe cea mai frumoasă fată din România, în următoarele condiţiuni:

1) Candidatele trebue să aibe vârsta între 16 şi 24 ani.
2) Să nu fie nici să nu fi fost căsătorite.
3) Să exercite profesiuni onorabile sau să locuiască cu părinţii ori în familie şi să se bucure de o perfectă moralitate.
4) Să nu fi profesat sau să nu profeseze încă ocupaţiuni teatrale sau cinematografice.

Având în vedere după cum am spus mai sus, epoca critică prin care trecem, am fixat *un premiu de lei 25.000, pentru cea mai frumoasă fată din România,* care va fi aleasă de noi, printr'un concurs senzaţional, chiar în cursul acestei ierni.

Nu este exclus însă ca americanii să organizeze şi anul acesta concursul internaţional de frumuseţe la Galveston şi atunci Miss România 1932, va pleca să concureze peste Ocean la titlul de „Miss Universe".

Sus: *Restuarantul din Vichy, unde au fost primite frumuseţile europene, la inapoierea din Galveston, in 1929.*

In numărul nostru viitor vom publica amănunte complete asupra concursului de frumuseţe, dând totodată şi indicaţiuni asupra modului cum se pot înscrie candidatele.

Dr. *Mantou cu manşon purtat de Lupe Velez.*

MODA

Dr.: *Un model de pălărie modernă.*

St.: *Un splendid «sortie» din blană, la toaletă de dantelă.*

PRIMELE clipe de surpriză trecute, impresiile încep să se precizeze......

Linia generală a modei reclamă, în cursul zilei, o evidenţiere fără rezerve a bustului, însoţită de umeri largi şi drepţi; ideea triunghiului cu vârful în talie a fost lansată de Patou şi determină în domeniul mantourilor o serie de aspecte extrem de originale.

De mult succes se bucură redingota, încheiată la patru sau la şase nasturi. Gulerele şi manşetele de blană devin însă pe această haină, un non-sens, astfel că ne vom apăra de frig cu ajutorul unor cravatee interioare, numite Robespierre, foarte suple, dintr'o blană moale şi măruntă, sau dintr'o ţesătură imitând blana.

Canotierele cu boruri mici şi drepte, lăsate puţin pe un ochiu, palidă evocare a epocii conspiratorilor, completează cu mult şic aceste redingote.

Deci: umeri drepţi la mantouri,

jachete şi tailleur-uri, umeri uşor căzuţi la toaletele de după amiază şi seară.

Delimitarea e foarte netă. Femeea prezintă două aspecte: ziua e expresia energiei, iar seara, sub lumina caldă, aurie, a becurilor electrice, apare languroasă, fluidă, şerpuitoare......

Factorii chemaţi să aducă o largă şi savuroasă variaţie toaletelor noastre sunt mânecile, decolteurile şi centurile.

Mânecile plate şi colante sunt preferate, prin faptul că pe t e m a lor simplă şi clasică se poate aplica tot ce poate concepe imaginaţia unui modelist.

Avem astfel în domeniul mânecilor o întreagă gamă de forme, corespunzând bogatei diversităţi de s i l u e t e: mâneci «*ballon*», mâneci «*sablier*». prezentând două rânduri de bufuri, unul deasupra cotului, iar altul dedesubt, mâneci «*en poire*» ce se strâng pe c o t lărgindu-se spre pumn, mâneci «*gigot*», la care amploarea porneşte dela pumn spre cot, etc. La toaletele de v o i l e tinzând spre vaporos, se preferă mânecile «*à la chinoise*» şi «*moyen âge*».

Centurile late şi suple se drapează în torsade sau se împletesc din ţesătura rochiei şi formează n o d u r i sau panouri, lateral sau în spate. Singur acest detaliu parvine uneori să dea unei rochi stilul.

Alte amănunte care pot a d u c e variantele dorite într'o t o a l e t ă sunt tablierurile, volanele escaladând silueta în spirală, decupaje ce sculptează, g o d e t-u r i determinând jocuri de umbre, încrustaţii de pliseuri, pense desemnând arabescuri, stele sau evantaie.

S. PRK.

Jos: *Tailleur cu garnitură de blană şi basc; foarte uzitat pentru după amiază.*

Sus: *Rochie de plimbare cu cazacă din catifea, cu mâneci bogate şi cravată din crèpe de Chine.*

In fotografia de mai sus vedem un splendid mantou de blană, cu manşon şi pălărie modernă din catifea. De altfel manşonul va fi în mare vogă, în cursul acestei ierni.

Femeia şi blănurile

Printre podoabele cu care femeia modernă îşi măreşte frumuseţea, nici una nu a reuşit să întrunească aceste două mari calităţi ale blanei, utilul şi decorativul.

Pe când bijuteriile au reuşit să facă să pară numai luxoasă o femeie împodobită cu ele, blana, dela cea mai scumpă până la fidela ei imitaţie i-a slujit de pavăză împotriva intemperiilor, adăogându-i acel atu indispensabil farmecului ei, eleganţa.

Pătrunşi de acest adevăr şi doritori d'a corespunde aspiraţiei femeii din toate clasele sociale, marile case de blănărie au reuşit să rezolve o chestiune de mult pusă în discuţie.

Aceia d'a pune la dispoziţia femeii blănuri frumoase, admirabil lucrate, cu preţuri eftine.

Iar pe când odinioară numai domniţele şi marile boeroaice îşi puteau permite luxul unei blăni de samur, jder, skonk, vulpe, hermină, azi, graţie marilor vânători, apoi crescătoriilor de vulpi, castori, lutre, cum şi artei d'a transforma orice blană, nu mai există cochetă care să nu aibă mantoul sau cravata ei furnizată la un depozit cu blănuri fine.

Moda deci e la largul ei. Ea poate decreta să purtăm jachete de breitschwanz, mantouri de astrahan ziua, cum şi minunatele cape sau tortiuri seara aşa că oricine i se va putea conforma.

Suple şi uşoare ca o mătase apar azi blănurile frumoaselor. Pieile sânt ast-fel lucrate încât par o stofă caldă cu aspect somptuos. Imitaţia alături de veritabil e tot aşa de preţuită şi variaţia, această condiţie **sine qua non** a eleganţei domneşte în marile magazine de blănuri.

Imitaţiile de blănuri fine sunt astăzi aşa de bine executate, încât cu mare greutate se pot deosebi de cele veritabile.

Toate acestea mi le-au sugerat o vizită în vechiul depozit de blănuri din str. Mitropolitul Daniel (fostă Tudor Vladimirescu), unde mi s'au arătat blănurile cele mai fine şi imitaţiile lor, rămânând surprinsă de preţurile eftine cerute, aşa că pot recomanda tuturor doamnelor să viziteze acest depozit.

REALITATEA ilustrată

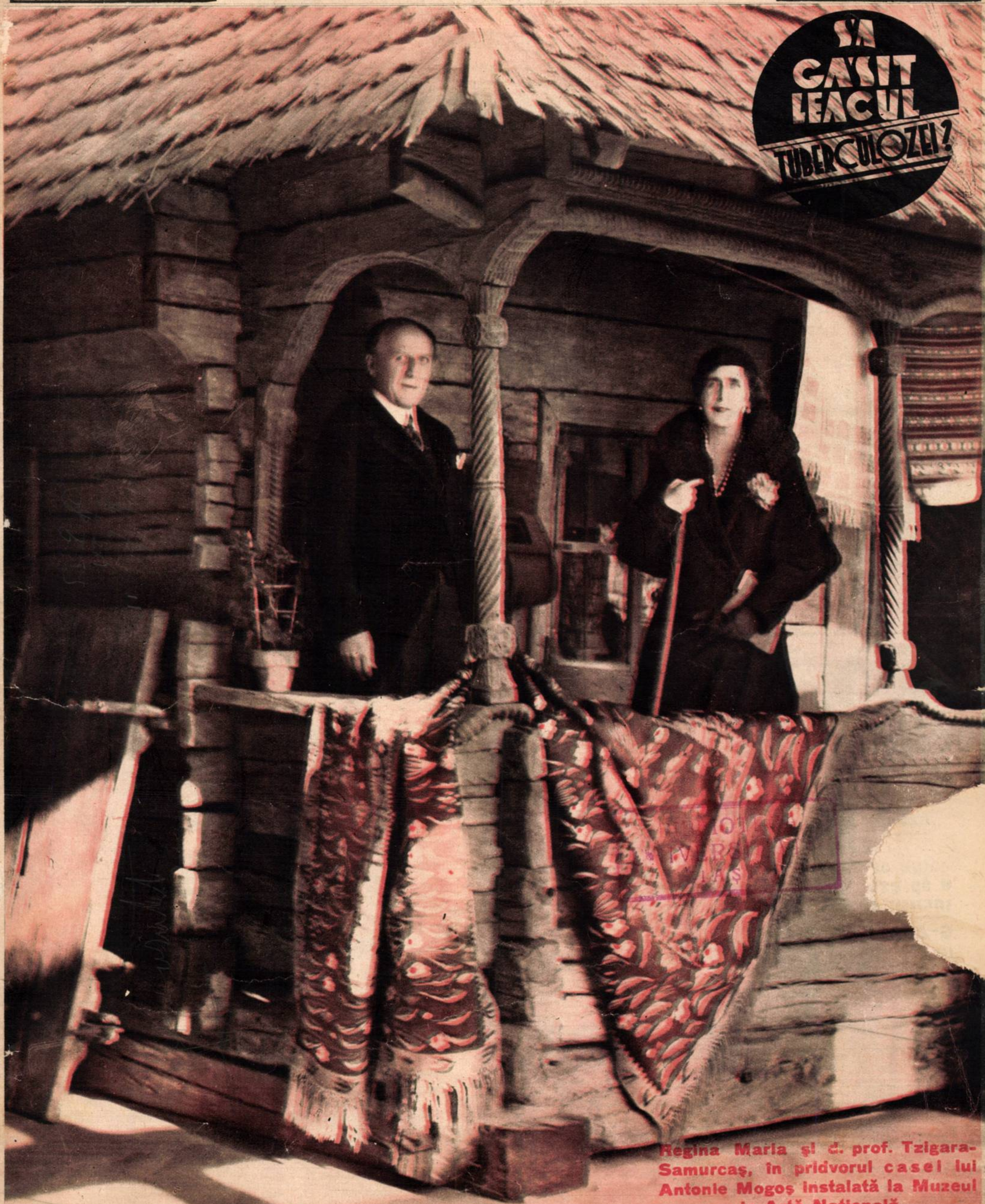
SENINĂTATE. — (Tânăra artistă Frances McCoy dela „Fox"-Film).

Imprimat prin fotorotogravură în atelierele „Adevĕrul" S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL V. Nr. 253

3 DECEMBR. 1931

Regina Maria şi d. prof. Tzigara-Samurcaş, în pridvorul casei lui Antonie Mogoş instalată la Muzeul de Artă Naţională

(Foto Berman)

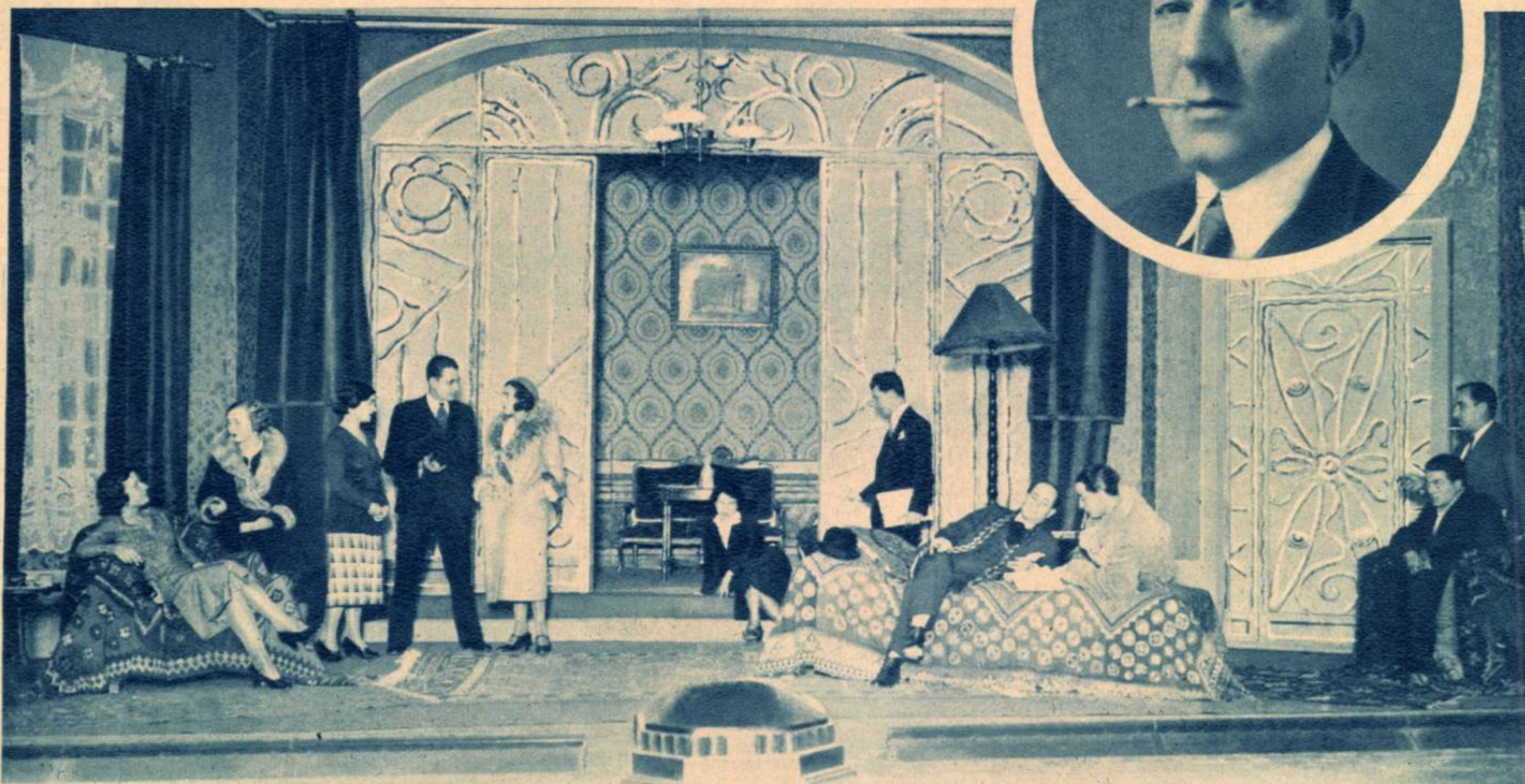
»PRIMUL ROL«

LA TEATRUL „REGINA MARIA"

D. C. Martin, autorul

Jos: *O repetiţie la „Primul rol".*

De curând a avut loc la teatrul „Regina Maria" premiera comediei originale a d-lui C. Martin, „PRIMUL ROL".

Acţiunea piesei, — o comedie uşoară, care amuză spectatorii, este brodată pe tema culiselor teatrale şi a vieţii de familie.

Intriga foarte bine legată, duce de multe ori la aplauze la scenă deschisă, publicul subliniând prin hohote sănătoase de râs, poantele delicioase care abundă şi momentele interesante prin ineditul lor.

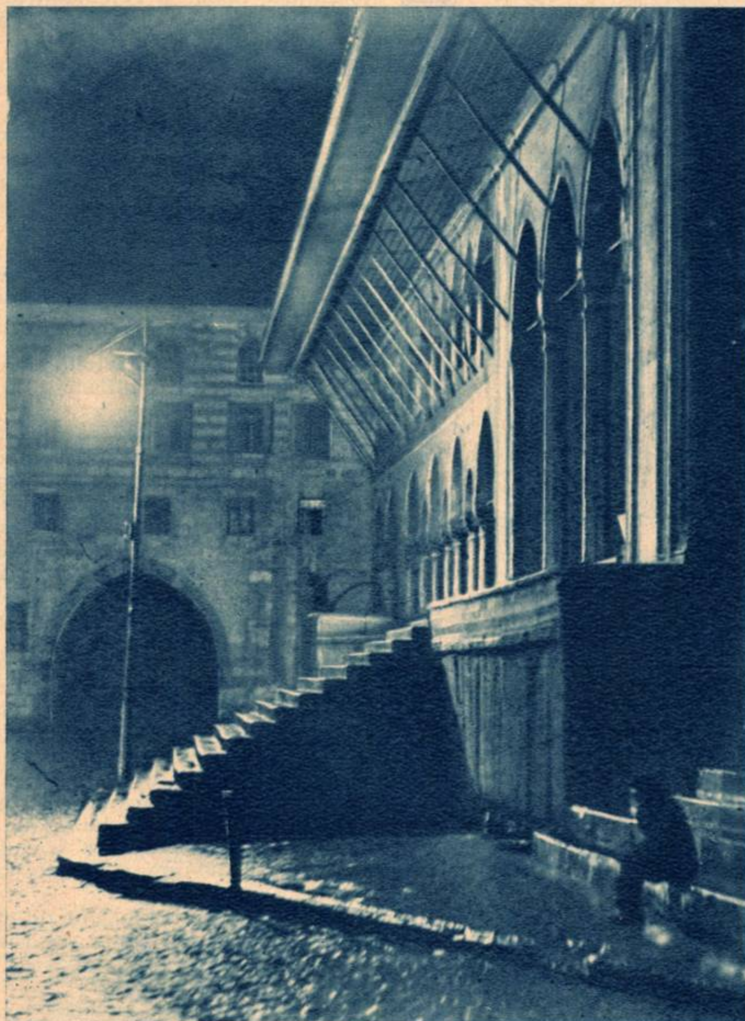
In fruntea interpretării excelează d-nii V. Maximilian şi I. Iancovescu, cari prin jocul minunat şi prin antrenul pe care-l imprimă scenei, au asigurat spectacolului un succes desăvârşit şi o lungă serie.

MEDALIONUL SALVATOR

D-NA EVELINA RAMSKI par'că înebunise: fiul ei, dragul ei Dimitri, un băeţaş de unsprezece ani, dispăruse în chip cu totul misterios. Eşise în dimineaţa aceea dela şcoală la ora obisnuită şi nu se mai înapoiase acasă.

Doamna Evelina Ramski, soţia unui inginer care se afla atunci în Congo-ul Belgian, era o femee de-o frumuseţe excepţională. Ea trezise multe şi profunde pasiuni, dar nimeni nu se putea lăuda să fi primit din parte-i cea mai mică speranţă, cea mai uşoară încurajare: tânăra femee îşi iubia soţul şi-l idolatriza pe fiul ei...

După cercetări multe şi disperate, se duse şi la poliţie, unde comisarul îi ceru o listă de persoanele care ar fi putut avea motive de ură împotriva ei...

Casa în care a fost condusă d-na Ramsky.

ŞANTAJUL

...Când se înapoiă acasă, găsi pe jos un plic închis, care fără îndoială, fusese introdus pe sub uşă. Il deschise şi citi:

„Sunteţi aşteptată la noapte, la „orele 11, la o persoană care „poate să vă dea informaţii si-„gure despre fiul dv. Un auto-„mobil galben, închis, vă va aş-„tepta în faţa casei dv. şi vă veţi „urca în el singură. Cel care va „conduce maşina, nu ştie absolut „nimic; el are numai ordinul de-a „vă aduce în faţa localului „Café „de Paris". Orice comunicare fă-„cută poliţiei din partea dv. nu va „sluji decât să semneze condam-„narea fiului dv. la o moarte ime-„diată".

Evelina Ramski înţelese că-i rămânea un singur lucru de făcut: să asculte. Şi se resemnă acestei triste soarte, hotărâtă să-l salveze cu orice preţ pe scumpul ei Dimitri.

La 11 ea fu gata: văzu automobilul galben aşteptând-o şi se aruncă înăuntru, cu un gest de hotărâre disperată. Maşina porni, dar la câteva zeci de metri de „Café de Paris" se opri şi un bărbat căruia ea nu-i putu desluşi trăsăturile, sări alături de conducător, care se grăbi la un ordin al lui, să-i cedeze volanul, coborându-se. Automobilul porni în goană şi se opri în cele din urmă în faţa unei case la stradă, cu peron cu trepte. In faţa casei ardea un bec electric puternic. Clădirea se afla într'un cartier necunoscut tinerei femei. Străinul deschise uşa, fără să scoată o vorbă, ajută Evelinei să coboare, conducând-o după aceea în susul treptelor, printr'o poartă pe jumătate deschisă.

Doamna Ramski intră. O mână aspră de bărbat o apucă de braţul drept şi-o introduse într'o sală dela parter, iluminată à giorno. Trei bărbaţi mascaţi şedeau în jurul unei mese; un al patrulea scaun gol, părea că aşteaptă pe cineva.

— Luaţi loc, zise femeei, acela care sta în mijloc; luaţi loc şi ascultaţi: fiul dvs. e în mâinile unor persoane hotărâte de orice, dacă lonel Petru Corcecoff: acestuia, dv. îi veţi scrie un bilet, fixându-i o întâlnire pentru mâine seară, la orele 11, în faţa Operei. Veţi fi dusă în acelaş automobil galben, care v'a adus aci. Maşina vă va conduce pe dv. şi pe colonel ...unde, nu interesează să ştiţi. Ascultaţi orbeşte... şi vă recomandăm tăcere absolută: numai în asemenea condiţiuni copilul dv. nu va fi expus nici unui pericol!...

— Şi dacă vă ascult, când îl voi recăpăta pe Dimitri al meu?

— Cinci minute după ce colonelul Corcecoff va fi în faţa noastră. Dv. nu trebue decât să-l conduceţi pe omul acesta la locul care ne interesează pe noi; tot ceia ce se va întâmpla pe urmă nu vă priveşte şi nu trebue să vă privească niciodată... Primiţi?

— Primesc...

Sărmana femee pronunţă cuvântul acesta cu o sforţare destul de vizibilă. Urmă o scurtă tăcere, după care ea adaose:

— Dar dacă colonelul n'ar veni la întâlnire?

— Va veni. E prea îndrăgostit...

Evelina ieşi împreună cu ghidul misterios. Inţelesese despre ce era vorba: ceeace credea că este o dramă din dragoste, devenia acum o tragedie politică. Se înapoiă acasă, se culcă, avu un somn foarte agitat şi a doua zi dimineaţa scrise biletul către colonelul Corcecoff. Răspunsul veni numaidecât şi întocmai precum îl aştepta dânsa: adoratorul accepta întâlnirea cu expresiuni pline de înflăcărare.

După amiază, d-na Ramski primi vizita unui domn necunoscut, care-i aduse un pacheţel. Ea îl desfăcu şi găsi înăuntru un medalion, la vederea căruia scoase un ţipăt de bucurie. Intre ambii avu loc o convorbire scurtă şi însufleţită, apoi necunoscutul plecă. Puţin după aceea, Evelina eşi la rându-i şi nu se înapoiă decât după o oră.

Cu câteva minute înainte de ora 11, automobilul galben veni s'o ia şi o conduse în faţa Operei, unde o aştepta colonelul Corcecoff. Frumosul îndrăgostit se aşeză alături de ea, îi luă mâinile şi începu să i le sărute, pe când automobilul gonia pe străzi, spre a se opri după o cursă îndelungată înaintea unei case care d-nei Ramski i se păru că este aceiaşi din noaptea precedentă.

Evelina, ascultând de instrucţiunile primite, intră împreună cu tânărul ofiţer. Cinci minute după aceea, ea eşia singură şi se urca iarăş în automobil. O exclamaţie de bucurie îi scăpă: Dimitri al ei dormia pe perne, teafăr şi nevătămat! De astădată maşina galbenă porni sprintenă s'o ducă înapoi acasă pe mama fericită şi copilul regăsit...

Intre timp, ce se întâmplase cu colonelul Corcecoff? Acesta, împreună cu frumoasa-i însoţitoare intrase într'un salon mic, mobilat destul de simplu.

(Continuarea în pag. 5)

TRAGEDII LA HOLLYWOOD

Sus: *Claire Windsor*
dr.: *Kathryn Mac-Donald*

Clara Bow

dr.: *Barbara La Marr*
jos: *Martha Mansfield*

dr.: *Billie Dove*

IN realizările ecranului, frumuseţea e aceea care grupează în juru-i afecţiunea, fastul şi celebritatea. Viaţa însă, această mare spulberătoare de iluzii, pare să demonstreze că nepreţuitul dar e mai curând un stigmat al nefericirei.

Aruncaţi o singură privire în istoria Hollywoodului şi veţi vedea o întreaga galerie de femei, cărora frumuseţea n'a făcut decât să le întunece viaţa, abătând asupră-le ruina...

Ne apare astfel angelica Mary Nolan; Katherine MacDonald care a trecut într'o vreme drept cel mai reprezentativ tip de frumuseţe americană; trista Mary Astor; Clara Bow, care a luat calea decepţiilor printr'un concurs de frumuseţe; Barbara la Marr, moartă la 26 de ani în culmea gloriei şi multe altele....

* * *

Farmecul delicioasei Mary Nolan e nealterabil. Am văzut-o luând atitudini dictate de supărare, de acută plictiseală — atitudini care pe alte femei le-ar fi sluţit: ei bine, ea rămânea mereu frumoasă, minunat de frumoasă.

Nu de mult i-am făcut o vizită. Am găsit-o în pat bolnavă: obrajii nefardaţi aveau frăgezimea copilăriei, iar ochii reflectau violetul catifelat al cuverturei ce o acoperia.

O priviam fascinat şi mă întrebam cum de se poate abate atâta nefericire asupra unei fiinţe atât de frumoase! Acest adorabil chip a fost în nenumărate rânduri lovit de pumnul unei brute; femeea, care părea făcută pentru iubire şi admiraţie, e astăzi obiectul milei.

Tragedia vieţii sale începe prin căsătoria cu Frank Tinney, culminând într'un scandal ce isbucneşte cu prilejul unei anchete făcute de autorităţi, în cercul unor consumatori de stupefiante. Cu toate că i se dovedeşte curând nevinovăţia, acest scandal o face să cadă în disgraţia publicului....

Actualmente se află la Hollywood unde intenţionează să-şi încerce din nou norocul.

Şi acum, pentru ca să vă daţi seama cât de repede se răspândeşte calomnia, vă voiu spune că la sosire, artista n'apucase să iasă bine din gară, când spre marea-i uimire văzu, în jurnalele oraşului, titluri anunţând cu litere de o şchioapă un proces pe care o manicuristă din New-York l-ar fi intentat lui Wallace Mac Creery, cel de al doilea soţ al vedetei, pe motivul că invitând-o la el acasă, ar fi încercat s'o necinstească.

— „Dar bine, ce rost are această minciună?!" a strigat Mary. „In ziua când se spune că ar fi avut loc acest atentat, noi nu ne aflam măcar la New-York! Acestor vânători de senzaţional nu le ajunge ruina mea! Se străduesc acum să defăimeze fiinţele care-mi sunt dragi!

* * *

Divorţul Katherinei Mac Donald de Christian Holmes, bogat sportsman din Montecito (California), ne revelează o altă tragedie.

După încheerea procesului, frumoasa femee zăcea într'un spital de lângă Santa Barbara: îşi fracturase un umăr, pe când fugia urmărită de soţul său cu focuri de revolver.

— „Sunt cea mai nefericită femee din lume" a declarat ea reporterilor, veniţi atunci s'o intervieweze. „Mă înfior la ideia că trebue să aduc astfel de acuzaţii omului care e tatăl copilului meu".

Căsnicia sa fusese un lanţ de umiliri şi suferinţe. Intr'o zi — istorisia ea la proces — Holmes îi luă mâna. Crezu în primul moment că era vorba de o toană afectuoasă. Iluzia nu dăinui însă mult: cu o cruzime de dement, soţul îi aplică pe pielea braţului capătul aprins al ţigării şi tot el enervat de strigătele pe care i le smulseră usturimile arsurei, o bătu crunt.

Katherine MacDonald părăsind ecranul, titlul său de „American Beauty" a trecut la Billie Dove, care deasemeni s'a văzut nevoită să-şi părăsească soţul din cauza maltratărilor.

In cursul procesului de divorţ intentat directorului Irvin Willat, artista a declarat că omul acesta era de o gelozie nebunească şi că o pălmuia oridecâteori surprindea privirile bărbaţilor fixându-se admirativ asupra ei.

Fapt cert e că în momentul de faţă, nu există în tot Hollywoodul o fiinţă mai frumoasă decât această femee, prematur încărunţită. Totuş, acum chiar când a reuşit să rupă lanţurile acestei oribile căsnicii Billie e departe de-a fi fericită.

Se spune că în ultimul timp ar fi fost adânc şi sincer îndrăgostită de Howard Hughes. Acesta a început însă, dela o vreme, să iasă în tovărăşia altor femei şi umblă svonul că n'ar mai fi nici o speranţă de împăcare între ei.

Să fie oare şi Billie urmărită de nenorocul care a persecutat pe celelalte frumuseţi de frunte ale Hollywoodului?

* * *

In viaţa Mary-ei Astor, tragedia a intervenit tocmai când fericirea atinsese un punct culminant. Căsătorită din dragoste cu directorul Kenneth Hawks, rămâne văduvă după doi ani, acesta murind într'un accident de aeroplan, pe când turna un film.

„Mult timp mi-a părut că visez" îmi spunea mai târziu Mary, cu privire la această nenorocită întâmplare. „Am avut la început crize de revoltă, care au degenerat apoi în disperare....

N'am cunoscut fericirea decât în ziua când l-am întâlnit pe Kenneth şi numai devenind soţia lui am căpătat noţiunea *vieţii*".

Se va mai căsători oare Mary? Şi dacă o va face, va ajunge vre-odată să uite tragicul sfârşit al primei sale căsnicii?

* * *

Nu mai e nevoe, cred, să amintesc neplăcerile ce s'au năpustit asupra Clarei Bow după ce-a intrat în cinema, printr'un concurs de fotogenie organizat de *Motion pictures Magazine*.

Eşecuri sentimentale, procese, prietenii nesincere şi şantajuri, asta e tot ce a cules spirituala ei drăgălăşie.

* * *

Aceeaş soartă a avut-o Sally O'Neil, o adorabilă irlandeză cu părul negru şi ochii de-un profund albastru.

— „La şaptesprezece ani când am văzut-o pentru prima dată, Sally era poate cea mai drăguţă fetiţă depe suprafaţa pământului" îmi spunea deunăzi regisorul Marshal Neilan. Astăzi, are 25 de ani şi e mai frumoasă de cât oricând, în ciuda neşansei ce pare s'o urmărească: o dragoste nenorocită... un frate mai mic târît de prieteni în aventuri compromiţătoare şi în consecinţă... doi ani fără angajament...

Cotată la început mai sus decât Joan Crawford şi Constance Bennet, — care ocupă astăzi locuri de frunte pe firmamentul cinematografului, — această artistă şi-a văzut cariera ratată, tocmai în clipa când începea să se releveze.

* * *

E apoi Claire Windsor, numită într'o vreme „Orchideea ecranului". Ce i-a adus strălucitoarea sa frumuseţe? Două căsătorii nefericite şi o carieră oarecum plată, care a sfârşit prin a o epuiza atât fiziceşte cât şi sufleteşte.

Martha Mansfield a sfârşit carbonizată. Intr'o clipă de neatenţie vestmântul uşor de dantelă i-a luat foc dela ţigaretă, pe când studia scenariul unui nou film. A murit la 19 ani, atunci când arta începuse să-i deschidă perspectivele aurii ale succesului.

După cum vedeţi din cazurile citate mai sus destinele marilor frumuseţi ale Hollywoodului sunt greu apăsate de fatalitate.

JAMES GRAY

S'A GĂSIT LEACUL TUBERCULOZEI?

HOTARIT lucru, în psihologia tinereţii intră un mare procent de îndrăzneală.

In 1915 un medic libanez părăsia Beyrutul, cu gândul de a cuceri

D-rul Kfouri

Parisul şi întreaga lume. Avântat, pornise la luptă împotriva celui mai teribil rău al timpurilor moderne: tuberculoza.

In 1919 bacilul Koch era învins.

Vindecările realizate de atunci de către d-rul *Kfouri* au fost complete menţinându-se până în momentul de faţă.

Serul extras din maimuţe fiind însă prea scump, tratamentul devenia inaccesibil sărăcimii. Se impunea deci aflarea unei surse de ser, mai puţin costisitor. Atunci a realizat cea de a doua invenţie a sa şi anume: infectarea cu tuberculoză a cailor şi a altor animale domestice ce se dovediseră până atunci refractare acestei boli, obţinând astfel mari cantităţi de ser, la un preţ extrem de modest.

D-rul Kfouri nu mai are acum decât să-şi industrializeze descoperirea, pentruca nenumăratele victime ale teribilei boli, să poată beneficia de tratamentul său.

La cel de-al doilea congres internaţional de patologie comparată, care a avut loc la 14 Octombrie a. c. la Paris, — reunind delegaţii technici a 25 de naţiuni, prezidat de d. Doumer, preşedintele Republicei franceze, — congres unde împreună cu marele profesor Calmette, a luat parte în calitate de raportor d-rul Kfouri, acesta a expus pe larg principiile descoperirei sale, culegând entuziaste felicitări.

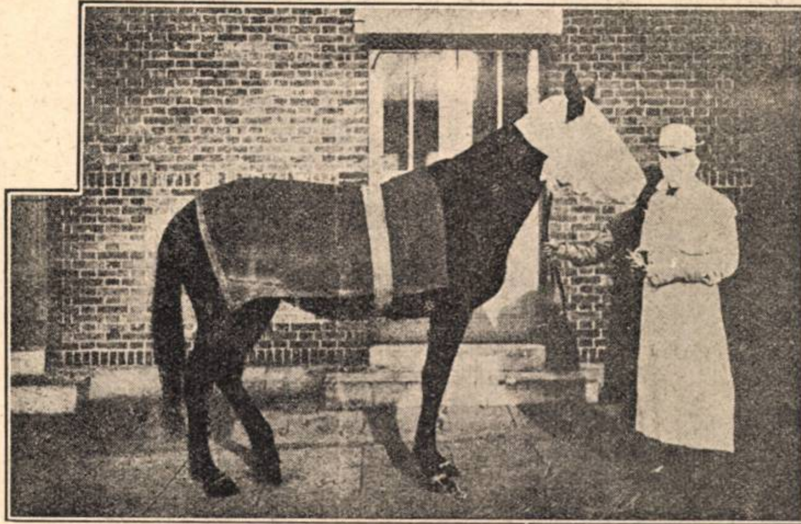
Ştiut este că până acum nu exista un tratament direct curativ imobilizând bacilul în aceste locuri.

D-rul Kfouri a găsit modalitatea unui atac direct al bacilului, şi în aceasta stă originalitatea operei sale.

Plasmatoxinoterapia e primul tratament curativ al tuberculozei. Cercetările d-rului Kfouri au fost comunicate pas cu pas societăţii de patologie comparată şi tuturor celorlalte societăţi medicale din Paris. Aceste lucrări au fost încununate de un răsunător succes şi vor determina o adevărată revoluţie în tratamentul tuberculozei.

In curând, boala, altă dată aproape de neînvins, va dispărea printr'un tratament de câteva săptămâni, cu serul Kfouri.

Se mai speră că graţie acestui sistem, se va ajunge la vindecarea

Un cal bolnav de tuberculoză.

al tuberculozei. Se obicinuia a se supune bolnavul unei cure de aer, odihnă şi alimentaţie abundentă, regim ce determina o calcificare în regiunile atinse ale plămânului, chiar a tuberculozelor învechite, speranţă ce deschide noui orizonturi miilor de fiinţe atinse de oribila suferinţă.

Dr. ALFA

Medalionul salvator (urmare din pagina 3)

— Te rog, prietene, îi spusese Evelina, aşteaptă-mă aci câteva minute. — Şi se făcuse nevăzută...

VICLENIE DE FEMEE

La un moment dat, colonelul se trezi în faţa unor bărbaţi mascaţi cari, fără să şovăie, săriră asupră-i şi-l legară în aşa fel, încât să-i împiedice orice mişcare, pe când cel care părea şeful necunoscuţilor, îi spuse:

— Mai curând sau mai târziu, trădătorii sfârşesc prin a-şi primi pedeapsa meritată... Aşteptăm dela d-ta, Corcecoff, o mărturisire completă...

Puţin câte puţin şedinţa căpătă intensitatea unei drame mortale; pumnalele duşmanilor erau gata să străpungă gâtul şi pieptul ofiţerului, când uşile se dădură în lături şi un comisar de poliţie urmat de numeroşi agenţi cu revolverele în mâini, năvăliră în cameră, tunând:

— „Mâinile sus!"

Complotiştii fură nevoiţi să se supună şi să se lase prinşi, pe când colonelul Corcecoff era pus în libertate.

— Femeea aceea încântătoare şi-a jucat rolul de minune — povesti el mai târziu, prietenilor — ba încă i-a lăsat cu gurile căscate pe duşmanii mei, cari au fost arestaţi pe loc, tocmai în clipa când se pregăteau să mă suprime...

— Dar în ce mod? Cum a putut ea să descopere casa în care fusese adusă?

— Iată cum: d-na Ramski are un medalion, care într'adevăr îi este foarte preţios, fiindcă pe el e chipul mamei sale, moartă; pe partea dinapoi ea a gravat cuvintele următoare:

„Cine va aduce medalionul acesta în strada X, va primi o bună recompensă"

Eşind dela prima întâlnire cu cei trei inşi mascaţi, ea a lăsat într'adins să-i cadă medalionul în josul scărilor, cu nădejdea că vre-un trecător găsindu-l îi va aduce. Ceeace s'a şi întâmplat: un domn înapoindu-se acasă, îl găsi într'adevăr şi se grăbi să-l aducă proprietarei, care putu astfel să afle precis locul unde acesta îl găsise. Nu-i rămase deci decât să comunice poliţiei numele străzii şi numărul casei...

Trad. de SIN.

Miss România 1932

va fi aleasă de „Realitatea Ilustrată"

„Realitatea Ilustrată", iniţiatoarea concursului de frumuseţe în România, organizează şi pentru anul 1932, elecţiunea celei mai frumoase domnişoare.

Se vor găsi desigur unii cari să creadă că — faţă de situaţia economică atât de critică, în lumea întreagă, — s'ar cuveni să îmbrăcăm doliu şi să nu ne ocupăm de un concurs care nu e destul de grav.

Am arătat întotdeauna că profesia noastră de credinţă este alta, că noi credem că numai printr'un optimism neînfrânt se poate ajunge deasupra necazurilor.

Iată pentru ce, tocmai cu intenţia de a mai uita grijile, vom organiza şi în anul acesta concursul de frumuseţe pentru alegerea „Miss României 1932".

Este însă probabil că, datorită crizei tot mai acute, americanii să nu mai poată ţinea în anul acesta, concursul lor internaţional, din lipsă de mijloace materiale. In consecinţă, noi vom proclama pe „Miss România 1932" şi îi vom acorda un premiu de 25.000 lei, rămânând ca în cazul când, situaţia schimbându-se, cei din Statele Unite, vor ţinea totuş concursul internaţional, această „Miss România 1932" a noastră, să plece în America.

In numărul viitor al revistei noastre, vom publica condiţiunile şi modul cum va decurge concursul.

MARELE CONCURS DISTRACTIV

organizat de

„Realitatea Ilustrată", ziarul „Dimineaţa" şi revista „Rebus"

PREMII:

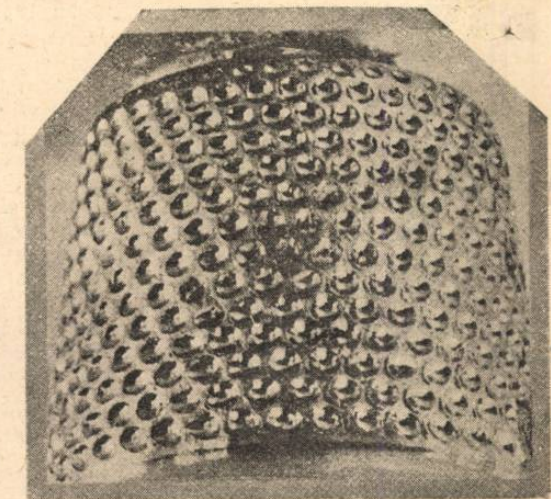
5.000 LEI, în numerar.
UN APARAT DE RADIO cu 3 lămpi direct la priză, marca „Lorenz".
5.000 LEI, în volume literare.
O BICICLETĂ elegantă.
1.000 kgr. lemne de foc.
UN PATEFON marca „Odeon".
O LADĂ de şampanie „Rhein".
UN COSTUM tricotat „Monica".
6 LINGURIŢE DE ARGINT.
UN ABONAMENT pe un an la ziarul „Dimineaţa".
UN ABONAMENT pe un an la „Realitatea Ilustrată".
UN ABONAMENT pe un an la revista „Rebus".

N. B. — Toate aceste premii sunt oferite de cele trei publicaţii de mai sus, cari au dat o deosebită atenţie acestor distracţii instructive.

Concursul constă din deslegarea tuturor problemelor propuse, pe rând, în cele trei publicaţii specificate. Dăm acum:

PROBLEMA IV-a

(Problema III-a a fost publicată în ziarul „Dimineaţa", de Sâmbătă 28 Noembrie).

Aveţi mai sus o unealtă de lucru, folosită de femei.

Cel care a fotografiat-o, însă, neştiind cum să mânuiască aparatul, a făcut-o de 10 ori mai mare, decât este în realitate!

Acum ştiţi să ne identificaţi acest obiect (N'are mai mult de 7 litere!)

N. R. — Aşteptaţi până Sâmbătă, când veţi deslega problema următoare, din ziarul „Dimineaţa", apoi trimiteţi-le, împreună cu bonurile respective, pe următoarea adresă:

Ziarul „Dimineaţa", str. Const. Mille, cu menţiunea: *Pentru concursul distractiv.*

N. B. — In numărul de Crăciun vom face o foarte mare surpriză cetitorilor, prin publicarea unor probleme mai grele, dar extraordinar de interesante.

— Problema V-a o găsiţi în ziarul „Dimineaţa" de Sâmbătă 5 Dec.

R.

Bon de premii No. 4

Numele ....

Adresa ....

re are proprietatea de-a descompune ureea în două substanțe simple: Acid carbonic și amoniac.

Injectând unor șoareci, mici cantități din această substanță, determinăm profunde transformări. Enzima urează, are în sângele micului rozător o acțiune similară cu cea din eprubeta unei experiențe de laborator. Rezultatele acestei descompuneri sunt dezastroase pentru animal, întrucât amoniacul și acidul carbonic în care se descompune această uree, sunt toxice, provocând în majoritatea cazurilor moartea. Până acum, experiența n'are nimic surprinzător.

Partea interesantă o prezintă faptul că efectele unei injecții de urează se pot împiedica, dând animalului mici doze preliminare care nu-l pot ucide, dar care provoacă în organism formarea unui antidot, astfel că injectându-i mai apoi o doză de 75 de ori mai mare, suficientă uciderii unui șoarece netratat, operația rămâne fără efect. In sângele acestui șoarece, se află un antiferment, care împiedică ureaza să atace ureea.

Cei doi rinichi și ficatul cresc până la un anumit punct. Dar dacă chirurgul scoate unul din rinichi, sau reduce o parte din ficat, are loc imediat o rapidă desvoltare în partea rămasă.

Acolo unde echilibrul lipsește cresc asemenea nasuri enorme

Iată însă că în cazul când la o mână nu ne mai rămâne decât degetul cel mic, acesta nu crește spre a îndeplini funcțiunile celorlalte.

Pentru multe din părțile corpului semnalarea încetării creșterii e definitivă și irevocabilă; astfel sunt oasele, care ajunse la maximum, se pot rupe sau disloca, dar fără să se mai lungească.

Din moment ce oasele cresc simultan, în copilărie, de ce nu se ambiționează degetul cel mic, luând o desvoltare care să echivaleze cu lungimea brațului, sau de ce nu atinge nasul lungimea piciorului?

După teoria doctorului Sumner, în creșterea fiecărei părți a trupului există o auto-limitare.

Dacă degetul, nasul, urechea, sau oricare alt organ se desvoltă prea repede, acest proces generează o substanță, ce limitează la un moment dat repede creșterea. Dacă aceste mecanisme ar lucra cu perfectă precizie, oamenii ar fi la fel. Faptul acesta ar determina multă monotonie în aspecte, dar ar prezenta avantajul că adultul și-ar putea procura articolele de îmbrăcăminte excluzând cu totul plictiseala încercării.

Claire Dodd, considerată drept una din cele mai perfecte frumuseți

Conform teoriei de mai sus, celulele tibiei produc o cantitate de substanță limitativă mult mai mică, decât celulele degetului cel mic, sau decât celulele minusculelor oase dela ureche.

De mult s'a observat că uneori, în ciuda oricărui tratament, cancerul are o desvoltare foarte rapidă. In altele, desvoltarea e lentă, ca și cum sistemul ar opune o rezistență energică răului și uneori această boală s'a vindecat spontan. Evident, corpul dispune de arme în contra cancerului, dar nu poate face întotdeauna uz de ele.

D-rul M. T. Rabinovitch dela Montreal susține că diabetul poate fi cauzat de una din aceste antienzime care, în loc să prevină supra-desvoltarea sau producția țesuturilor dăunătoare, blochează una din cele mai principale funcțiuni ale sistemului: Un diabetic nu-și poate „arde" zahărul. Această ardere se face în sânge cu ajutorul unei enzime numită insulină, produsă în „insulele lui Langerhans", ce face parte din pancreas.

S'a presupus până acum că aceste insule nu produc destulă insulină, și în consecință tratamentul constă în a se injecta bolnavului substanța necesară, extrasă din pancreasuri de animale. Cu acest sistem se menține bolnavul, dar nu se ajunge la o vindecare. S'a mai observat deasemeni că erupția unui furuncul, sau altă infecție purulentă, a determinat uneori această boală, iar în alte cazuri, extracția unui dinte stricat, a adus ameliorări și chiar vindecarea.

Doctorul Rabinovitch e de părere că infecția produce un antiferment care paralizează acțiunea insulinei, întocmai cum anti-ureaza paralizează enzima urează. Cu alte cuvinte, pancreasul diabeticului funcționează în mod normal, producând insulina necesară, care ajungând însă în sânge e neutralizată de anti-enzima generată de infecție.

Asemenea antifermenți pot fi produși de organism pentru combaterea microbilor iar interferența pe care o are în acțiunea insulinei, e doar un accident nenorocit. Dacă infecția dispare, sistemul revine la normal.

Acesta n'ar fi primul caz când eforturile organismului de-a combate un rău ar determina turburări în alte regiuni. Spre exemplu, o persoană care a suferit de febră tifoidă, dobândește o imunizare împotriva acestei boli, dar prezintă o slăbire în domeniul plămânilor. Deasemeni, se crede că inoculările în contra tifosului, anemiază sistemul de rezistență al organismului în contra tuberculozei.

E de mirare că turburările de această natură nu sunt mai numeroase, când ne gândim că toate procesele chimice mai sus pomenite au loc într'unul și acelaș circuit sanguin. E ca și cum sute de chimiști ar face simultan mii de experiențe, în aceeaș eprubetă.

Picioare crescute inegal

— iv —

MOARTEA UNUI EROU

Dela st. la dr.: aviatorii Oculeanu, Opriș și Ștefănescu.

INDRĂZNEȚUL a căzut pradă curajului său neasemănat. Asul înălțimilor s'a prăbușit în lutul, care asemenea unui magnet enorm ne atrage către el, — mai curând sau cu zăbavă, — spre a ne înghiți pe vecie.

A murit locotenentul Oculeanu!

O frază simplă, care sgudue totuș inimile tuturor. El nu mai era de mult un necunoscut.

Activitatea-i atât de fecundă în domeniul aviației, îl făcuse celebru în toate colțurile țării.

Performanțele sale l-au clasat as, în fruntea sburătorilor noștri. Acrobațiile lui stârniau groază și admirație, uimire și entuziasm. Raidurile pe care le-a executat, au fost tot atâtea elemente de mândrie pentru țara noastră, ca și satisfacții personale pentru el.

Un accident stupid, un gest riscat, i-a pus capăt vieții. S'a prăbușit la Pipera, în timp ce executa sborul de recepționare a unui avion. Ceruse poate prea mult aparatului, sau s'a încrezut în arta lui.

Și astfel aviația pierde unul din elementele cele mai valoroase, iar gloriosul triumvirat Oculeanu-Opriș-Gogu Ștefănescu s'a descompletat.

A murit un erou.

Cărți și reviste

Fotografi!

Amatori și profesioniști. A apărut Nr. 6 al revistei „Tehnica Fotografică". Un bogat conținut stă la dispoziția celor interesați. De vânzare la librării precum și la principalele chioșcuri. Abonamente și informațiuni la Redacția „Tehnica Fotografică" B-dul Academiei Nr. 2 (Foto-Luvru).

DE VORBA CU CITITORII

Lelia-Ploeşti. — Dece îmi scri că nu voiu mai auzi ciripitul? Poate fiindcă a început iarna şi au plecat păsărelele? Mă consolez că vor reveni la primăvară, cel mai târziu. Joan Crawford filmează actualmente în „Mirajul" Metro Goldwyn. Refrenul cântecului dumitale era cirip, cirip, sau ciup, ciup?

Lya Corne. — Foarte măgulitoare rândurile dumitale. Imi fac însă rezerve (75 la sută). Scrisoarea „movă" o tălmăcesc astfel: fire senzitivă, de o fineţe adesea morbidă. Un spleen baudelairean e sursa melancoliei şi depresiunei dumitale sufleteşti. Expansiune, spirit de dominare, ambiţie, sinceritate. Intuiţie clară asupra vieţii. Simţi o imperioasă nevoe de afecţiune. In general, întreţii un echilibru moral destul de lăudabil. Ţi-am satisfăcut curiozitatea? Rămâne să te revanşezi scriindu-mi.

Vis de Toamnă. — Şi dumneata eşti amorezată de o părticică din Petrovitch? Pentru mine e cea mai banală figură de bărbat-peltea. In privinţa lui Garry Cooper suntem de acord. Nu-i frumos, dar inspiră vigoare, sănătate şi o elasticitate de animal de junglă. Grafologie: fire bună, romanţioasă, cam ermetică însă. Voinţa se clatină adeseori cedând în faţa senzaţiilor... plăcute. Preocupare estetică, sensualismul accentuat. Oarecare naivitate (probabil îţi mai lipsesc experienţe). Pui mai mult preţ pe formă decât pe fond. Iţi place deasemeni să scormoneşti în sufletele oamenilor. Un vis de toamnă ascunde mai totdeauna un regret.

Lucia di Lammermoor. — Nu colecţionez mulţumirile, le dau însă ospitalitate. Faţă de recidivişti, în afară de analiza grafologică, am cea mai mare solicitudine. Aceasta, pentru că nu vreau să mă anchilozez într'o unică întrebare, vecinic repetată. Aştept în consecinţă să comiţi delictul în cadrul legii prescrise!

Pasărea Albastră.— Licenţiată în litere! Vai cât m-ai speriat! Dumneata o afirmi; dat fiind însă ampla secetă de spirit ce domneşte în rândurile dumitale, cred că eşti pur şi simplu licenţiată... din sfera inteligenţei. Ce „rara avis"!

Te iubesc. — Titlul de tango sau... Dacă fericirea poate fi mai aproape de noi când ne limităm pretenţiile? Fericirea nu admite condiţii. A limita, e a impune condiţii, deci... După alţi autori budişti, eşti fericit când nu mai ai nici o dorinţă. Deci, să nu resimţi regretul limitării.

Malvy. — O îmbunătăţire a vremurilor? Da, dar nu pentru generaţia noastră.

Tarnaviecki Marian. — Greta Garbo primeşte corespondenţa în engleză, germană sau suedeză la Metro Goldwyn Mayer Studios Culver Citty, California. Adresa Anei Ondra, Uffa-Berlin S. W. 68, Kochstrasse 6—8. Turnează sub regia Karl Lamac. Rog nu mai trimiteţi cărţi poştale pentru răspuns. Nu răspundem decât prin rubrică.

Nicolae Pescaru. — Analiza grafologică la cabinetul Psihografologic, costă 60 lei. Cele două numere din Realitatea vi s'au trimis la adresa indicată.

Merci. — ...Nu fac analiza grafologică fiindcă n'am suficient text. Au revoir et merci.

Cupidon. — Schimbarea scrisului nu depinde de peniţă. Cine v'a mai spus şi aceasta? Influenţează cel mult asupra grosimii literelor. Fire senzuală, încerci să te raţionalizezi, instinctele sunt însă prea puternice. In acest senz vei rămâne totdeauna un primitiv. Voinţă slabă, anemie, bunătate, timiditate, neîncredere în sine. Imi face impresia că zeul amorului n'a fost destul de bine alăptat.

Claudia. — Scrisul face parte din modele atunci când este expresia unui gen de caracter pur. A-ţi îngrădi personalitatea în formule raţionale însemnează s'o contrazici şi să-i impui anumite condiţii de manifestare de dragul unei atitudini sau teorii. In ceeace priveşte ultima întrebare, nu urmează că un om logic e şi inteligent. Logica e un component al inteligenţei, dar nu inteligenţa însăş. Atributul principal al inteligenţei este spontaneitatea şi originalitatea. Aceste două dau prin excelenţă facultatea de adaptare imediată a insului, aceea care nu cere nici o pregătire în prealabil.

Maria cu ochi negri. — „Mieux vaut tard" cer ertare. Dece nu s'a vorbit de acel concurs? Fiindcă e de tristă memorie. Intr'adevăr, în scrisul dumitale am descoperit bunătate şi modestie. Există însă şi o tendinţă pronunţată spre combativitate şi ironie. Te preocupă forma frumoasă. Nemulţumire de sine. Logică, spirit ambiţios. Iţi place să predomini. Bănuială, precizie.

Viky-Tory. — Ceeace e interesant în scrisoarea dumitale e faptul că te critici singură, dovedind astfel în afară de spirit critic şi frica de ridicol. Alte calităţi: logică, bunătate, idei clare, spirit de independenţă. Sunteţi mândră de calităţile dv., cu voinţa o duceţi însă prost. Fluctuaţiile sentimentale sunt în strictă legătură cu impresiile estetice. Volubilitate intelectuală.

Lucia Cosma. — Incântat de constatările dv. Mi-aţi scris ca să mă informaţi, sau aveaţi intenţia de a-mi pune o întrebare?

Catela. — Ce-ai făcut la teza în chestie? Spre a împiedica „uitarea" îţi răspund. Cer reciprocitate.

Te rog. — Problema d-tale e un fapt foarte cunoscut şi des experimentat. In general, ţin să-ţi atrag atenţia că orice lucru care nu-ţi procură plăcere, e făcut de mântuială. Antipatia pentru muncă care o îndeplineşti te predestinează spre mediocritate. Tragedia rataţilor se rezumă în faptul că n'au plăcere în munca lor. Scrisul denotă: nesiguranţă, nehotărîre, depresiune morală. Simţi o dorinţă intimă de a te impune, de a domina, nu poţi realiza însă din lipsă de voinţă. E un element senzibil romantic, care te depărtează de realitate şi de lucrurile practice.

Gena SO4 H2. — Dece un pseudonim atât de acidulat? A trecut cam mult timp de când ai scris, nu? Totuş, ţi-a venit rândul. Desigur, că se poate. Nu garantez însă dacă voiu răspunde la toate odată. După o simplă adresă e foarte greu de tras concluzii; numai câteva vagi aprecieri. In ceeace priveşte scrisul dumitale, se caracterizează prin multă tinereţe, expansiune, vervă şi optimism. Nu mai vorbesc de aspiraţii cari ajung în cerul al 12-lea a lui Budha. Mai adaug sinceritate, oarecare superficialitate, tot odată lipsă de directivă ca să întregesc în linii, o siluetă femenină nesupărătoare, să-i zicem chiar simpatică.

Strigătul necunoscut. — Par'că ai fi călugărul Pimen,, cel cu cronicele prăfuite şi pline de vanitate a vanităţilor şi deşertăciunea deşertăciunilor. Un om ca dumneata, nu poate fi decât vanitos, egoist, lipsit de înţelegerea apostolică a iubirii aproapelui, pismuitor şi cârcotaş. Pe deasupra eşti şi puţin naiv. Iţi place să pândeşti „faptele" ca să ai material de revoltă. Semeţia nu e însă a unui revoluţionar, ci a unui umilit şi pentru că-ţi plac apropo-urile ecleziaştilor, îţi voiu spune şi eu unul: seamănă grâu şi vei culege grâu, când nu răspândeşti decât ură, vrei să fii iubit?

Un tânăr care speră. — Bine faci matale, tinere. Cunoşti proverbul acela italienesc care vorbeşte de speranţă?... Analiza grafologică? Eşti colosal de încrezut şi fanfaron. Te rezumi la simple intuiţii. Raţiunea o socoteşti o gratuitate divină, demnă de a fi desconsiderată. Preocupat exclusiv de simţurile dumitale, eşti un pseudo-epicurean; nu din convingere, ci din imitaţie.

Şatenă. — Ai prins perfect nota. E foarte adevărat. Câteodată te cuprinde disperarea (îmi ierţi confidenţele, dar simt câteodată nevoia să deschid supapa). Despre scrisul dumitale se poate spune destul de multe. In primul rând există o reţinere, o inhibiţie de ordin sentimental, (care nu reuşeşte totdeauna să se impue) dar care are meritul că dovedeşte un spirit critic şi un real simţ al lucrurilor practice. Fire voluntară, expansivă, temperament pasional. Sunt multe inegalităţi care exprimă un tumult intern, o clocotire. Critica merge câteodată până la colportare. Intuiţie precisă, activitate, materialism.

Necăjită. — Dumneata îmi faci impresia că ai plecat în viaţă cu ideea de a cuceri. Se pare însă, că învingătorul a revenit acasă, învins. Să fie răutatea dumitale, egoismul care ţi-a produs atâtea neplăceri? Poate că ai fi fost susceptibilă de o îndreptare, dacă ţi s'ar fi recunoscut calităţile: sinceritate, spirit de justeţe, sensibilitate. Să fi fost o consecinţă a susceptibilităţii sau a mândriei neînfrânate?

Cella. — Să vă comand eu o scrisoare sentimentală sau serioasă? Cred că nu există o dificultate în alegere, fiindcă a doua nu intră în consideraţie (din cauza mea. Nu sunt om serios). Despre scrisul dumitale tot ce aş putea spune? Sufletul ţi-e un pui de vrabie care scoate capul din cuib se uită împrejur şi de frică se ascunde din nou. Când o învăţa să sboare, atunci îi vom putea spune câte ceva. De pildă... cum să se ferească de mămica.

Rodica. — Câtă emfază, expansiune, ce temperament vulcanic!! Eşti colosal de ambiţioasă, trăeşti exclusiv pentru dumneata şi numai în sfera vederilor dumitale. Multă sensibilitate, susceptibilitate şi senzualism. Fire impulsivă, un snop de nervi în continuă surescitare.

S. O. Seova. — Scrisul dumitale e un fel de probă microspopică ratată în care nu se vede nimic. Nimic extraordinar, totul normal şi exact şi riguros ca o reţetă farmaceutică cu otrăvuri.

Malvina. — Nu cunosc adresa Malinovskaei. In ceeace priveşte grafologia, nu o încerc, fiindcă m'aş înşela în aprecieri. Scrierea dumitale e influenţată de alfabetul cirilic pe care l-ai întrebuinţat desigur până acum.

O cititoare. — Cu prima ocazie vă vom satisface dorinţa.

H. Rodoguni. — Stăpânire de sine, voinţă logică, într'un cuvânt toate atributele omului, cu o directivă precisă în viaţă. Bunătate şi sinceritate, spirit de adaptare; economie. Puţină naivitate care se va risipi cu vârsta.

N. S. — Condiţiunile le puteţi afla la consulatul francez.

..**Freya.** — Multă fineţe, sensibilitate. Iţi place să trăeşti în nori. Timiditate. Sufletul dumitale e un fel de poiană mistică, druidă în care nu pot pătrunde decât iniţiaţi. Sensualitate... romantică.

LOTHAR

Un bărbat cu 19 soții și 56 copii

ISTORIA sectelor religioase e încărcată de figuri, a căror latură stranie se îmbină cu o formidabilă putere de viață și o bună doză de raționament.

Cazul lui Bringham Young, ultimul șef al mormonilor e cel mai edificator.

Comunitatea cultivând pe o scară întinsă poligamia, el își ia rând pe rând nouăsprezece femei, care îi dăruiesc în decurs de câteva decenii, cincizeci și șase de copii, dintre cari treizeci de fete și douăzeci și șase de băieți.

Dintre cei peste o sută de nepoți, câteva duzini au luat parte la războiul mondial.

Fiica sa Suzana Young povestește recent viața dusă în „Casa Leilor", clădire special construită de Young în 1855, ca să servească drept locuință numeroasei sale familii.

„Eu și cu cei cincizeci și cinci de frați ai mei, ne-am născut în această casă. Etajul întâi era locuit de mame, împreună cu copiii lor; etajul al doilea servia drept domiciliu femeilor fără copii și tineretului.

Locuința era prevăzută cu tot confortul: dormitoare, camere de lucru, sufragerii, un salon mare pentru întrunire și chiar o sală înzestrată cu toate piesele necesare unei clase școlare. Aci învățam noi.

E dela sine înțeles că a purta grija unei familii atât de numeroase, nu era o problemă prea ușoară de rezolvat. Ordinea, punctualitatea, disciplina, erau directivele de bază, la o căror strictă aplicație veghia cu sfințenie fiecare membru al familiei. La cele trei

Bringham Young

mese zilnice eram chemați prin sunete de clopot. La masă, ședea deobicei în dreapta tatei mătușa Elise Snow, care se bucura de cea mai mare autoritate în familie.

La stânga lui, împărția mâncarea mătușa Twis. Copiii cari întârziau dela masă, nu mai erau serviți.

Ziua de lucru a tatălui meu începea la orele nouă dimineața. Împărțirea zilei era făcută astfel: opt ore de lucru, opt ore de repaos și opt ore de somn. Precum se poate vedea, el aplica formula socialistă a celor trei opturi.

In calitate de conducător al mormonilor, avea de îndeplinit multe obligațiuni. In casa noastră aveau loc discuții și reuniuni importante, dar la orele zece seara, oaspeții se retrăgeau și luminile se stingeau în toate camerele. Sala de clasă din „Casa Leilor", devenind neîncăpătoare, s'a hotărât construirea unui local de școală. Acolo ședeam în bănci sau pe scăunele, la măsuțe mici și lucram.

In casă domnia armonie și pace, cu tot numărul mare de femei și copii. Viața în comun cerea foarte mult tact și stăpânire de sine, însă aceste două calități predominau.

Numai două dintre soțiile tatălui meu l-au părăsit, neputând suporta traiul în comun cu restul femeilor. Toate celelalte i-au rămas credincioase până la moarte, nici una din văduve nevoind să se mai remărite, după încetarea lui din viață".

Mărturisirile de mai sus ne deschid numai o latură a interesantei sale activități, aceea de cap de familie. Dar omul cu figura impunătoare, — „Sfântul Ultimelor Zile", cum era supranumit, a dus secta la cel mai înalt grad de prosperitate.

După asasinarea lui Joseph Smith, întemeetorul doctrinei mormone, Bringham Young emigră cu aderenții săi pe malurile Lacului Sărat, aproape de California. Acolo formă o colonie înfloritoare, numită „Utah" care în 1849 fu transformată în stat.

Aceeaș largă înțelepciune și același tact punea Bringham Young și în situația lui de stăpân al comunității.

Doctrina era un amestec de budism, gnosticism, mahomedanism și creștinism.

„Dumnezeu e cel mai puternic om. Fiecare om poate deveni un Dumnezeu. Viața de apoi e o prelungire a acelei materiale".

Doar două mari datorii erau recunoscute: patriotism și plata obligațiilor către Comunitate. Preocupările de căpetenie ale mormonilor erau: îmbogățirea cât mai rapidă și stăpânirea unui cât mai mare număr de femei.

In 1877 murind Young, s'a pus capăt înfloririi mormone. Decretul președințial din 10 Octombrie 1888 le disolvă biserica și confiscă averea Comunității. Teritoriul statului Utah a fost invadat de noui colonii și în scurtă vreme a urmat și desființarea sectei mormone.

M. N.

A apărut excelenta publicație „Magazinul"

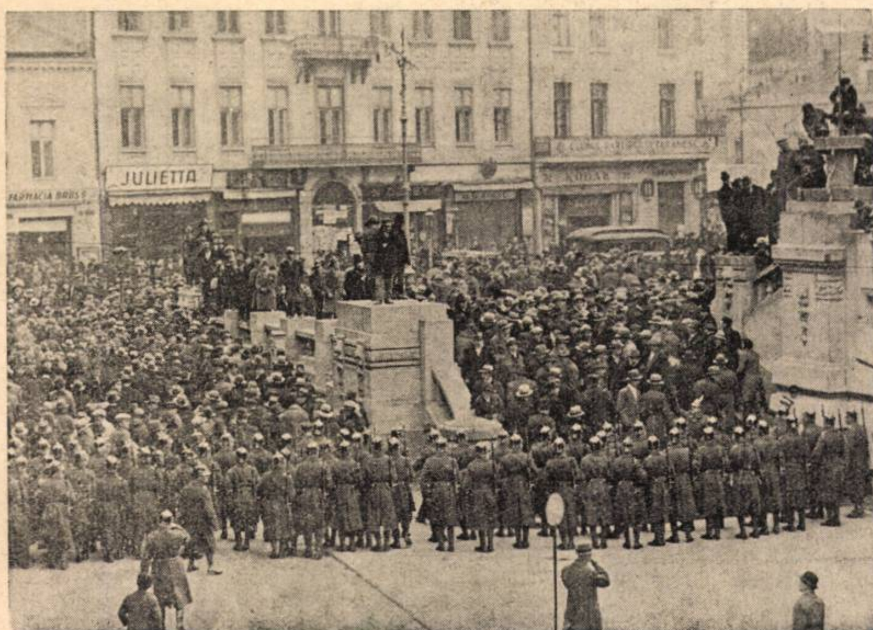
Actualităţi din ţară

Stânga: *D-nii N. Iorga şi Dem. Dobrescu ieşind din muzeul Municipiului Bucureşti, după inaugurarea care a avut loc zilele trecute*

Fotografia noastră de mai jos, reprezintă câţiva lucrători, încălzindu-se pe asfaltul proaspăt turnat, pe str. Brezoianu

Sus: *Funcţionarii particulari între cordoane, în piaţa Cercului Militar, la recenta manifestaţie*; jos: *concurenţii la startul velo-cross-ului, care s'a alergat pentru cupa „Dimineţii"*

Sus: *Jandarmii oprind manifestaţia funcţionarilor particulari pe str. Sărindar*; jos: *Concurenţii înainte de startul în campionatul naţional de cross-country*

Avioane americane, înşirate pe platforma unei nave de lansare. De aci, îşi pot lua sborul, pentru a bombarda flota inamică sau coastele

DEZARMARE

„Răsboiu răsboiului”, acesta a fost cuvântul de ordine al tuturor umanitariştilor, al întregii civilizaţiuni cutremurată de grozăviile măcelului dintre 1914 şi 1919. Rostul areopagu-
1919. Rostul areopagului dela Geneva, — curte superioară de justiţie internaţională imaginată de idealistul Wodrow Wilson — nu e în definitiv altul decât acela de-a evita răsboiul.

Se pare însă, că toate străduinţele şi ale iubitorilor de oameni şi ale minţilor luminate din sfatul dela Geneva de a-l zădărnici sunt vane. Ei ne-au arătat cât e de barbar să proslăveşti omuciderea, numai fiindcă e făcută de o colectivitate împotriva alteia, pentru interese mărunte ale câtorva, dar n'au isbutit să-o stăvilească.

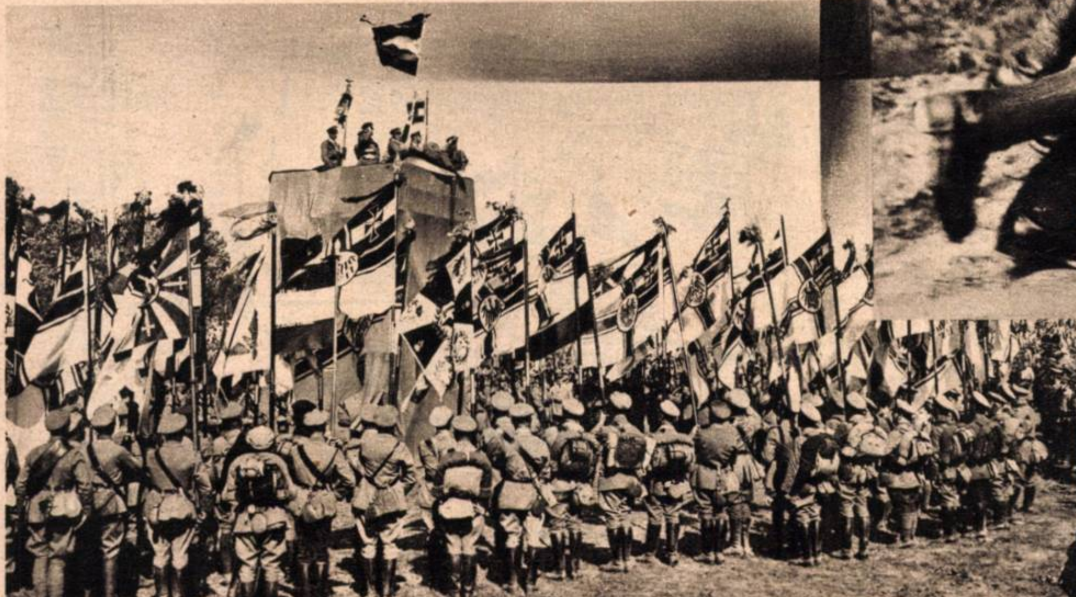
Căci la primul prilej: diferendul dintre China şi Japonia, Liga Naţiunilor a încercat un eşec, dureros pentru toţi acei cari şi-au pus nădejdea în această instituţie a progresului.

Dealtminteri, noi credem că o desarmare în accepţia obişnuită a cuvântului, este astăzi fără nici un folos. Nu efectivul militar, adică numărul de oameni, pe care un stat poate să înarmeze la nevoe, are însemnătate, ci numai superioritatea technică a armamentului. In ultima luptă, pe frontul Manciuriei, într'un măcel care nu face cinste veacului nostru au pierit 300 de japonezi

Jos: In recentele manevre, armata engleză a făcut exerciţii importante cu gaze.

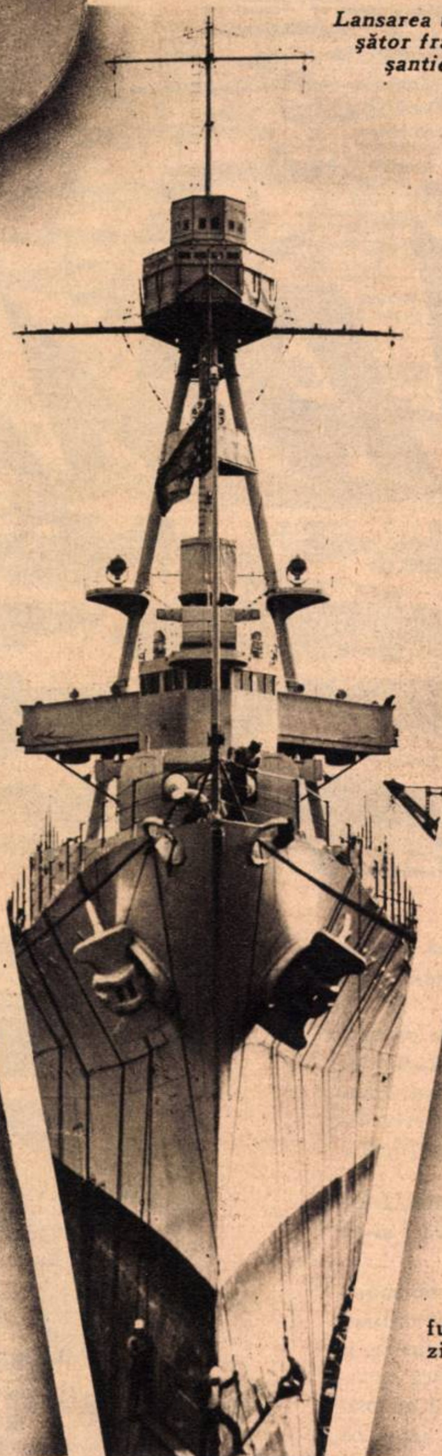
Congresul „Căştilor de oţel” germane la Breslau.

şi 4000 de chinezi. Chinezii, au avut de suportat jertfe de zece ori mai numeroase decât japonezii. Motivul: armele japonezilor întreceau cu mult pe cele ale chinezilor.

O imagine a răsboiului de mâine este tabloul cel mai tragic pe care şi l-ar putea imagina cineva. Răsboiul

„Akron", cel mai mare dirijabil din lume (de două ori cât „Graf Zeppelin") a fost lansat de Statele Unite, pentru scopuri militare.

Lansarea unui nou crucişător francez, într'un şantier militar.

nu se va mai da între două armate, tactica nu va mai avea nici o însemnătate. Vor lupta naţiunile între ele, şi succesul va fi de partea acelora cari vor şti să utilizeze în scop militar toate progresele ştiinţei moderne. In războiul de mâine vor lupta avioanele; se va folosi arma chimică: gazele toxice şi lichidele incendiare; se vor lansa bombe ucigătoare, — fabricate cu sutele de mii — din dirijabile uriaşe; submarinele şi torpiloarele vor pune stăpânire pe mări; şi se va utiliza până şi lampa cu trei electrozi — care astăzi foloseşte în aparatele de radio — ca să ucidă şi mai multă lume, ca să sporească încă măcelul.

* * *

Să presupunem că două state şi-au declarat războiu. Dacă unul din state va avea la dispoziţie o industrie modernă şi bine utilată, oricât de mic ar fi efectivul militar acelui stat, el va fi capabil să distrugă şi deci să învingă adversarul, chiar când acesta ar avea o armată de zece sau de douăzeci de ori mai numeroasă.

O sută de avioane, care pot duce cu ele tot atâtea tone de bombe cu gaze toxice, cu lichide vezicante (arzătoare) sunt în stare într'o singură oră, să nimicească — până la unul — toată populaţia unui oraş mare cu şase sute de mii până la un milion de locuitori, fără nici o posibilitate de apărare din partea victimelor.

La ce-ar folosi în acest caz o armată perfect exercitată, cu profunde cunoştinţe tactice, fie şi de-un milion de oameni?

O ţară industrială poate transforma toate fabricile ei — în timp de o săptămână — în uzine de armament, de gaze toxice, de proectile. Specialiştii, piloţii de avioane, conducătorii de automobile, iau locul ofiţerilor. Dacă se găsesc oameni care să ştie să piloteze un avion, să conducă un tanc, să facă o fotografie, să lanseze o torpilă, să calculeze suprafaţa infectată de explozia unei bombe cu gaz, atunci naţiunea respectivă are armata cea mai utilă.

Este sigur că într'un viitor apropiat, serviciul militar se va desfiinţa, ca nefolositor, şi vor rămânea doar câteva şcoli pentru technicieni; căci războiul nu va însemna altceva decât măsurarea forţei de producţie, în domeniul ştiinţifico-industrial.

Şi atunci, se poate vorbi de-o operă de desarmare, câtă vreme aceasta are ca prim obiectiv micşorarea efectivului armat?

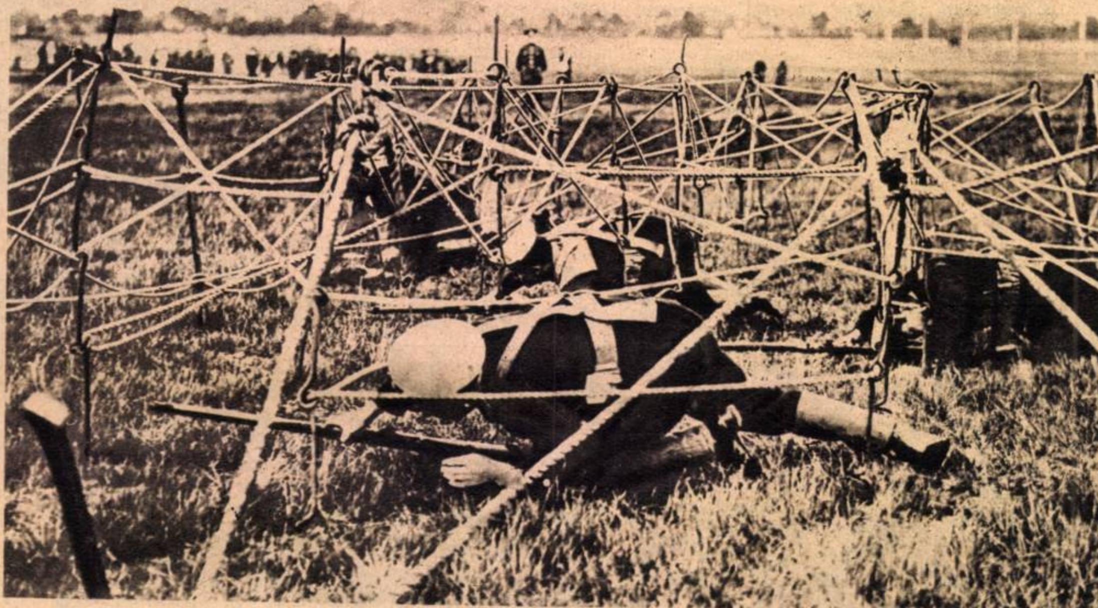
Nici chiar împiedicarea producţiunei de arme nu este o soluţie. In caz de războï uzine bine utilate pot produce cantităţi enorme de material.

Ceeace-ar trebui să urmărească Liga Naţiunilor şi ceeace ar trebui să urmărească oricare pacifist, este cultivarea masselor, trezirea conştiinţei individuale şi formarea convingerii generale, că războiul este o crimă. Când fiecare individ va înţelege că nu există decât o singură morală, care cere *„să nu ucizi"*, oricare ar fi motivul pentru care se comite crima, şi că asasinatul făcut cu scopul de a salva interese aşa zise de stat, e mai odios poate decât omorul din răsbunare sau din instinct feroce, numai atunci vom putea considera pacea definitiv stabilită. Numai atunci naţiunile vor desarma, pentru că înarmarea nu va mai avea sens.

Astăzi însă, statele — fiecare în parte — se înarmează pe ascuns. Fiecare caută să fie cât mai bine pregătit, să aibe rezerve de armament, să aibe oameni bine echipaţi şi educaţi pentru războiu.

S'a creat legenda nevoii de apărare şi fiecare motivează înarmările proprii ca o necesitate defensivă.

Există în om — adormită în subconştientul său, refulat adânc — un instinct războinic, un instinct de cruzime. Critica inteligenţei — care a făcut din om re-

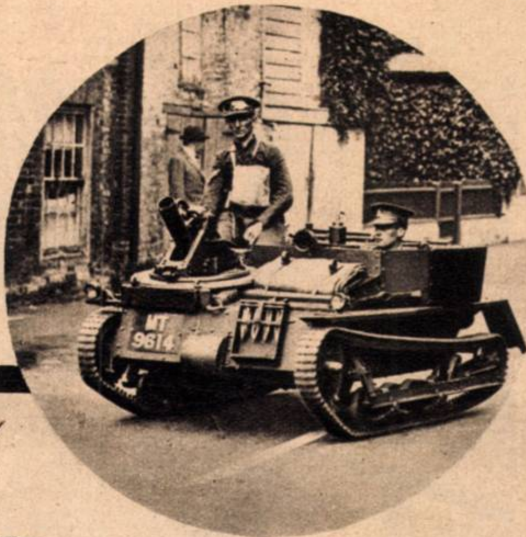

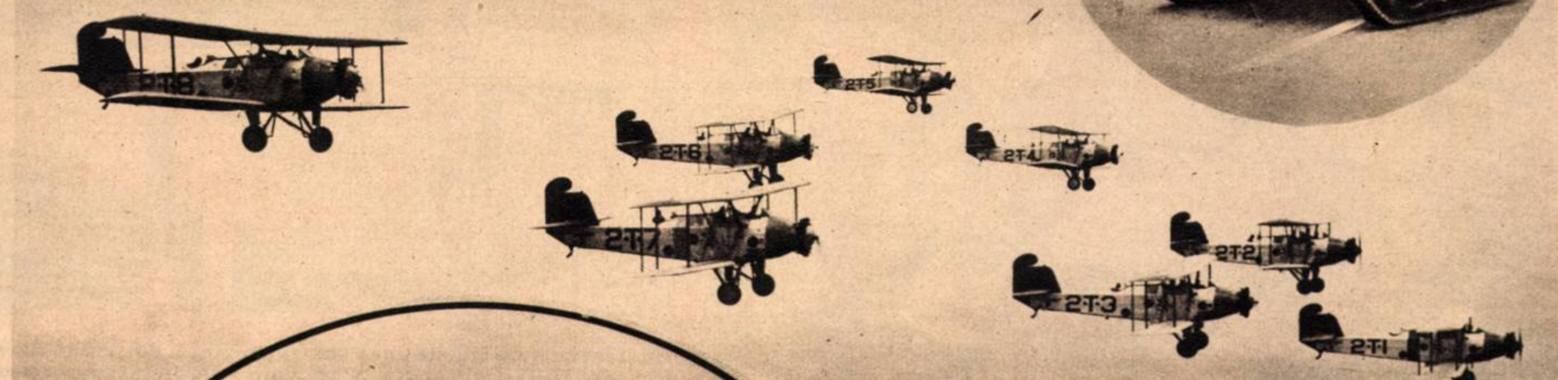
Dreapta: *Exerciţii ale marinei americane, pe uscat.*

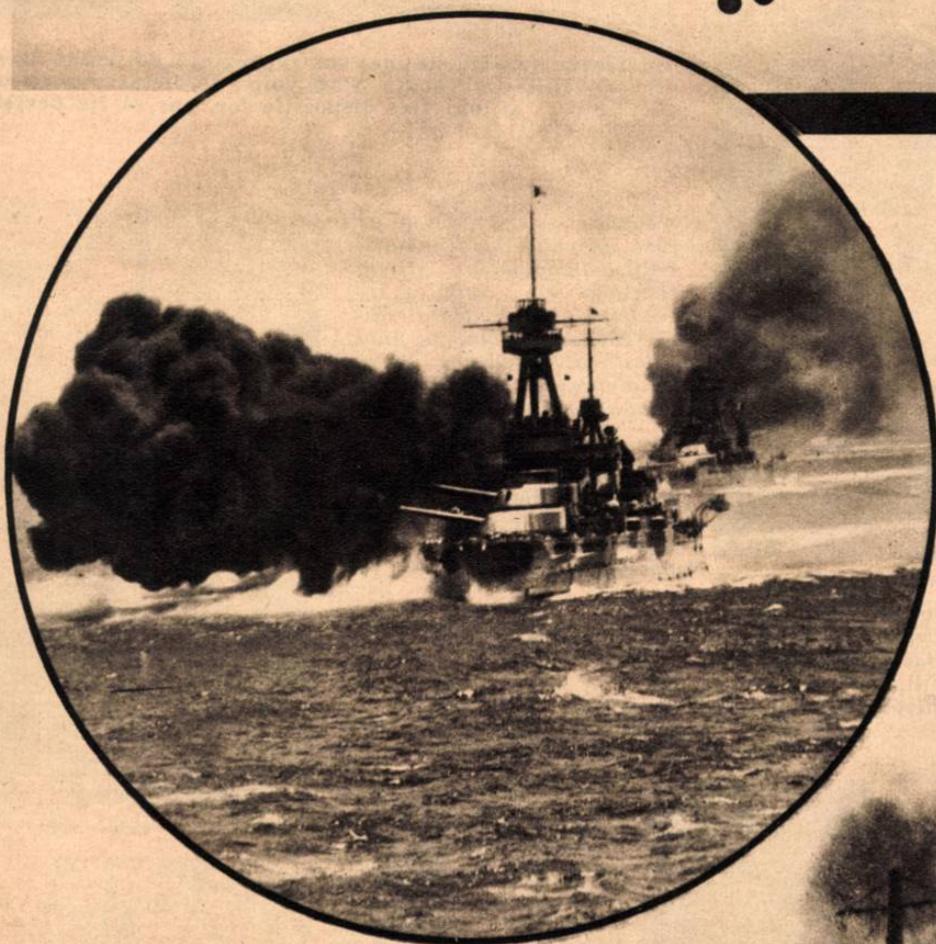
gele Firii— şi veacuri de civilizaţie — ce ne-au învăţat să deosebim binele de rău — au îmblânzit acest instinct, ba chiar la unii l-au atenuat atât, încât aproape nu mai există. Ca să dispară răsboiul însă, ar trebui ca acest proces să se fi săvârşit cu toţi oamenii, ca fiecare să gândească azi la fel cu domnii Briand, MacDonald sau Titulescu: ca fiecare să vadă în răsboi o crimă, ca fiecare să dorească pacea şi înfrăţirea, din dragostea de umanitate. Desigur însă că acest lucru nu e cu putinţă, fiindcă puţini sunt acei cari să aibă educaţia şi mintea acestor fruntaşi politici.

Cum să fie pace pe pământ, câtă vreme generaţiile care vin după noi, la fel cu noi, învaţă din vârsta cea mai fragedă că trebue să urască „liftele păgâne" şi sunt lifte păgâne toţi străinii, „toţi câţi n'au aceeaş limbă şi aceeaş lege". Noi suntem lifte păgâne pentru unguri, bulgari, sau turci, aceştia toţi sunt lifte păgâne pentru noi.

Instinctul de ură se trezeşte astfel în copil. Sufletul tânăr e întinat cu sentimente josnice împotriva unor oameni pe cari nu-i cunoaşte şi pe cari şi-i reprezintă în imaginaţie ca pe nişte monştri.

Dreapta sus: *Un tank englez, prevăzut cu mitralieră;* sus: *o escadrilă de avioane, simulând bombardarea unui oraş;* stânga: *instantaneu prins în recentele manevre ale marinei americane.*

In asemenea condiţiuni, a reduce armamente spre a împiedica răsboiul este ca şi când am sprijini cu mâinile un zid ca să nu se dărâme de cutremur.

Dealtminteri, ilustraţiile acestui articol, toate fotografii făcute în ultimele luni, învederează şi ipocrizia care există în hotărârea strigată la toate răspântiile şi pe toate tonurile, în toate părţile lumii: „dezarmăm, dezarmăm!"

* * *

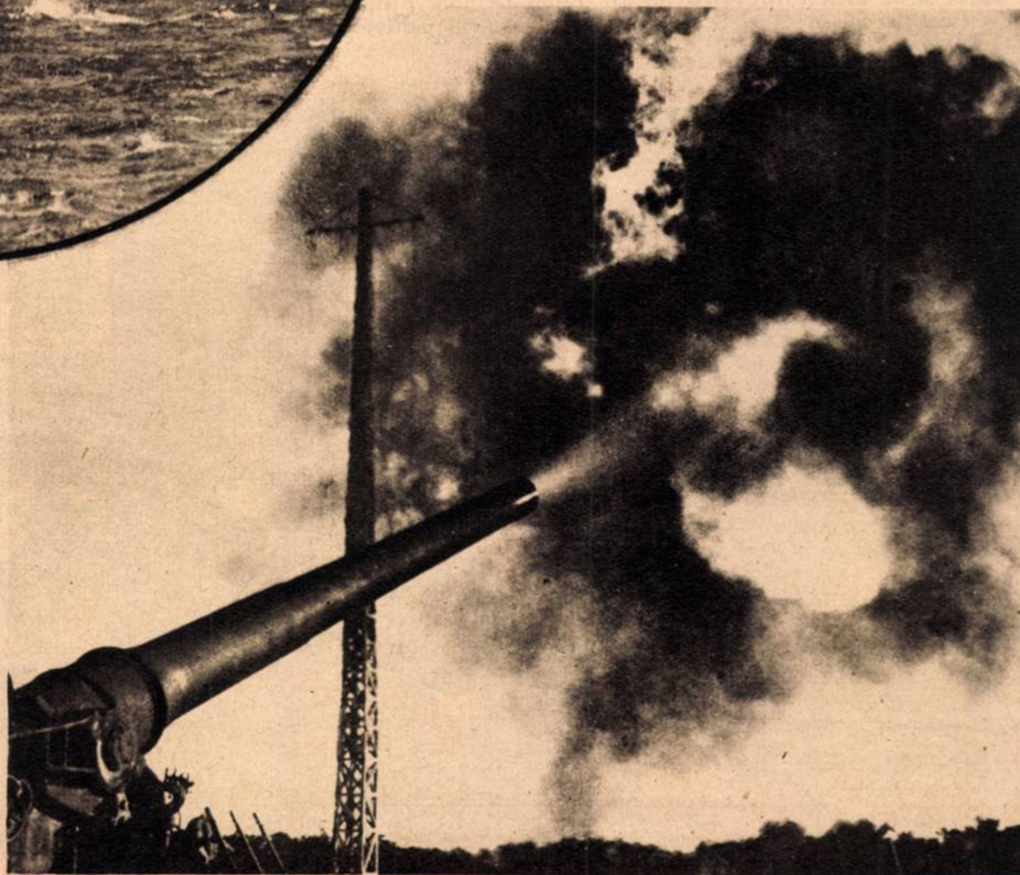
Să ridicăm sufletele oamenilor, să-i învăţăm să iubească, să stârpim din inimele lor orice ură, afară de aceea împotriva răsboiului şi numai atunci pacea, cu aripile albe, va pogorî pe pământ.

n. c.

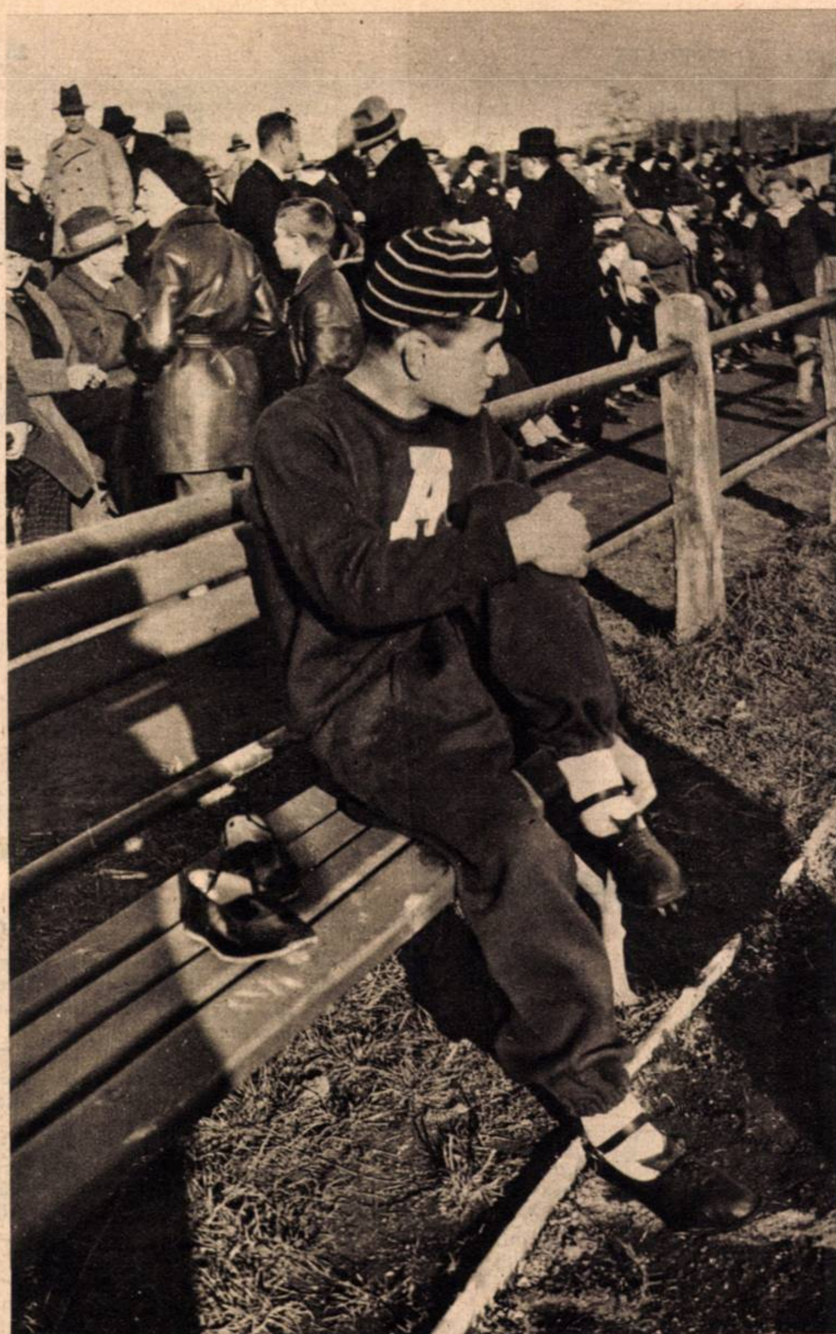
E datoria societăţii — dacă vrea să distrugă răsboiul — să anihileze în primul rând instinctul sângeros din adâncul sufletului omenesc, să înfrângă dorinţa de sfâşiere, care se găseşte în noi depe vremea când omul era asemenea tigrilor cruzi.

Entuziasmul spectatorilor în faţa unei lupte de box, a unei lupte cu tauri sau de cocoşi, nu e alta decât satisfacerea unor plăceri josnice şi neumane. Câtă vreme aceste plăceri sunt hrănite, instinctul sângeros din om va dăinui.

Liga Naţiunilor ar trebui să desfăşoare o activitate intensă spre a împiedica trezirea instinctelor animalice, care dorm în noi, spre a opri statele de a pune în mâna copiilor abecedare şi cărţi care exaltează sentimente de ură împotriva unor duşmani imaginari.

Cea mai plastică reprezentare a desarmării: un tun de coastă în timpul exerciţiilor de tragere.

Ilustrația noastră de mai sus reprezintă doi câini dresați de Bon Beverly Hills-California. N'ați voi să le dictați o scrisoare la mași și mai ales dispoziția lor, par să fie perfecți dactilo

Pentru a-și păzi rufele de furt, un cetățean din București a imaginat un sistem foarte practic: după ce întinde rufele, o macara ridică frânghia de-alungul unui pilon, la o înălțime destul de mare, astfel că albiturile sunt la adăpost.

Fotografia din *mijloc, dr.*, nu reprezintă un „blok" american, ci un palat nou în București, pe Bd. Take Ionescu.

Mijloc jos: *O cavalcadă matinală pe Șoseaua Kiseleff.*

Sus : *Alergătorul argentinian* Zabala *a bătut la Kosice recordul mondial pentru curse de fond, stabilit de finlandezul Nurmi.* Jos: *Instantaneu luat cu ocazia primei convorbiri telefonice București-Wew-York.* (dela st. la dr.) *d-nii* Vâlcovici, D. Ghica, Grigore Filipescu, Charles B. Wilson, L. Sussdorf *și* G. A. Ogilvie, *directorul general al S. A. R. de telefoane.*

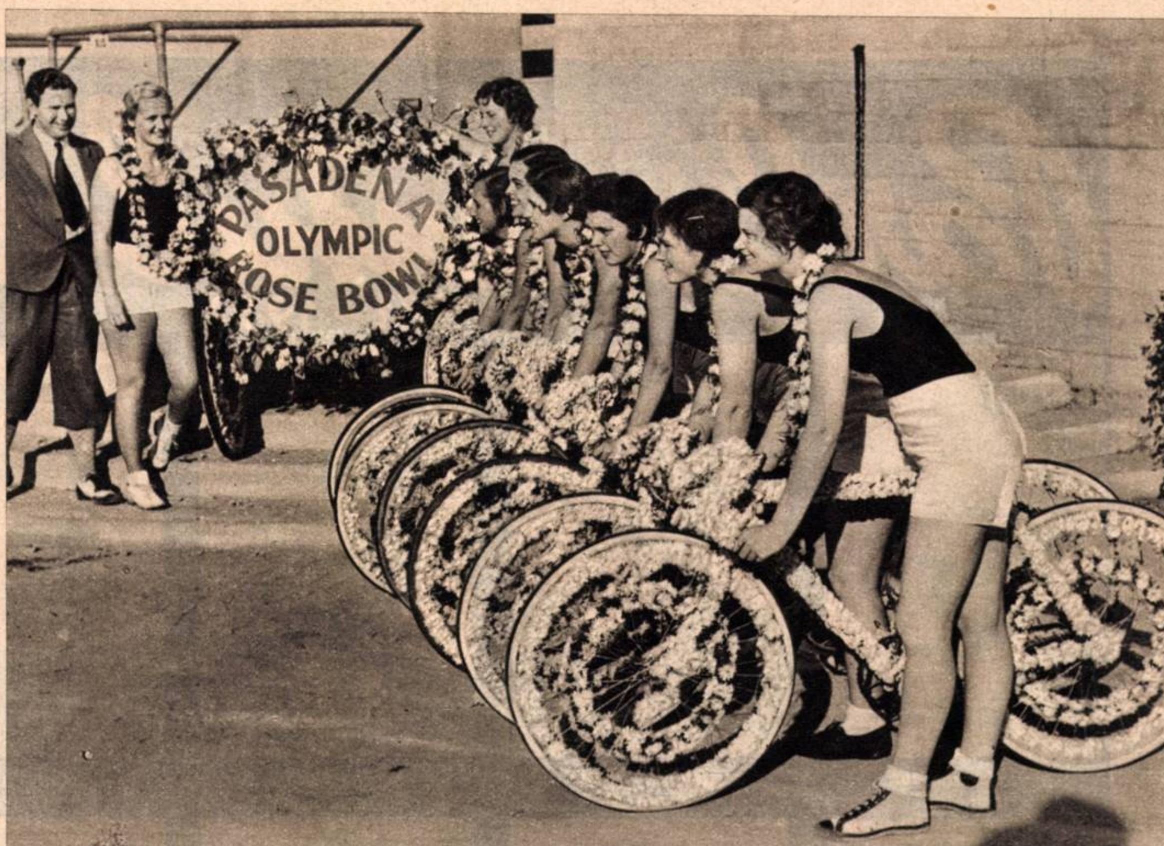

DIN TOATĂ LUMEA

...nie Fergusson **din** ...**ă ? După poziţia** ...**rafi.**

La Passadena în California, a fost organizată o cursă de biciclete pentru domnişoare, cu premiu „Cupa Rozelor". In fotografia noastră, minunatul grup de bicicliste la start, care a fost dat de Charles Paddok, *campionul american la curse de fond.*

Chirurgul parisian, dr. Guéniot, membru al Academiei Medicale franceze *(dreapta)* şi-a serbat de curând 100 ani dela naştere. Cu toată vârsta înaintată, medicul participă la toate şedinţele Academiei.

Fotografia de mai jos reprezintă gondola prof. Piccard, — în care acesta s'a urcat în stratosferă, — părăsită la Gurgl, în Tirol. Turiştii cari trec pe acolo, îşi inscriu numele pe tabla de aluminiu a gondolei.

Parlamentul român

II

1931 – 1932

Răducanu Ion
Ialomiţa

Haase Daniel
Cetatea Albă

Serdici Vasile
Târnava Mare

Sava Vasile
Turda

Lebouton Alois
Rădăuţi

Kräuter Francisc
Timiş Torontal

Mihuţiu Niculae
Hunedoara

Vulcu Ioan
Hunedoara

Ionaşiu Liviu
Odorhei

Gherman Eftimie
Caraş

Mardaloescu N.
Romanaţi

Seçărea Dumitru
Hunedoara

Ion Isac
Gorj

Chirnoagă Eugen
Bacău

Lecca Sergiu
Vâlcea

Cornăţeanu M.
Mehedinţi

Marinescu Petre
Vâlcea

Mihail Zaharia
Orheiu

Ghelmegeanu Mihail
Ismail

Istrati Calinic
Hotin

Foto-Luvru.

Va urmă

Fructul pe care l-a inventat omul

CÂND vor ajunge oare oamenii să înţeleagă, că Dumnezeu le-au dat în stăpânire paradisul, iar ei, neştiutori, sunt asemenea cerşetorului care stătea tocmai pe locul unde se găsea o comoară?

Rodul pământului e atât de îmbelşugat, iar mintea omului atât de ascuţită, încât pe zi ce trece bogăţiile sporesc aşa fel, că de s'ar înmulţi noroadele şi de zece ori pe cât sunt, tot ar putea fi îndestulate.

Dar alcătuirea socială — pe cât se pare — e atât de sucită, că tocmai din pricina că prea sunt multe bunuri, oamenii mor de foame.

In Statele-Unite, agricultorii au dat foc bucatelor pe câmp, ca să le scumpească pe cele pe cari le aveau în hambare. In acelaş timp însă, în China, foametea seceră mii şi sute de mii de vieţi.

Ruşii vând pe preţuri de nimic grâul, prin străinătăţi, iar la ei în ţară, lumea luptă pentru o bucăţică de pâine şi gospodinele aşteaptă la rând, ceasuri întregi, cu cartelele, ca în timpul războiului.

In Brazilia, din cafea s'a făcut combustibil pentru locomotivele căilor ferate.

Şi în timpul acesta lumea se frământă în ghiarele unei crize economice crâncene; iarna care vine apare tuturor, ca o stafie a foamei şi a mizeriei. Ochii noştri orbi nu văd că pământul e bun şi încăpător, că roadele pot hrăni din belşug pe toţi, că mintea noastră ar putea să facă traiu fericit tuturora.

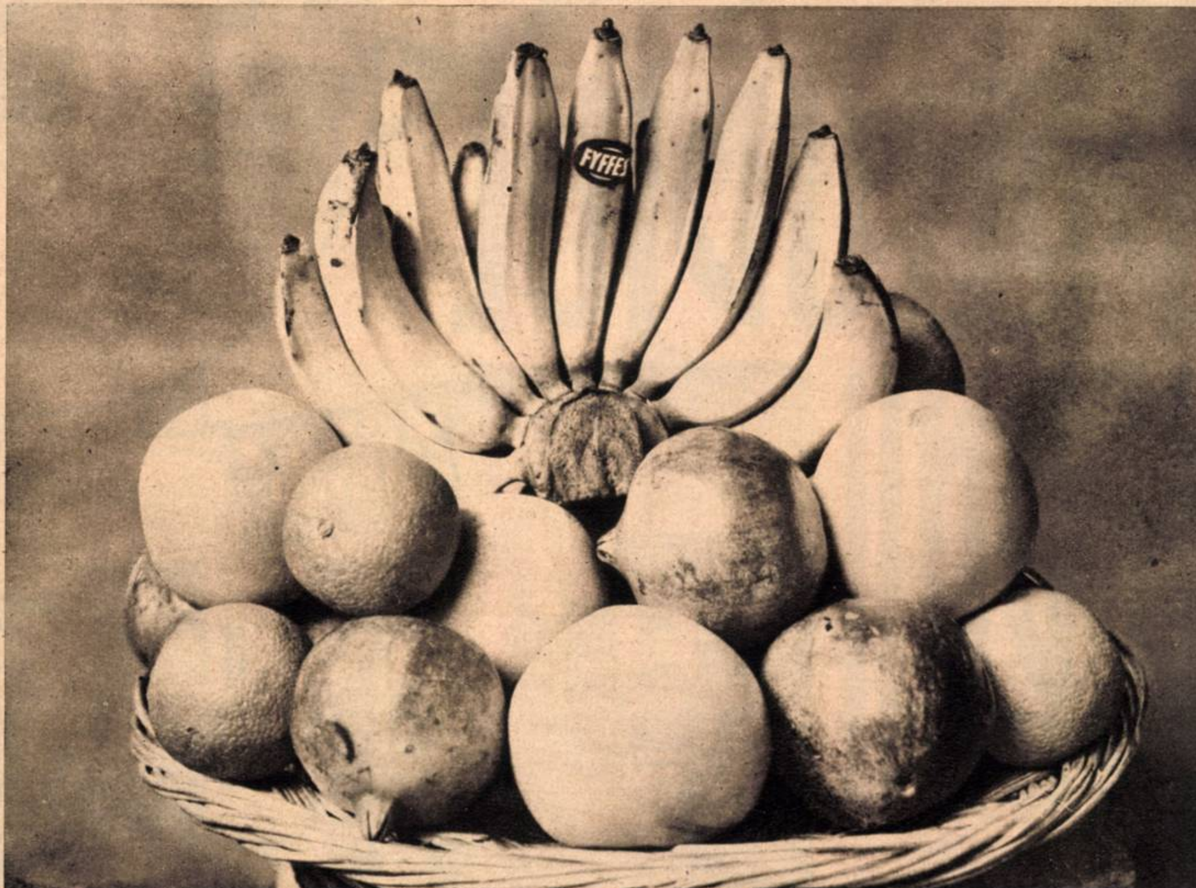
Popoarele au tras hotare între ele, au ridicat ziduri vamale şi toţi caută să-şi preţuiască bunurile. Din concurenţă şi din supralicitaţie între state, s'a născut mizeria şi lipsa.

Aci, în hemisfera noastră e iarnă; de cealaltă parte a ecuatorului însă e vară. Dealungul tropicelor sunt ţinuturi unde nici odată nu e frig. In acele ţări, în acele ţinuturi cresc — adesea de două ori pe an — tot felul de poame: portocale şi rodii, banane şi nuci de cocos, curmale şi smochine, atât de multe, că oamenii din partea locului le dau la porci, căci n'au ce face cu ele.

Se aduc şi pe la noi din aceste poame, dar tot trecând din mână'n mână, de unde erau de râs în ţara lor, se vând atât de scump, că numai oamenilor bogaţi le dă mâna să guste din ele.

Iată de pildă, cel mai nobil dintre aceste fructe: „*Ananasul*". După timp, se vinde la noi cu 80—150 lei bucata.

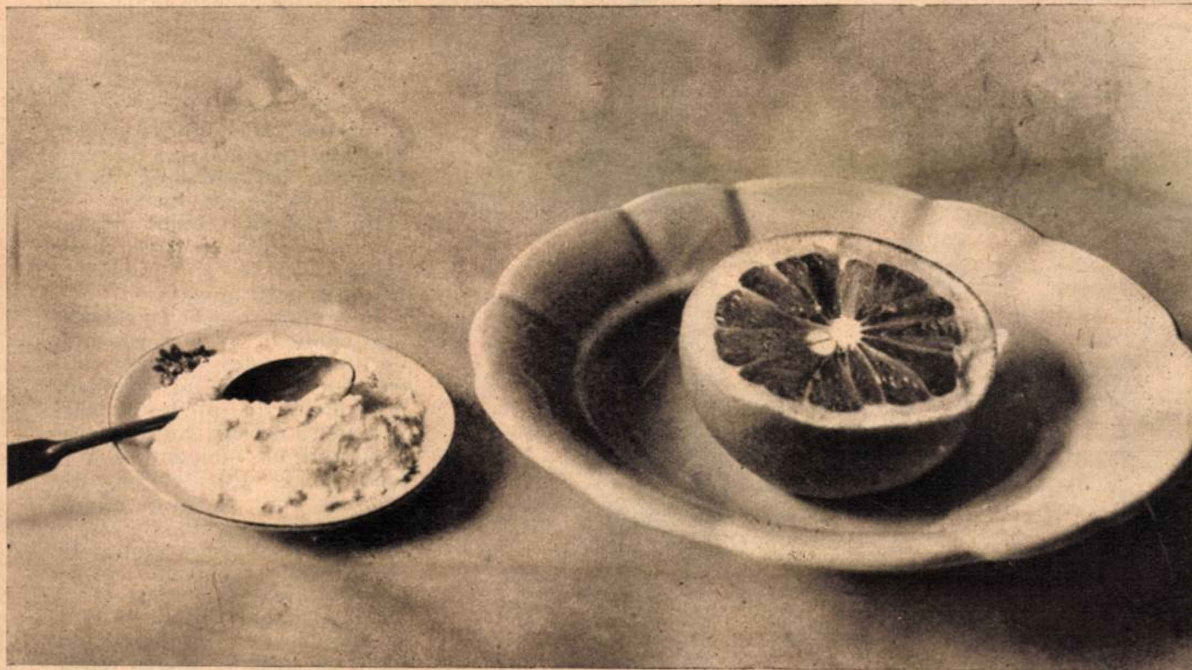
In insulele Canare, la Tenneriffe sau la Palma, costă 50 bani până la 1 leu. *Bananele* se cumpără, în ţările pe unde cresc, o cracă întreagă de câteva sute de fructe, cu preţul pe care-l plătim aci pentru cinci-şase bucăţi. La fel cu *portocalele* şi *mandarinele*.

Dar în fugă, ne-a furat condeiul gândurile şi cu totul altul era rostul acestui articol.

Voiam să vorbim despre un fruct din ţările calde, pe care l-a inventat omul, un fruct nou, care nu se cunoştea până acum vre-o zece ani.

Fructul se numeşte — în englezeşte, fiindcă americanii l-au inventat — *grappe-fruit*. Mărimea lui, variază între mărimea unei portocale mari şi aceea a unui pepene galben mic. Are o coaje netedă de culoare galbenă-verzue, iar în interior se prezintă la fel cu o lămâie. E foarte zămos şi are un gust acrişor-răcoritor. Se pare că acest fruct conţine foarte multe vitamine şi zeama lui îndulcită cu zahăr, formează deliciul multor americani, la masa de dimineaţă.

Fructul se cultivă deocamdată numai prin Florida şi California.

La noi, acest fruct exotic este puţin cunoscut şi destul de scump, (cam 25 lei bucata), pe când la locul lui de producţie costă mai puţin de un leu.

E primul fruct pe care l-a inventat omul: fiind produsul unei împerechieri de poame la fel cum e catârul în lumea animalelor.

C.

Stânga: *Poezia toamnei. Acoperişurile strălucesc, udate de ploaia care nu mai conteneşte.* Jos: *Strada Maica Domnului, din cartierul Teiului, pare un canal venețian.*

PRELUDIUL IERNII

Inundația, care a transformat mai zilele trecute cartierul Tei într'o copie nereuşită a oraşului lagunelor, a prilejuit câteva scene amuzante prin ineditul lor. Iată mai sus un grup de funcționari, cari trebuind să se ducă la slujbe, au angajat — în lipsa unui alt vehicul — un... camion, pentru a-i trece peste apele revărsate şi a-i debarca la stația de tramway.

Jos vedem o scenă pe jumătate comică: un mic vânzător de fructe din cartier şi-a transformat lada pe care şade de-obiceiu, în piedestal care să-l apere de ape. Nu încetează însă nici un moment să-şi ofere marfa trecătorilor, din din care unul, ispitit de merele rumene, s'a oprit... ca să se informeze asupra prețului. Cu toate că stă în apă până la genunchi, umbrela-i umbrelă....

Teiul, mahala uitată de edili şi bătută de Dumnezeu, cu toate că străzile poartă exclusiv numele sfinților.

Denunţătorul

COMISARUL de poliţie Ted Brake era gata să-şi îmbrace haina şi să părăsească localul circumscripţiei, când i se anunţă un domn, într'o chestiune urgentă.

Persoana care intră era un bărbat bine făcut, cam de vre-o cincizeci de ani şi din ţinuta-i rigidă se putea constata buna creştere pe care o primise cândva.

— „Vă rog să mă ertaţi dacă vă reţin," începu el şi din nesiguranţa cu care vorbia, se recunoştea că avusese până atunci foarte puţin de aface cu poliţia. „Este... pentru mine... o afacere grabnică... pentru care viu... vă rog... mii de scuze..."

— „Te scuz, maior Edward Crane, cu multă plăcere, mai ales dacă e vorba de un camarad vechiu ca tine. Cu ce te pot servi?"

— „Căpitane Brake!... Mă iartă, nu te-am recunoscut în primul moment. N'am ştiut că ai serviciu în această circumscripţie"...

— „Abia de un an şi iată, se împlinesc cincisprezece, de când nu ne-am mai văzut. Ia loc, serveşte-te cu o ţigare şi spune-mi în primul rând ce faci?"

Dar o privire pe care o aruncă asupra îmbrăcămintei prea puţin elegante a celuilalt, îl făcu să nu mai aştepte răspunsul, ci să continue repede:

— „ ...şi mai ales care este cazul atât de presant, de urgent, care te aduce la mine?"

— „Ei... într'adevăr o chestiune excepţională. E minunat însă faptul că te găsesc tocmai pe tine aci. Ţie-ţi pot istorisi afacerea exact, dela început. In procesul verbal n'ai nevoe de cât de una sau de două fraze, dar eu trebue să-ţi lămuresc rolul meu..."

Maiorul făcu o pauză, ca pentru a-şi aminti unele amănunte, dar acestea putea fi luată şi drept o ezitare prelungită. Apoi continuă:

— „E vorba de Edith, o fată săracă, de douăzeci şi unu de ani".

— „Dar pentru Dumnezeu, Crane!" Şi comisarul clătină din cap râzând. „Vezi, numai la asta nu m'am aşteptat..."

— „Nu!" rectifică repede naiorul. „Nu e vorba de nimic din cele la care te gândeşti. Trebue să mă laşi să-ţi povestesc. Ea a fost îngrijitoare acum trei ani, la mama. O copiliţă voiaie, serviabilă şi credincioasă. Mă'nţelegi, asta trebue s'o notezi, căci altfel rolul meu ţi s'ar părea nepotrivit: un înger salvator.

Apoi n'am mai auzit nimic de ea până acum trei luni, când am primit o scrisoare disperată din partea ei. Imi arăta că se află în mizerie şi că n'are pe nimeni către care să se îndrepte. Mă implora să nu gândesc nimic rău despre ea şi să fac tot posibilul să vin s'o văd. Scrisoarea venia din închisoare. M'am dus la Newgatte şi i-am putut afla romanul.

Căzuse pe mâini rele, nu'ncăpea îndoială. Avea un prieten, pe Blue-Eddie şi acesta era un spărgător, mai ales de casse de bani. Eddie era închis şi el, pentru lovituri trecute. Pe ea o prinseseră abia de două luni şi o ţineau arestată, ca tăinuitoare. Aşadar n'avea pe nimeni, nici un ban şi era disperată. Şi pe deasupra susţinea că este nevinovată. Aceasta era principalul. M'a întrebat dacă nu-i pot pune la dispoziţie un avocat. Iată marea ei dorinţă.

Nu-mi prea place să vorbesc de asta, dar ştii, dacă sub ajutor ar fi înţeles câteva lire şi tot mi-ar fi venit greu. Dar un avocat?... In sfârşit, cum sunt bine cu Parkington"...

— „Robert Parkington?... Primul rang"...

— „Da, oricât ar fi de paradoxal, e totuş adevărat, că s'a găsit un om care să poată pune mai repede la dispoziţia unei nenorocite, serviciile lui Parkington, decât un ajutor de câteva lire. Avocatul a primit cazul imediat, a făcut demersuri extraordinare şi mititica a fost pusă în libertate, achitată de orice penalitate.

Două săptămâni în urmă n'a mai dat nici un semn de viaţă. Am primit apoi din nou o scrisoare dela ea, în care mă ruga s'o iert că n'a putut veni pe la mine, fiind bolnavă şi că să nu văd în absenţa ei nerecunoştinţa. Scrisoarea era originală, scrisă de mâna ei şi cum ştii că nu-mi place să fac treaba pe jumătate, m'am dus s'o văd. Amănuntele sunt inutile! Cartier mizerabil, fata cu febră 40 grade, fără nici o îngrijire... Avea ceva grav la plămâni.

Profesorul Robinson şi-a deschis de un an clinica proprie la spitalul St. James. L-am chemat la telefon şi prietenul meu a trimis o ambulanţă să ridice fata. Peste două zile m'am dus la spital s'o văd. Profesorul mi-a spus că a operat-o în timpul suprem. Orice întârziere i-ar fi fost fatală. Dar era scăpată. Spera ca în câteva săptămâni să se însdrăvenească.

...Apoi..."

Comisarul se ridică în scaun, ca să asculte mai atent.

— „ ...acum patru zile lucram în biroul meu. Cineva bătu la uşă, dactilografa mea se duse să deschidă şi se înapoie:

— „Afară e un domn... adică un om..."

— „Să intre. Dece-l ţii afară?"

In birou pătrunse un bărbat, o mutră de declasat, mic de statură, puternic, cu o ceafă de taur. Se uită zăpăcit în cameră... Trebue să ştî şi asta... face parte din caz... am un birou foarte, foarte modest mobilat.

— „Aci mă aflu la d. maior Crane?" Nu-i venia să creadă.

L-am asigurat că a nimerit bine adresa şi nu puteam ghici pe creditorul care l-a trimis la mine, pentru vre-o încasare.

— „Mă numesc Edward Radegg".

— „Numele nu-mi spune nimic. Ce doreşti d-ta?"

Băiatul stă drept şi cu mare greutate îmi spune că a venit să-mi mulţumească.

— „Să-mi mulţumeşti? Dar pentru ce?"

— „Pentru Edith."

Şi începe să-mi toarne verzi şi uscate, despre tot binele pe care

— „Acum trei ani a îngrijit-o pe mama, cu mult devotament..."

l-am făcut Edith-ei, că dacă n'aş fi fost eu, fata ar putrezi acum sub pământ şi altele de acelaş fel. Şi de-aceia venise el, ca să-mi mulţumească. Acum abea ştiam cu cine aveam de-aface. Era spărgătorul Blue-Eddie. Omul venise special să-mi mulţumească şi m'am gândit că merita un scaun şi-o ţigare.

M'am uitat la el. Era disperarea în persoană. După nouă luni de închisoare, îl puseseră în libertate la prânz. A dat fuga la spital ca s'o vadă pe Edith şi apoi a venit la mine.

Mi-am exprimat părerea că în viitor ar putea s'o excludă pe Edith din afacerile lui necurate. Omul mi-a jurat pe viaţa şi pe libertatea lui, că fata era absolut nevinovată şi că n-avea nici un amestec în loviturile date.

Am mai stat de vorbă vre-o zece minute. Apoi a plecat."

— „Blue-Eddie este unul din cea mai periculoasă categorie. Când ai de-aface cu el, trebue să ridici piedica revolverului".

— „Acestea sunt constatările tale, din relaţiile cu el. Acum ascultă-le pe ale mele. Azi dimineaţă m'am pomenit cu un poştar, care mi-a adus un mandat de cinci sute de lire. Numele expeditorului era neglijabil. Aceasta este toată afacerea. Iată cele cinci sute de lire şi cuponul mandatului. Mi-ai face un mare serviciu, dacă ai dresa un proces verbal sumar asupra cazului".

— „Ia să văd". Comisarul deveni foarte interesat şi examină cu lupa scrisul de pe cuponul mandatului. „Da, exact. Tu îţi dai seama că ne-ai făcut un mare serviciu?"

— „Serviciu? Habar n'am avut".

— „Totuş! Acum îl avem în palmă. Anume, de 24 ore anchetăm spargerea dela Storre-Bank. Pe făptaş nu-l cunoaştem. Aşadar Blue-Eddie a fost?! Il scoatem noi din bârlog".

Comisarul era într'o agitaţie extraordinară. Abia într'un târziu observă figura deconcertată a amicului său.

— „Ei, ce ai, prietene? Par'că ţi-ar părea rău de cele cinci sute de lire".

— „Prostii! Aci este ceva care nu-mi place. In ceeace mă priveşte, vreau să spun. Căci n'am avut intenţia să-l denunţ pe băiat".

— „Dar nici n'ai făcut acest lucru! Ai venit la mine cu hârtia de cinci sute de lire, ceeace era datoria ta neapărat, dacă nu voiai să treci drept complice. Nu aveai de unde să ştii despre toată întâmplarea. Şi'n particular îţi pot spune, că banca a fixat o sumă fumuşică pentru găsirea banilor. Iar în ceea ce te priveşte, cred că partea ta va reveni la mult mai mult decât cinci sute de lire".

Maiorul se ridică ţeapăn:

— „Asta n'am voit-o... la dracu! Aşadar pot pleca".

— Foarte bine, prietene. Vei mai primi veşti dela noi." Poliţistul îi strânse grăbit mâna şi luă receptorul telefonului.

Ajuns în stradă, maiorul îşi numără banii. Mai avea două lire. Ajungea pentru automobil. Sări într'o maşină şi strigă şoferului:

— „La St. James hospital!" Cât poţi de repede!"

Dela Edith află unde-l putea găsi pe Blue-Eddie.

★

Erau orele 10 seara, când o patrulă poliţienească pătrunse în localul „Ancora frântă", din docuri. Cu revolverele întinse somară dubioasa asistenţă să ridice mâinile în sus. Dar în fundul localului, în dreptul unei ferestre dosnice, două siluete care se deosibiau foarte vag, din cauza penumbrei şi a geamului, nu respectară comanda. Atunci poliţiştii dădură foc. Unul din indivizi sări teafăr prin fereastră spre Tamisa. Al doilea se prăbuşi, în sânge.

Comisarul dădu ordin să se deschidă uşile şi ferestrele şi postă oameni în dreptul lor. Apoi se apropie de individul împuşcat. Pe duşumea, cu spatele găurit de două gloanţe, zăcea maiorul Crane.

Ochii, holbaţi de groază, recunoscură pe vechiul camarad. Comisarul se plecă de-asupra lui şi-şi apropie urechea de gura muribundului.

— „A fost imposibil altfel, Brake, auzi el, „absolut imposibil! Trebuiam să-l avertizez. Denunţător nu sunt... Cu mine s'a purtat frumos"...

Acestea au fost ultimele cuvinte ale maiorului.

— „Dresaţi procesul verbal!" dispuse comisarul.

Un agent scoase un carnet şi scrise după dictat:

„La o descindere într'un local de periferie, poliţia a dat peste temutul spărgător Edward Radegg, zis Blue-Eddie. Cum omul este foarte agresiv, a avut loc un schimb de focuri de revolver. Din nenorocire, maiorul Crane, care sărise în ajutorul poliţiei, a fost ucis de un glonte".

★

Peste trei săptămâni, familia maiorului a primit din partea băncii Storre, — care reintrase în posesiunea banilor furaţi, — un cek de zece mii de lire. Aceasta era o parte din premiul oferit de bancă, care s'a atribuit familiei decedatului, în urma recomandaţiei comisarului Brake...

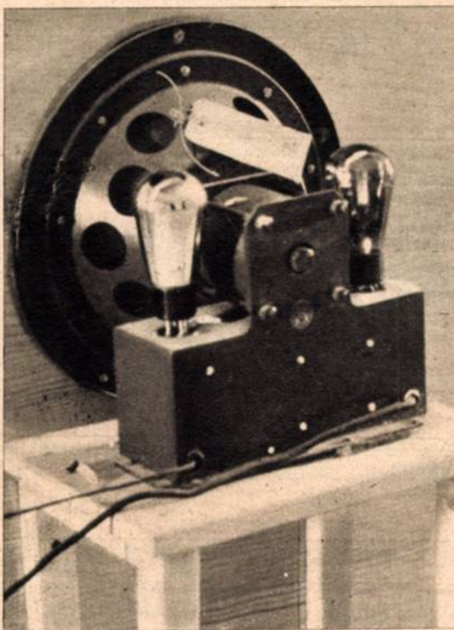
Traducere de L. M.

CUPTORUL DE CADAVRE

IMAGINEA ființei iubite, care, murind, se dospește acum în pământul jilav, gândul la trupul ei care a devenit o grețoasă colcăire de viermi, îndeamnă pe mulți, să prefere incinerarea.

Când moare, la poarta celui ce-a lăsat cu limbă de moarte ca trupul său să fie ars la crematoriu, se oprește un dric-automobil. S'ar putea spune, că acest om se duce pe lumea cealaltă cu 70 H. P. Dar e un dric simplu și curat, nu înzorzonat cu prostul gust sinistru, cum sunt carele funebre cu cai.

Mașina mortuară în ritmul amortizat al motorului, urcă panta la care calea Șerban Vodă virează spre dreapta, și dricul cu pneuri se oprește în fața Crematoriului, templul cupolar al incinerării.

In capela vastă, se desfășoară atunci o ceremonie impresionantă prin simplitatea ei solemnă. Sicriul a fost depus în mijlocul capelei, unde se află un fel de gură de cavou, înconjurată de acele plante exotice, de de un verde sumbru, ca de doliu, ce ornează catafalcurile sau mesele de banchet.

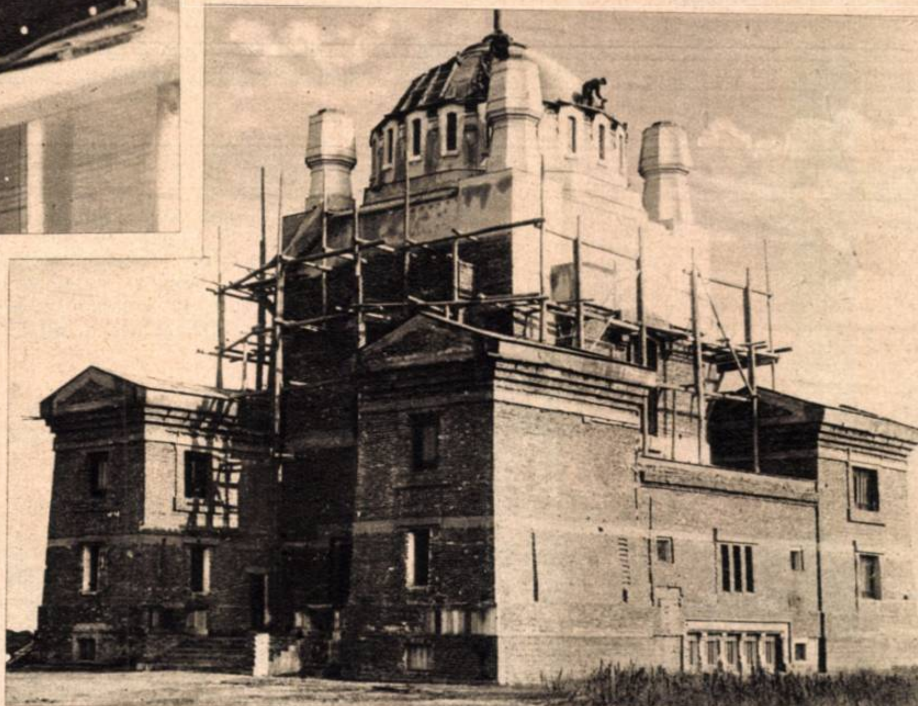
Rudele și prietenii răposatului, adunați în jurul sicriului păstrează cea mai adâncă reculegere. Și, în tăcerea aceasta desăvârșită, cad deodată cascadele armonioase ale unui cor religios invizibil.

Nu se vede nici un preot; pentru faimosul vampir dela Düsseldorf, care a ucis 18 femei, au oficiat la spânzurarea lui, doui preoți; pentru cel care preferă puritatea flacării, în locul imundității viermilor grași, nici un popă nu vrea să-și facă datoria sa creștinească. Și totuș, o voce de preot răsună sonoră, iar corul dă răspunsuri melodioase, înălțătoare. Unde s'a ascuns preotul? E un cor divin de heruvimi nevăzuți?

E un haut-parleur: toată slujba religioasă se transmite prin doză electro-magnetică, de pe plăci de gramofon, cu amplificare radio-electrică. Nimic nu se vede din toată această instalație ultra-modernă. Dar Marșul funebru de Chopin, care închee ceremonia, e executat în condițiuni artistice atât de înalte, încât nu există slujbă divină, nici chiar în fastul de cult din bisericile catolice, care să impresioneze mai vibrant. Și, în timp ce din nevăzut, curge fluida melodie de supremă solemnitate, pe un ascensor ascuns, sicriul începe să coboare încet în cavou, ca într'o groapă...

Vecinica pomenire, cu gramofonul... Dar pleci de acolo, nu sfâșiat de sgomotul bulgărilor de pământ, ce cad pe lemnul sicriului, ci senin pătruns de-o emoție omenească, naturală, în fața morții.

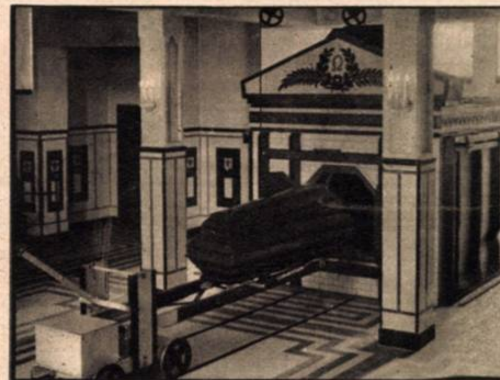
St.: *Doza electromagnetică îndeplinește rolul serviciului religios cu cor.*
Jos: *Clădirea încă neterminată a Crematoriului din Bucuresti*

Pe cât de barbară e ceremonia la cimitir, pe atât de senină, de înălțătoare, este la crematoriu...

Aci se sfârșește ceremonia; rudele pleacă

Sus: *Un sicriu care este gata a fi introdus în cuptor, pentru incinerare.*
Stânga: *O cultură de... zarzavaturi chiar în spatele crematoriului.*

acasă, dar pot lăsa un delegat al familiei, care să asiste la incinerare.

Aşa dar, sicriul a coborât, pe ascensorul mişcat de-o pompă hidraulică, în subsolul templului. Aci, e oprit pe un catafalc, de unde, pe un vagonet, cadavrul e introdus în furnal.

Cuptorul de cadavre se află într'o sală de faianţă: placaje albe cu mici motive negre. De coloane sunt fixate grupuri de câte trei lumânări electrice. Deasupra cuptorului se află litera omega (Ω), ultima din alfabetul grecesc.

După introducerea mortului, cuptorul se închide ermetic. Dela un foc de kocs, vin gaze supra-încălzite, ce usucă trupul, carbonizează sicriul, şi prefac în cenuşe cadavrul. Operaţia durează cam 40 de minute...

Pe o ferestruică, se poate vedea «ce face mortul» în timpul arderei. Se spune că uneori, are crispaţii, din cauza uscării, că «se ridică», chircindu-şi membrele şi degetele... Am asistat la incinerări, dar nu am văzut nici un mort... ridicându-se... ca să protesteze.

După incinerare se strânge cu grijă cenuşa şi i-se dă familiei, după cerere, într'o urnă-tip, sau e aşezată în camerele speciale din Crematoriu.

* * *

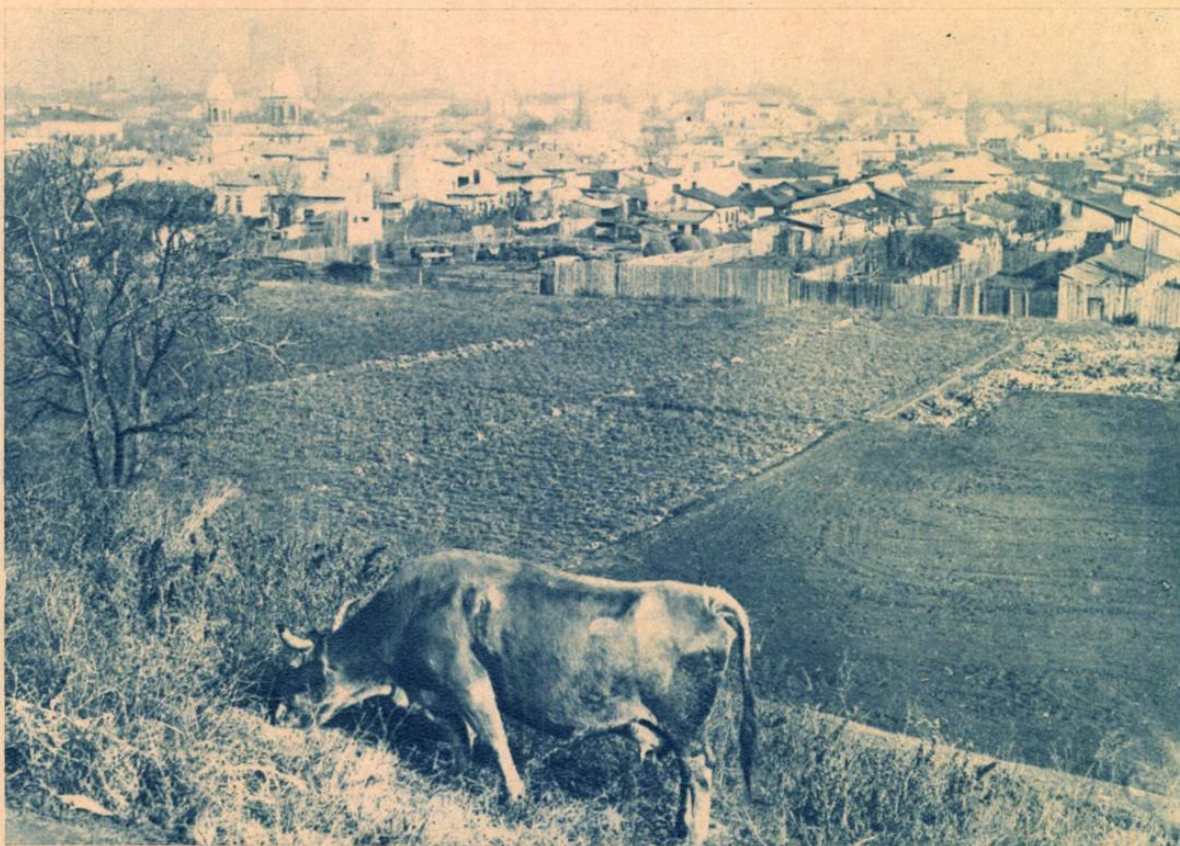
Cimitire în camere. Cimitire comprimate. In odăi cu nisip pe jos, sunt aşezate, în rafturi, ca nişte cutii de conserve, urnele cu cenuşa morţilor. Sunt urne de forma unor bidoane; unele familii posedă însă urne de mare artă, cizelate în bronz. Biblioteca de urne mortuare, e decorată cu frunze de stejar, verzi şi de aur.

Candele, icoane, coroane...

Evreul răposat, zace, în mica sa urnă, lângă cenuşa creştinului, ca o imagină a supremei înfrăţiri prin moarte.

Aşa stau acolo urna ziaristului I. Teodorescu, a poetului B. Luca, a d-rului Mandrin care s'a sinucis de curând... Soţii de generali, urne cu cenuşe de profesori, de ofiţeri...

Un parc se va amenaja însă în jurul Crematoriului, şi urnele vor fi depuse acolo, sub cerul liber, în plină natură... Va fi unul dintre cele mai frumoase columbarii din Europa... Iar urna primului incinerat — Lamer, va fi aşezată în capelă, la un loc de cinste.

Dreapta: *Cartierul Văcăreşti văzut din spatele crematoriului.*
Jos: *La crematoriu nu există diferenţe religioase.*

Acum, in jurul templului, unde se va amenaja parcul mortuar, se află un câmp de mărăcini, mărginit de Valea plângerii şi de groapa aceea imensă, pe care primăria se străduește de ani de zile s'o umple cu gunoiu. Pe gunoiu grădini de zarzavat superb, ce alimentează Capitala. Pe deal, un pom ţepos, un pom mort şi el, lângă Templul Morţii. Şi departe în zare, se întinde oraşul, văzut de aci ca din avion, cu străzile în care furnică aceiaşi viaţă, ce vibrează în clopotele bisericii din primul plan şi ţipă în sirena fabricei, ce se vede la periferie, cu coşuri înalte, scriind pe cer litere de fum, drepte, în atmosfera calmă, majuscule ce nu au nimic din arcuirea de gură de furnal, a ultimei litere din alfabetul grecesc: Ω

* * *

Crematoriul este opera unei societăţi de incinerare, «Cenuşa», toată ceremonia costă 5000 lei, şi numai cotizaţia pentru membrii.

O vizită la crematoriu, te convinge: m'am înscris imediat în această societate.

Nu există, ca la înmormântări, ceremonii pentru săraci şi ceremonii de lux.

Există o incinerare-tip pentru toată lumea.

Deci, şi o egalizare socială, nu numai a credincioşilor de diverse religiuni.

SANDU VORNEA

Stânga: *O etajeră cu urne de cenuşă umană.*
Jos: *Lângă monumentul somptuos, etajera modestă.*

Jocurile realităţii

GALERIA SUPRANUMIŢILOR

ORIZONTAL:

I. „Pictorul Graţiilor” — Râu în Franţa.
II. „Regele Halelor” — Interjecţie.
III. Parte a corpului — Pronume — Neaccentuat.
IV. „Caton-ul Americei” — Nume femenin.
V. „Anacreonul Ghilotinei — Discipol.
VI. „Fecioara din Orleans” — „Cicero-ul medicinei.
VII. Măsură de timp — Particulă.
VIII. „Prinţul Proştilor”.
IX. Articol — „Sfinxul de la Bădăcin”.
X. „Apostolul Indienilor” — Cerc nelimitat.
XI. „Doctorul universal” — (LL=L).

VERTICAL:

1. „Cavalerul fără de pată”.
2. Vehiculul sunetului — Arbore — Pronume.
3. „Mistreţul Ardenilor” (ck=c) — Masă mare.
4. Bucăţi de Turbă — Interjecţie — Fluturaşi.
5. Descoperire — Con trunchiat.
6. Sensuri precise — Articol.
7. Notă răsturnată — Culoare.
8. Interjecţie — Două vocale — Râu în Africa.
9. „Notre Dame - de - Thermidor”.
10. „Napoleon-ul Capului” — Mareşal francez.
11. „Doctorul Serafic”.

N. BEDIGHIAN

ENIGMA

Care-i cuvântul de 11 litere, sinonim cu *exclamaţie*, căruia, dacă-i înlocueşti litera din mijloc, cu alta, îl transformi într'o *întretăiere?...*

ASOCIAŢIE DE IDEI

1) Faceţi o asociaţie de idei, între prima şi a treia figură, însemnând un nume de bărbat, în locul primului semn de întrebare.

2) Faceţi apoi aceeaş asociaţie între figura 3, şi aspida din căsuţa 5, apoi înscrieţi numele de femee, în locul semnului din căsuţa 4.

Ambele nume obţinute prezintă, deasemenea unele analogii.

IMPOSIBIL

Se ştie că Estonia are numai un milion de locuitori.

Un eston având oarecari afaceri la Berlin, intră la ora mesei, într'un restaurant.

Luă loc alături de un domn în vârstă, căci localul era plin.

Din vorbă 'n vorbă, vecinul spuse estonului că ar fi compatrioţi.

La care acesta-l măsură lung, cu atenţie, după care-i spuse:

— Imposibil! Nu v'am văzut niciodată...

Cupon pentru jocuri

No. 253

Numele şi pronumele ....

....

Adr a ....

NOILE NOASTRE PREMII

Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 252—253 se primesc timp de două săptămâni dela apariţia primului număr, adică până Marţi, orele 6 seara.

Tragerile vor fi bilunare.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporţional cu numărul jocurilor deslegate :

PREMIUL I: 1000 lei în numerar.

PREMIUL III-lea: Două aparate de radio cu galenă.

PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N. B. — Deslegările vor fi însoţite de cuponul respectiv, purtând menţiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea şanse egale în categoriile inferioare.

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Preţul abonamentelor: *Un an lei 450; 6 luni lei 230, 3 luni lei 120. Pentru străinătate lei 600 anual.*

REALITATEA ilustrată

PLĂCERI DE IARNĂ. — **Leila Hyams** dela „M. G. M." e gata pentru patinaj

Imprimată în foto-rotogravură în atelierele „Adevĕrul" S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL V. Nr. 254 — 10 DECEMBR. 1931

mpăratul şi impăra-
easa Japoniei, după
n tablou de pictorul
isaku Wada. (Foto-
rafie exclusivă pentru
Realitatea Ilustrată")

In text, pag. 12:
„Originile conflictului
chino - japonez.

Preţul 10 Lei

CUM SE STINGE O SONDĂ

După stingerea sondei, lucrătorii stropesc ruinele, spre a evita o nouă aprindere

Sus şi dr. : *Şeful de echipă, care a tăiat mufa cu aparatul de sudat*

Era cât p'aci să avem şi la Urlaţi un spectacol de lungă durată, cum a fost acea fantastică torţă dela Moreni, care a ars mai mulţi ani în şir şi nu se ştie bine dacă dacă mai arde sau nu.

La Urlaţi s'a aprins o sondă a soc. «Astra Română».

Focul a provenit dela scânteile produse de motoare şi a' fost cu atât mai violent, cu cât gazele eşiau acolo cu o mare presiune (80 atmosfere). Flăcările uriaşe au distrus schelăria, motoarele şi pompele.

Îndată personalul inginerese şi lucrătorii societăţii s'au concentrat în jurul sondei şi trenurile începură să aducă specialişti din Bucureşti şi din centrele petrolifere. Operaţiile de stingere au fost foarte interesante. Mai întâi spectatorul a putut vedea un şir de tancuri enorme, apropiindu-se ca la război, pe tălpici rulanţi, ce calcă totul în calea lor. Aceste tancuri n'au servit pentru bombardarea sau luarea cu asalt a sondei incendiate. Inginerii s'au folosit numai de puterea lor, transformându-le în tractoare, cu ajutorul cărora au reuşit să disloccheze fierăria şi ruinele, pentru a debloca locul.

După ce terenul a fost astfel curăţit şi tancurile s'au retras, apăru pe teren un fel de scafandru, îmbrăcat într'un costum de asbest, cu mască, aşa cum purtau în timpul răsboiului soldaţii, contra gazelor asfixiante. După cum se ştie asbestul este rău conducător de căldură şi un costum confecţionat din acest material, permite celui ce-l poartă să se apropie de mari surse de căldură, fără perspectiva de a fi prăjit de viu.

Inginerul Miron în alt costum ciudat, ca de pompier, se apropie deasemeni de craterul sondei.

Un şef de echipă îmbrăcat şi el în asbest, fusese asigurat cu suma de un milion două sute de mii de lei, în caz de accident şi 200.000 lei dacă va stinge sonda. Acest om curagios a trebuit să apropie foarte mult de această gură de iad, pentru a tăia cu un aparat special de sudat o mufă, — o piesă metalică, — după suprimarea căreia s'au prăbuşit pe gura sondei o construcţie de prăjini metalice şi cablu.

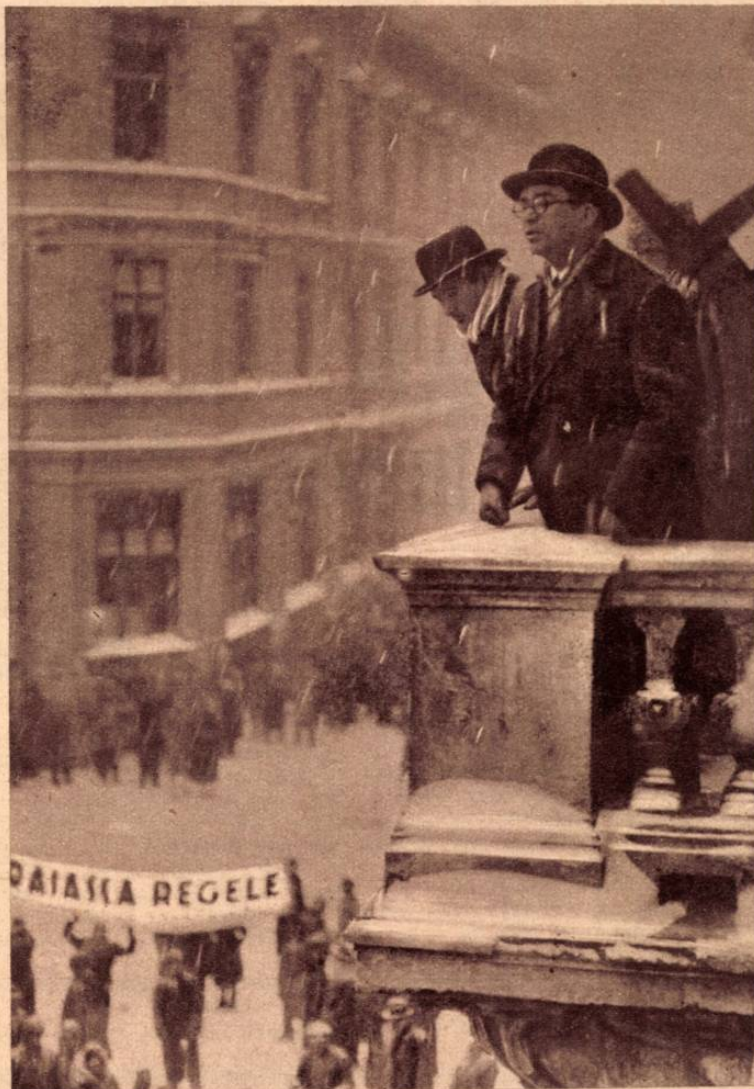
Aceste masive materiale au astupat sonda şi astfel incendiul a putut fi stins. Spectacolul nu s'a terminat însă aci, fiindcă acest succes a produs un adevărat delir de bucurie şi am văzut pe ingineri fraternizând cu lucrătorii, îmbrăţişându-se şi felicitându-se. După aceasta în Urlaţi, care e de obicei un orăşel mort, fără pic de viaţă şi cu un negoţ aproape inexistent, s'a produs o animaţie neaşteptată. Inginerii, spectatorii şi lucrătorii veniţi din altele părţi în număr foarte mare, au invadat micile restaurante.

In acest timp din birourile autorităţilor şi ale societăţii, zeci de telefoane anunţau succesul......

— rp. —

Agitația funcționarilor

Față de proiectele guvernului, de a aplica noui impozite asupra salariilor funcționarilor particulari, aceștia au organizat o serie de întruniri și demonstrații pe străzile Capitalei.

Astfel, Duminică 29 Noembrie, cu tot viscolul și gerul care se lăsase, funcționarii au manifestat pe străzi contra nouilor impozite, care tind aproape la o confiscare a veniturilor lor.

Placarde mari cereau Suveranului, guvernului și tuturor politicianilor, să se renunțe la noul bir, mai ales acum, când timpurile sunt atât de grele.

In fotografiile noastre prezentăm cititorilor două instantanee luate la ultima manifestație funcționărească.

Un premiu pentru cea mai frumoasă faptă

IN epoca noastră frământată, — în care viciul și destrăbălarea sunt de multe ori încurajate indirect, — virtutea se poate asemăna cu o floare rară, care se naște și crește sfioasă, printre bălăriile vieții de toate zilele.

Bărbații s'au dispensat prin marele răsboiu, de atributul virtuții care a rămas apanagiul femeilor. Dar precum spuneam mai sus, virtutea feminină trece neobservată.

Și cu toate acestea, câte acte de înaltă virtute nu observăm zilnic în jurul nostru? Femei care-și dau sângele, pentru salvarea unui copil; sacrificiile unei fiice, pentru salvarea mamei; martiriul unei surori pentru întreținerea în școală a unui frate mai mic, sau pentru scăparea cuiva drag, de pe masa de operații.

Atâtea drame care trec neobservate în jurul nostru, ne îndeamnă să căutăm pe CORNELIA ROMANIEI, pe femeea care s'o putem recompensa cu 25.000 lei, pentru cea mai frumoasă faptă îndeplinită în cursul acestui an.

De aceea apelăm la toți acei cari au aflat virtutea în jurul lor să ne-o comunice pentru ca noi s'o putem răsplăti:

1) Poate participa la acest premiu orice doamnă sau domnișoară din România, indiferent situația socială, naționalitatea sau religia.

2) Premiul se acordă numai pentru cea mai frumoasă faptă care-a fost săvârșită în 1931.

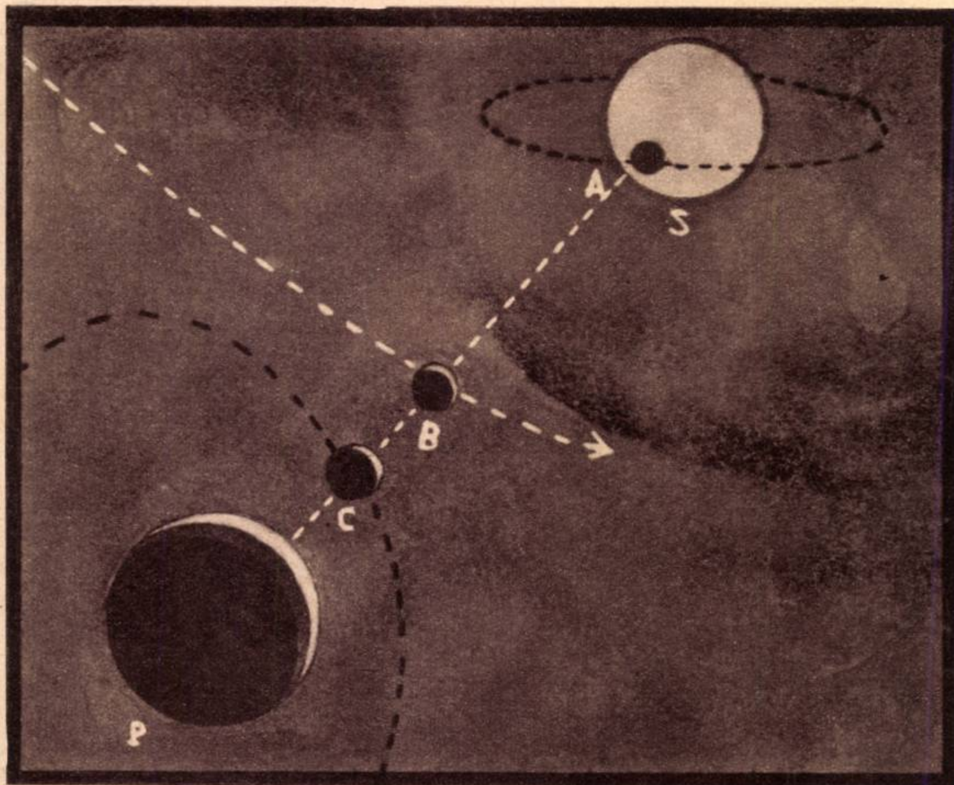
3) Relatarea faptelor virtuoase, care se concureze la premiul de 25.000 lei, poate fi făcută de oricine, prin scrisoare adresată revistei noastre: str. C. Mille 7, Buc. I.

Nu se vor lua în considerare scrisorile anonime. Toate relatările trebuie să poată fi dovedite cu martori.

4) Un juriu format din persoane de cea mai înaltă autoritate morală —și ale căror nume le vom publica la vreme — va cerceta toate relatările și va hotărî fapta care merită să fie premiată.

Concursul rămâne deschis până la 15 Decembrie 1931.

ASTRONOMII au descoperit O LUNĂ NOUĂ?

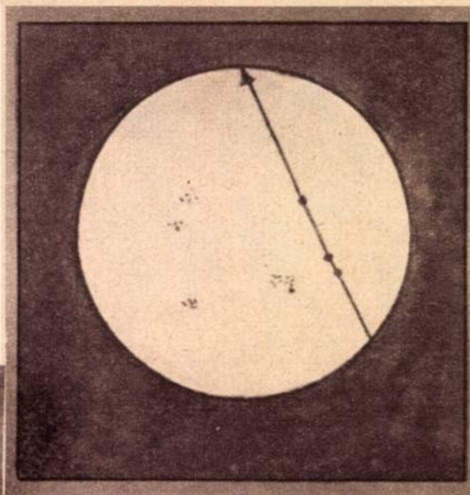
MAI evoluează oare un satelit în jurul pământului, în afară de luna pe care o cunoaştem ?

Ideea aceasta pare surprinzătoare în primul moment, întrucât tratatele de astronomie pomenesc numai de luna pe care ne-am obicinuit s'o vedem, perindându-se în anumite forme, la date fixe pe cerul nostru. Sunt totuş astronomi cari cred în existenţa unui al doilea, ba chiar a mai multor sateliţi ai pământului.

Ceeace ştim precis în clipa de faţă e că încă n'am ajuns să cunoaştem toţi corpii cereşti ce populează spaţiul; unii scapă nevăzuţi, din cauza depărtării la care se află situaţi, iar alţii pentrucă sunt prea mici faţă de actuala putere de percepere a telescoapelor noastre. Se întâmplă apoi ca vizibilitatea unora din aceşti corpi să fie subordonată unor circumstanţe excepţionale, pe care astronomii nu le-au sesizat la momentul oportun, sau nu le-au putut urmări îndestul, spre a se edifica asupra naturii lor.

Această ultimă probabilitate a fost sugerată de câteva interesante observaţii, asupra cărora dăm mai jos un rezumat:

Astronomii au semnalat în nenumărate rânduri apariţia unor pete misterioase, trecând pe dinaintea soarelui. Cea mai recentă observaţie de această natură a fost făcută la 15 Ianuarie 1929, de către un cunoscut astronom francez, M. J. Guillaume din Lyon.

Sus: *Reprezentarea diagramatică a trei ipoteze pozibile explicând trecerea unei pete întunecate pe dinaintea soarelui. A) Planeta evoluând în jurul soarelui. B) Bolid. C) Un satelit al pământului.*

St.: *Trecerea misteriosului punct întunecat pe dinaintea soarelui (1929)*

In primul rând trebue să ţinem seama de faptul că un astfel de fenomen nu poate avea loc, decât prin interpunerea unui corp opac şi mobil, între ochiul observatorului şi discul solar. Aşa se întâmplă cu luna, când se produc eclipsele totale sau parţiale şi acelaş lucru cu planete ca Venus şi Mercur, când ajung între pământ şi soare, profilându-se pe acesta din urmă, sub forma unor globuri întunecate. Dat fiind că se cunoaşte cu precizie mişcarea planetelor, putem calcula exact epocile, când aceste fenomene se vor produce. In consecinţă, când pe discul soarelui trece o pată de întuneric, în mod neprevăzut, nu poate fi vorba decât de-un corp ceresc necunoscut încă, ce ocupă probabil un punct în spaţiu, între soare şi pământ.

Aceste logice concluzii nu au totuş valoare, decât dacă fenomenul semnalat e deasupra oricărei contestări. Se întâmplă în genere ca autenticitatea acestor observaţii să fie pusă la îndoială. Aprofundându-se cercetările s'a găsit că foarte adesea, aceste descoperiri fuseseră făcute de persoane care examinaseră soarele cu instrumente slabe sau defectuoase. E de notat faptul că accidentul joacă un rol foarte important în asemenea cazuri.

S'a dedus astfel că observatori insuficient experimentaţi, uzând de instrumente imperfecte, au putut prea bine lua drept o mică pată solară, sborul unei păsări în înălţimi, ba chiar trecerea unuia din acei minusculi corpi opaci, purtaţi de vânt prin văzduh, între observator şi soare.

In fond însă aceste presupuneri sunt inadmisibile, deoarece nu e cu putinţă ca un om inteligent să se

Aspectul obicinuit al unui bolid în cădere.

poată înșela într'un mod atât de grosolan.

Petele solare au o structură foarte caracteristică, nu sunt absolut negre și par uneori voalate de nouri roșcați, când imaginea lor e proectată pe un ecran alb. In al doilea rând, evoluază extrem de încet, întrucât revoluția globului solar se produce în 26 de zile ceea ce face ca în spațiul redus al unei observații momentane, mișcarea lor să fie aproape imperceptibilă. Păsările bătând din aripi prezintă și ele un aspect ce nu poate de loc la confuzii și cum, în raport cu soarele, trebue să fie foarte apropiate de telescop, imaginea lor nu poate fi bine prinsă, așa că-i lipsește claritatea. Această ultimă remarcă se aplică cu atât mai mult minusculilor corpi plutind în aer, întrucât aceștia n'ar mai fi vizibili decât la o mică distanță și în acest caz, ar avea aspectul unor pete de ceață.

Fenomenul misterioaselor pete au provocat discuții aprinse în cercul astronomilor. Prima observație de această natură, a determinat bănuiala că ar mai exista o planetă, între soare și Mercur.

Celebrul matematecian Le Verrier a comparat observațiile făcute între 1802, 1819, 1849, 1859 și 1862 ce păreau să stabilească periodica apariție a aceluiaș corp ceresc. Lucrările sale l-au determinat să afirme că această planetă, prematur botezată cu numele de Vulcan, evoluează în 32 de zile, pe o orbită foarte puțin înclinată, în raport cu soarele.

In aceste condițiuni, rar avem ocazia s'o vedem trecând pe dinaintea soarelui.

Le Verrier s'a crezut totuș justificat să anunțe o nouă apariție pe ziua de 22 Martie 1877. Astronomii întregii lumi au examinat însă în zadar soarele, la acea dată.

Prof. Oppolzer a calculat apoi o altă orbită anunțând o nouă apariție care, ca și precedenta, n'a avut loc. De atunci, niciuna din investigațiile întreprinse în cursul eclipselor totale, ce fac posibilă explorarea imediatei vecinătăți a soarelui n'a descoperit existența presupusei planete.

Se impune deci să căutăm a da o altă explicație fenomenelor raportate. S'a pus astfel o a doua ipoteză, mai plauzibilă pare-se și anume că misteriosul corp ar fi o mică lună, care-ar fi scăpat neobservată pentrucă e vizibilă numai în anumite condițiuni.

Această idee nu e nouă, și a fost considerată din punct de vedere teoretic.

Sunt savanți pentru cari existența unui al doilea satelit evoluând ca și luna în jurul pământului, e aproape certă. Jules Verne a dat acestui satelit un rol important, într'una din scrierile sale intitulată „O călătorie în lună" unde doi îndrăsneți americani și un francez luau drumul lunii, într'o bombă aruncată de un tun gigantic. Exploratorii nu și-au putut atinge însă țelul, întrucât în drum au intrat în zona de atracție a satelitului necunoscut.

Jules Verne își bazase lucrarea pe calculul teoretic al astronomului francez M. Petit, care enunțase că această lună se învârtește în jurul pământului la o distanță de 4.960 de mile descriindu-și orbita în 3 ore și 20 de minute. Natural, e imposibil să contești ceva, fără contra-probă, totuș nicio observație directă nu vine să sprijine probabilitatea acestei existențe.

Ar putea fi corpul despre care se spune că s'ar perinda ca o pată întunecată pe dinaintea soarelui, la intervale relativ scurte, întrucât dată fiind viteza evoluării sale, trecerea s'ar face în 17 secunde.

Iată însă că toți corpii cerești observați până acum păreau să aibă o viteză mult mai redusă: cel văzut la 15 Ianuarie 1929 de către astronomul Guillaume, avea o astfel de mișcare, încât dac'ar fi un satelit situat față de pământ la o distanță ceva mai mică decât luna, ar înconjura pământul în 22 de zile.

Nimic precis nu s'a putut spune asupra acestui corp, deoarece observațiile lui Guillaume au fost făcute în condițiuni cât se poate de potrivnice, în cursul câtorva înseninări, pe un cer extrem de înnorat, care împiedică o urmărire continuă a petei și deci facerea calculului necesar.

In consecință, această fascinantă problemă se află în stadiul presupunerilor.

Ca și în cazul lunei, trebue să luăm în considerație că acești sateliți s'ar putea mișca pe o orbită înclinată, al cărui plan nu urmează întotdeauna aceeaș direcție. Dar se întâmplă ca orbita lunii să taie la un moment dat linia ce leagă pământul de soare.

Fenomenul unui al doilea satelit mai poate trece neobservat din cauza unui efect de perspectivă. Globul terestru este în fond atât de vast, încât dela un punct al suprafeței sale la altul, luna pare să ocupe o poziție cu totul diferită pe firmament: în timp ce privită dintr'un ținut pare să eclipseze soarele, într'alt punct dă impresia că trece pe lângă el, fără a-l umbri câtuș de puțin. Acest efect ar fi încă mai remarcabil, dacă distanța ce ne desparte de lună ar fi mai mică.

Trecerea unui corp pe dinaintea soarelui poate avea loc într'un moment când în punctul nostru, starea cerului împiedică orice observație. E mai mult decât probabil că aceste circumstante au determinat numeroasele discuții și îndoeli, ce s'au ridicat pe acest teren.

Acum, se naște întrebarea, cu privire la acest ipotetic satelit, de ce ar fi vizibil numai sub forma unui glob mic și întunecat, în câteva din momentele trecerii sale în jurul soarelui?

Dacă nu e absolut microscopic — presupunere pe care observațiile făcute până acum, o exclud cu desăvârșire — ar trebui să-l vedem strălucind pe cer, sau cel puțin evoluând ca un punct luminos. E surprinzător că nu s'a remarcat încă așa ceva, în cursul unei observații vizuale sau pe plăcile fotografice, pe cari astronomii le fac regulat, și care relevează corpi a căror strălucire e prea slabă pentru a impresiona ochiul.

Vom conchide deci că dacă interesanta problemă a unei luni necunoscute încă, poate forma obiectul unei discuții, ea e departe de vre-o soluție.

O a treia explicație a acestor misterioase pete ar fi bolizii, corpi cerești cu totul independenți de pământ. S'a observat că acești corpi ce rătăcesc prin spațiu, în diferite direcții, se apropie uneori de pământ, de unde sunt văzuți sub forma unor globuri arzânde, care trecând prin pătura noastră atmosferică, adesea explodează.

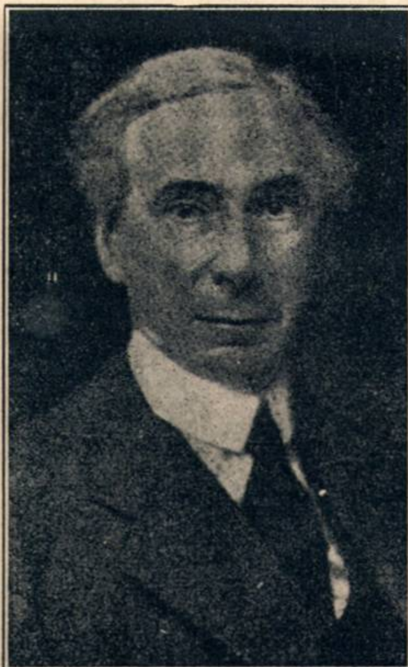
Dat fiind că circulă pe cele mai diferite căi, apariția lor neprevăzută e cât se poate de explicabilă. Până la o probă contrarie, aceste fenomene sunt cea mai plauzibilă explicație a misterioaselor pete întunecate, ce se perindă din timp în timp pe discul solar.

As.

Lecțiile experienței

ȘTIUT e că în genere tineretul e dominat de imaginație și raționament, pe când bătrânețea e condusă de experiență. Am avut odată, — în adolescență, — o remarcabilă ilustrare a acestui fapt:

Plecasem dela străvechiul sătuc Clovelly în Devonshire, spre capul numit Hartland Point, de unde se putea vedea insula Lundy, la gura canalului Bristol. Am intrat la un moment dat în vorbă cu gardianul coastei, care-mi spuse că până la Clovelly erau opt mile, iar până la insula Lundy, zece mile.

Bertrand Russell.

— „Și cât e dela Clovelly la Lundy?" l-am întrebat atunci.

Răspunsul a fost:

— „22 de mile. La aceasta am isbucnit în râs, argumentând că suma celor două laturi ale unui triunghiu e întotdeauna mai mare decât cea de-a treia, și că dacă mergea pe drumul ce pleca dela Hartland Point, distanța avea să fie numai 18 mile.

— „Tot ce pot spune, sir" a răspuns el impasibil, „e că am vorbit zilele trecute cu căpitanul Jones, care-mi spunea:

— „Am străbătut coasta aceasta de când eram copil, timp de aproape 30 de ani și cred că are 22 de mile".

Inaintea acestui argument răsărit dintr'o experiență de 30 de ani, *geometria* a trebuit să se plece rușinată.

Intâmplarea aceasta are o morală. Conducerea lumii, — atât cea morală cât și cea politică, se află în întregime în mâinile bătrânilor, cari cunosc viața „de copii" adică nu numai de 30 de ani, ci de cinci zeci, șasezeci sau chiar șaptezeci. Toți acești oameni au învățat din experiență să creadă ceeace credeau mai înainte de a fi început să trăiască, întrucât majoritatea oamenilor nu află în experiență decât o confirmare a prejudecăților lor. Pentru a trage într'adevăr o învățătură din experiență, ai nevoe de acea agerime spirituală, care este esența temperamentului științific, deși multora din oamenii de știință le cam lipsește. Știința, atât timp cât se bazează pe experiență, ne dă posibilitatea să anticipăm experiența și să dobândim cunoștințe mult mai exacte, decât cele rezultate din acel *„o știu de când eram copil"*.

Lumea e în mare parte ceeace facem noi din ea. Teoriile noastre o modelează și pot deveni adevăruri, prin faptul că sunt crezute. Intr'o altă societate, unde predomină alte credințe, lumea va avea cu totul alt aspect. Deci din faptul că experiențele dv. v'au confirmat o prejudecată, nu rezultă decât că un alt gen de experiențe ar fi confirmat o altă serie de prejudecăți, cu totul diferite. Schopenhauer a murit luând o baie, care a fost prima și ultima din viața lui. Acest fapt a confirmat prejudecățile prietenilor săi.

Superioritatea Americii asupra Europei Occidentale stă mai cu seamă în faptul, că e mai puțin dominată de tradiționalism. In ultimul timp, Europa răsăriteană și Asia de Nord s'au lepădat de tradiții, fapt pe care ne mărginim să-l constatăm, fără a-i putea judeca încă rezultatele. Europa occidentală se încăpățânează însă a păși cu mijloace vechi într'o lume nouă și se anemiază din cauza intensității cu care crede în valoarea experienței. Acest fapt se reflectă în comerț, politică, educație, și aproape în toate laturile vieții, cu excepția științei, în care, — destul de ciudat, — Occidentul european rămâne superior. Dar teoria științifică e accesibilă numai unei mici aristocrații a intelectului și vine în atingere cu viața socială numai prin realizările sale de ordin technic. Și fiecare nouă expresie technică e urâtă de tradiționaliști. In concepția noastră, generalii trebue să fie buni călăreți și oridecâte ori li se ridică o statue, sunt reprezentați călări, deși în război nici un general modern n'are vreme de cavalcade. Un guvern cu vederi moderne ridicând statui generalilor săi, ar trebui să-i reprezinte în automobile.

BERTRAND RUSSELL

Miss România 1932

„Realitatea Ilustrată", inițiatoarea concursului de frumusețe în România, organizează și pentru anul 1932, elecțiunea celei mai frumoase domnișoare.

Se vor găsi desigur unii cari să creadă că — față de situația economică atât de critică, în lumea întreagă, — s'ar cuveni să îmbrăcăm doliu și să nu ne ocupăm de un concurs care nu e destul de grav.

Am arătat întotdeauna că profesia noastră de credință este alta, că noi credem că numai printr'un optimism neînfrânt se poate ajunge deasupra necazurilor.

Iată pentru ce, tocmai cu intenția de a mai uita grijile, vom organiza și în anul acesta concursul de frumusețe pentru alegerea „Miss României 1932".

Este însă probabil că, datorită crizei tot mai acute, americanii să nu mai poată ținea în anul acesta, concursul lor internațional, din lipsă de mijloace materiale. In consecință, noi vom proclama pe „Miss România 1932" și îi vom acorda un premiu de 25.000 lei, rămânând ca în cazul când, situația schimbându-se, cei din Statele Unite, vor ținea totuș concursul internațional, această „Miss România 1932" a noastră, să plece în America.

In numărul viitor al revistei noastre, vom publica condițiunile și modul cum va decurge concursul.

MARELE CONCURS DISTRACTIV

organizat de

„Realitatea Ilustrată", ziarul „Dimineața" și revista „Rebus".

PREMII:

5.000 LEI, în numerar.
UN APARAT DE RADIO cu 3 lămpi direct la priză, marca „Lorenz".
5.000 LEI, în volume literare.
O BICICLETĂ elegantă.
1.000 kgr. lemne de foc.
UN PATEFON marca „Odeon".
O LADĂ de șampanie „Rhein".
UN COSTUM tricotat „Monica".
6 LINGURIȚE DE ARGINT.
TREI STYLOURI „HARO", cu peniță de cristal.
UN ABONAMENT pe un an la ziarul „Dimineața".
UN ABONAMENT pe un an la „Realitatea Ilustrată".
UN ABONAMENT pe un an la revista „Rebus".

N. B. — Toate aceste premii sunt oferite de cele trei publicații de mai sus, cari au dat o deosebită atenție acestor distracții instructive.

Concursul constă din deslegarea tuturor problemelor propuse, pe rând, în cele trei publicații specificate. Dăm acum:

PROBLEMA VI-a

(Problema V-a o găsiți în ziarul „Dimineața" de Sâmbătă 5 Decembrie).

CONFLICTUL CHINO—JAPONEZ

Fiecare cifră reprezintă o literă. Când litera se repetă, se repetă și cifra. Aveți, deci, pe fiecare rând orizontal:

1) Zeul răsboiului, la Romani. 2) Sufletul Societății Națiunilor. 3) Patria consumatorilor de orez. 4) Societatea Națiunilor (fr. presc.). 5) Idealul omenirei de după răsboiu. 6) Nume dat „guvernului" rusesc. 7) Intunecos. 8) Capitala țării supranumite „Bancherul lumii". 9) Imperiu în Azia. 10) Asalt.

II. Pe rândul A—B, literele vor da o provincie care a dat foarte mult de lucru Societății Națiunilor.

N. B. Deslegările se scriu numai pe o carte poștală, pe care se vor lipi și bonurile. Cartea aceasta poștală va trece direct în urnele noastre, fiecare deslegător participând, deci, cu atâtea șanse, câte cărți poștale a trimis.

Timpul trimiterii nu-l determinăm, deoarece fiecare e liber să le înainteze oricând, singura condiție fiind aceea, de a trimite toate problemele apărute într'o săptămână.

N. B. — Problema VII-a o găsiți în revista „Rebus", nr. 15, care va apare mâine.

Bon de premii N. 6

Numele ....

Adresa ....

firimituri

IN vremurile noastre, când nimic nu mai e statornic și par'că și anotimpurile au început să se 'nvârtească într'o viteză bruscă, pildele de statornicie și caracter devin tot atât de necesare, ca umbrela când plouă sau șoșonii când ninge.

Am găsit zilele trecute un personagiu extrem de statornic, atât de statornic, încât tinde să devină element de anecdotă.

E un prelat spaniol, cardinalul Segura, om în vârstă, care nevoind să recunoască răsturnările politice din Spania, a fugit în Italia, la Vatican, de unde are de gând să propovăduiască statornicia — în politică.

Acest cardinal e o figură, precum se vede, destul de originală și tot atât de stranie în statornicie a fost și pe vremea regalității lui Alfons al Spaniei zis Jockeul. Când l-a descoperit Alfons (amator de mari ciudățenii, acest rege!) Sfinția sa Segura era preot de țară și umbla călare pe un măgăruș din cătun în cătun; făcea și pe judecătorul și pe jandarmul și pe episcopul — autorități care nu se arătaseră niciodată prin acele meleaguri. Incântat de Segura, regele îl ridică din treaptă în treaptă, până ce popa de țară ajunse Cardinal și curtean de vază la Madrid.

Socotiți poate că popa Segura și-a schimbat felul de viață sau principiile? Câtuș de puțin! Nu mult înainte de a abdica, Regele Alfons i-a dăruit prelatului dreptul de a purta o prețioasă decorație de diamante. La o serbare la Curte, Alfons al XIII-lea băgă de seamă că prelatul purta într'adevăr decorația, dar nu era de diamante cum cerea protocolul ci de sticlă. Generos, regele îi șopti:

— Inalt Prea Sfinte îmi voi face o plăcere deosebită din a-ți dărui decorația în diamante veritabile...

— Nu vă osteniți Sire, răspunse Cardinalul Segura. Așî fi în stare, am mai făcut-o, să vând diamantele și să dau banii la săraci...

Probabil că nu mulți curteni aveau caracterul lui Segura. Numai cu încă cinci ca el și Alfons al XIII-lea nu-și pierdea tronul!

Ș*I acuma să trecem la cealaltă margine a Europei, în Rusia, despre care se vorbesc azi cele mai fantastice lucruri. E țara cea mai necunoscută: unii spun că e un paradis, alții că e un infern. In orice caz, faptul că se pot face afirmații atât de contradictorii, dovedește că trebue să fim cu cea mai mare prevedere, oridecâteori ni se vorbește ceva de Rusia, sau ni se aduce un argument cu Rusia.*

Avem la 'ndemână o pildă mică, dar al cărei cuprins e semnificativ.

Se afirmă, pe baze de cifre, că autorul cel mai citit pe suprafața pământului azi, nu e nici Remarque, *nici* Edgar Walace *sau* Conan Doyle *— ci Lenin, fostul dictator bolșevic. Ziarul „Gosizdat" din Moscova afirmă că din 1923 până 'n 1931 s'au tipărit 7.000.000 (șapte milioane) exemplare din scrierile complecte ale lui Lenin, iar in 1931 s'au mai tipărit in 6.000.000 (adică șase milioane) exemplare, — total 13.000.000 exemplare in toate limbile vorbite in Rusia, inclusiv limbile iacută, ciuvacă, chirghiză, etc.*

Perfect adevărat: S'au tipărit!...

Dar s'au și citit?...

Iată ce nu putem crede!... In primul rând in Rusia aproape 90% din populație nu știe carte. Iar mica minoritate a știutorilor de carte, vă rog să credeți că nu se amuză seara citind studii marxiste sau discursuri politice vechi de zece ani, chiar dacă sunt ale fostului dictator. Scrierile lui Lenin interesează — dacă interesează — mai mult pe sociologi și pe oamenii politici mai puțin; foarte puțin sau de loc o populație întreagă. Rușii citesc tot pe Cehov, pe Tolstoi și Dostoievschi sau nu citesc deloc.

Dar ce se fac atunci cu acele milioane de exemplare, care totuși s'au tipărit și se tipăresc?...

Foarte simplu: se rânduesc în rafturile și dulapurile fiecărui soviet și fiecărei comune, iar exemplarele care se împart cetățenilor, sunt aruncate, seara, în focul sobei sau al vetrei. In Rusia, se știe, nopțile de iarnă sunt foarte lungi și foarte frigüroase...

ȘI pentrucă am pomenit de Lenin, v'ați întrebat vreodată ce înseamnă *gloria?* E un cuvânt gol și strălucitor, ca un uriaș glob de lumină. Fiecare pune în acest cuvânt ceeace ar dori să aibe concert și nu va avea niciodată: femeia urâtă crede că adevărata glorie se dobândește cu frumusețea, scriitorul mediocru crede că gloria vine odată cu numărul cititorilor, ucenicul de cizmărie care umblă cu picioarele goale, așteaptă gloria unei perechi de pantofi de lac cu scârț, iar manicureza visează un domn care s'o ridice de la măsuța de lustruit unghii, s'o urce într'un automobil luxos și s'o ducă să facă un primăvăratec Crăciun la Nisa...

Ar fi interesantă o anchetă serioasă, pusă la cale și realizată de un fin psiholog și un stilist de valoare, printre oamenii ajunși la celebritate cu această întrebare:

— „Care a fost simțimântul dv. în momentul dintâi al gloriei adevărate?"

Această ideie ne-a fost sugerată de răspunsul lui Charlie Chaplin, dat de curând unui ziarist american. Și ni se pare că miraculsoul autor-actor a dat un răspuns atât de admirabil, că va fi greu de egalat în adâncime și adevăr.

E drept că Charlie Chaplin mărturisia că nu-și aduce aminte exact ce-a simțit anume, în clipa în care s'a văzut glorios, dar a căutat să afle acel simțimânt, evocând evenimentele în amănunt:

— Da... (începu Charlot, căutând în amintire)... călătoream atunci din California spre New-York... La toate gările, pe peron, lume foarte multă. Veniseră toți acei oameni pentru mine? Nu-mi venea să cred! Și totuș strigătele lor care mă chemau la fereastră, nu-mi lăsau nicio îndoială. Așa dar, iată gloria! Mi-am zis. Și m'am simțit oarecum jenat că deranjasem atâta lume... Intâiul simțimânt deci: unul de jenă. La New-York nu numai la gară, dar pe toate străzile, până la hotel, se adunase mulțime mare care mă aclama și-mi arunca flori. La hotel un comitet de onoare mă primește cu discursuri. Apoi banchete, trei săptămâni în fiecare seară... Insfârșit, când am scăpat și m'am regăsit în odaia mea, m'am simțit deodată atât de singur, atât de părăsit, că mi-am zis:

— „Da, da, asta e gloria!"

De-atunci, domnul meu, gloria adică simțimântul de singurătate și pustiu, nu m'a mai părăsit niciodată..." — *W.*

AJUTAȚI-NE SĂ FACEM BINELE

Pomul de Crăciun al „Realității Ilustrate"

VOM avea cea mai grea iarnă" au profetizat economiștii, cari în imposibilitate de a mai găsi remedii crizei generale, au fost nevoiți să se mărginească la roluri de Iulii Poloneze, prevestitoare de mari nenorociri. Și într'adevăr profețiile par a se îndeplini, căci sărăciei cumplite în care se sbate omenirea întreagă, i se adaogă vitregia cruntă a anotimpului.

Telegramele anunță că pretutindeni, pe cuprinsul acestui necăjit continent, au căzut troene grele și s'au abătut geruri vrăjmașe.

Noi, firește, nu puteam rămâne mai prejos. Am avut zile care au amintit gerurile crâncene din iarna anului 1916-1917, când convoaiele de soldați și de refugiați, porniau spre Moldova, mușcați de insecte dătătoare de tifos exantematic și de frigul care complecta ruina trupurilor, prost hrănite și infam îmbrăcate.

Prea puțini sunt cei cari și-au frecat palmele, bucuroși că anotimpul câinesc este pentru ei prilej de bune treburi. Prea puțini sunt cei cari, în pofida gerului și-a zăpezilor orbitoare, și-au putut îngădui voluptatea căminului cu sobă caldă, cu ceai aromitor, cu lectură odihnitoare.

Altă dată iernile erau epoca așteptată de mulți, cu gândul că ea le va permite ore de reculegere, de meditație, de mici satisfacții familiale.

In ultimii ani și cu deosebire în acest an, iarna a sosit nedorită, ca o nenorocire care pune capac altor nenorociri. Oh, de s'ar fi putut, în aceste timpuri de haos general, de frângere a echilibrului, de s'ar fi putut ca iarna să-și amâne vizita printre noi, pentru altă dată, când am fi fost în măsură s'o primim cu un palton gros în spate, cu șoșoni în picioare, cu provizii în pod și pivniță și cu lemne în sobă!

Dar iarna a sosit cu un infinit mai mare cortegiu de calamități decât în anii anteriori. A așternut pe fruntea celor mai mulți dintre noi umbra îngijorărilor, a suflat cenușa stinsă din multe cămine, și-a tăiat răsuflarea multor chipuri, pe care căldura focului nu le-a putut colora în roz.

Cele dintâi victime, acum ca și în alți ani, au fost copiii. Și cei dintâi cari ar trebui ocrotiți sunt ei. Dar, din nenorocire, vitregia împrejurărilor face ca ei să resimtă mai mult și mai greu asprimea anotimplui.

Vă este desigur încă vie în minte pagina de sguduitoare literatură, pe care v'au oferit-o nu de mult ziarele. De literatură adevărată. Tragedia celor trei copii găsiți sloi de ghiață în cocioaba dintr'un cartier depărtat al orașului.

Ne gândim la copii. La toți copiii nefericiți, săraci, cari în aceste zile de început de iarnă și în zilele iernei care va continua multă vreme, n'au norocul unui vestmânt cald, al unui cămin zâmbitor, al unei supe întremătoare și al unei jucării care pentru toți copiii e o necesitate. Și ne gândim că în acest an Moș Crăciun va avea traista aproape goală, căci din ea nu au să poată să se înfrupte decât foarte puțini copii.

Ei bine, se impune să venim în ajutorul tuturor făpturilor micuțe. Copilăria lor nu poate fi un drum troenit, întunecat, ci, din când în când măcar, — ea trebue să se transforme într'o mică grădină fermecată, pentru ca mai târziu, privind în trecut, amintirile lor să nu fie toate învăluite într'o pânză de doliu.

Să aducem măcar de sărbători, o rază de soare în câteva căminuri și în sufletul câtorva copii. Să fie sărbătorile un prilej de bucurie dătătoare de încredere în viitor, pentru cel puțin o parte din copiii triști ai tristelor noastre vremuri. Să colaborăm cu Moș Crăciunul sărac al anului acesta.

„Realitatea Ilustrată" s'a gândit la copiii nefericiți. Vrea să le vină în ajutor, dar vrea să-și asocieze la această faptă bună copiii mai puțin nefericiți decât alți semeni ai lor.

Copii cari aveți norocul de a fi puși la adăpostul nevoilor, veniți în sprijinul frățiorilor voștri cari tremură de frig, neavând un vestmânt cald pe ei și-un lemn în soba lor, cari nu zâmbesc gustând o bomboană, răsfoind o carte ilustrată sau contemplând cu ochii uimiți o jucărie.

„Realitatea Ilustrată" apelează la toți cititorii săi să vină, în numele copiilor lor, în ajutorul copiilor săraci. Vrem să organizăm un mare Pom de Crăciun pentru copiii necăjiți, cu daruri de orice fel, venite din partea copiilor mai puțin necăjiți.

Pe scurt, apelul nostru este acesta: contribuiți la Pomul de Crăciun al „Realității Ilustrate" trimițând în numele copiilor voști orice obiecte care le prisosesc lor, — hăinuțe, ghete, rufe, cărți, jucării uzate.

Orice contribuție de orice fe fel și oricât de modestă, este binevenită.

Darurile pot fi trimise de pe acum pe adresa „Realității Ilustrate", specificându-se numele copiilor donatori.

Numele tuturor donatorilor va fi publicat la loc de cinste în revista noastră.

In plus vor fi publicate fotografiile copiilor cari vor fi făcut donații mai importante.

E un prilej pentru făpturile d-voastră plăpânde, generoase, să aibe mulțumirea de a-și vedea fapta lor bună încununată de recunoștința copiilor săraci și de cea a „Realității Ilustrate".

Pomul de Crăciun va fi aranjat în ziua de Duminică 20 Decembrie, dimineața într'o sală mare din Capitală. Atunci, în cadrul unei serbări frumoase se va proceda la distribuirea darurilor destinate copiilor săraci.

Incă odată: vrem să facem o faptă bună.

Ajutați-ne !!

Cei trei copii cari au fost găsiți degerați.

Războiul celor două națiuni galbene

DEPARTE, în răsăritul Asiei, se adună nori de furtună și tunetul a început să bubuie amenințător: între chinezi și japonezi se ridică hidos spectrul războiului.

„Pericolul galben": era amenințarea fluturată mulți ani, de fostul Kaiser al Germaniei, Wilhelm, nu fără oarecare dreptate. Căci în China, din îndepărtatul orient, trăește aproape o rasă întreagă — a cincea pare din toată omenirea — în alcătuirea unui singur popor. Chinezii sunt aproape 400 de milioane de oameni, cari au o civilizație făurită exclusiv de ei, în timp de milenii și cari până în secolul trecut s'au ferit din răsputeri să aibe vreun contact cu străinii.

Nu e greu de înțeles că un neam care a trăit mii de ani izolat, are cu totul alte concepții de viață, alte legi și altă morală decât neamurile pe care le cunoaștem și din care facem parte, neamuri care s'au influențat reciproc și și-au amestecat sângele.

Astăzi, când străinii încearcă să adapteze China ritmului de viață mondial poporul galben — din când în când — are isbucniri de revoltă. Bande organizate și tolerate de oficialitate asasinează pe englezi, americani sau japonezi, atacă vasele străine, pradă bunurile adunate de concesionarii europeni.

Mai ales împotriva japonezilor au chinezii o atitudine vrăjmașe. Ei simt instinctiv că din această parte îi amenință pericolul cel mai mare.

Japonezii — chiar dacă sunt și ei de rasă galbenă — se deosebesc fundamental de chinezi. Au isbutit în mai puțin de-un secol să asimileze și să adapteze țării lor civilizația și cultura apuseană. Această civilizație, grefată pe un fond sobru și perseverent, a produs un popor admirabil dotat. Departe de-a respinge pe străinii cari veniau la ei, japonezii din totdeauna s'au străduit să-i imite și au isbutit astăzi să-i întreacă și să-i concureze.

Intrebuințând metodele europene și având toate calitățile specifice rasei lor, este natural ca de ei să se teamă mai mult chinezii. Mai intervine apoi în această ură și imediata vecinătate, precum și tendența de expansiune a japonezilor.

* * *

Conflictul care amenință azi să devină răsboi, e consecința multor neînțelegeri.

Japonia are interese comerciale importante în Manciuria. Capitaliștii japonezi au învestit în calea ferată mandciuriană un miliard de yeni, în societățile comerciale din această țară șase sute milioane yeni; în împrumutul de stat acordat Chinei o sută milioane yeni; în total peste o sută treizeci de miliarde de lei.

Dar în China, din zilele noastre, situația este foarte turbure: pe lângă sărăcia groaznică, în care se sbate populația, există o criză de autoritate. Aceasta face ca să nu se poată aplica acestui popor principiile de conducere politică obicinuite pentru „popoarele organizate". Revoluțiile sunt în China endemice. Bandiți, foști soldați cari nu mai au nici un fel de ocupație, în complicitate cu autoritatea, fac cu totul nesigură viața și averea, în special a supușilor străini, cari sunt în genere mai bogați.

Nici guvernul din Nanking — recunoscut — nici guvernul din Peking, nu sunt în stare să mențină ordinea în țară. In consecință, diferitele puteri străine s'au văzut nevoite să-și apere singure supușii.

Deaceea, Japonia, exasperată de banditismele și prigonirile, din ultimul timp, a hotărit să-și facă singură poliția.

MANDCIURIA.

Mandciuria e un ținut cu o suprafață de 941.700 klm. pătrați, (cam cât Franța și Italia la un loc). E o țară fertilă, unde se află importante zăcăminte de fier și cărbuni. Acesta e motivul pentru care Mandciuria, mai mult decât alt ținut, a ispitit lăcomia străinilor.

Cu toată bogăția solului, locuitorii sunt săraci, și erau încă și mai săraci înainte, căci lipsia capitalul, lipsia priceperea, ordinea și organizarea, pe care au introdus-o japonezii.

Trebue să menționăm că Mandciuria, în cursul istoriei chineze, a avut o soartă deosebită de-a Chinei propriu zise: a fost mai mult un ținut tributar, locuit chiar de o populație, care se deosebia de ceilalți chinezi. Până la instaurarea republicii, Mandciuria avea un statut particular și se afla sub autoritatea unui guvernator.

După răsboiul ruso-japonez din 1905, japonezii au căpătat dreptul de-a se amesteca în afacerile Mandciuriei. Un milion de japonezi s'au stabilit în acest ținut, a cărui populație este astăzi de 29 milioane două sute de mii de locuitori.

Japonezii au construit căi ferate importante, peste 2000 de klm. din totalul de cca 6000 klm.. câte

Harta de mai sus reprezintă teatrul luptelor chino-japoneze în Manciuria. Săgețile indică tendințele de expansiune ale Japoniei. Cercul gros: zona luptelor actuale.

Harta căilor ferate manciuriene. Pe traseul lor, se văd localităţile în jurul cărora se dau luptele.

există în Mandciuria; au ridicat la un rang important portul Dairen, în care au învestit peste 5 miliarde de lei; au întreprins exploatarea minelor de cărbuni din Faskun, şi Yentai, cu o producţie de 30.000 tone zilnic şi a minelor de fier din Penhsihn şi Aushan; cu o producţie de 250.000 tone anual; etc.

Bineînţeles, că din prosperitatea iniţiată de japonezi au tras foloase şi indigenii. Situaţia lor materială s'a îmbunătăţit relativ; starea igienică s'a ameliorat; s'au creat şcoale, ferme model, spitale, etc.

Dar la fel ca în India şi Egipt, de îndată ce indigenii — prin civilizaţia adusă de colonişti — s'au deşteptat, a început o revoltă surdă împotriva străinilor, boicotul mărfurilor japoneze; refuz de-a le vinde lapte sau cărbuni; împiedicarea cu forţa — de către agitatori — a chinezilor cari voiau să lucreze în întreprinderi japoneze; afişare de manifeste incendiare, care provocau masacrul japonezilor; lapidare şi ultragiu împotriva şcolarilor japonezi; ba chiar revolte sângeroase cum au fost la Hong-Hong, unde cinci japonezi au fost ucişi şi nouă răniţi.

Toate acestea sunt fapte petrecute în ultimii ani. Delegatul Japoniei s'a plâns la Liga Naţiunilor, dânsul a arătat acolo, că în Mandciuria, până la începutul lui Noembrie, s'au masacrat de către bandiţi 170 de japonezi, s'au ars 30 case şi s'au prădat 57. Iar în toate aceste banditisme, atitudinea autorităţilor chinezeşti, a fost cu totul pasivă; China nu s'a dovedit o ţară civilizată, care ţine cont de obligaţiunile ei internaţionale.

Dar în afară de exasperarea produsă de banditismele chinezeşti, Japonia se plânge de China din pricina nerespectării tratatelor.

Intre Rusia şi Japonia s'a născut, încă dela începutul acestui secol o rivalitate acerbă, pentru preponderenţa în afacerile chinezeşti şi această rivalitate a dus la războiul din 1905, care se termină cu înfrângerea ruşilor la Port Arthur şi pierederea Coreei. Prin tratatul de pace dela Portsmouth, Rusia cedează Japoniei calea ferată dela Chiang Khun până la Port Arthur, China a ratificat acest tratat, acordând Japoniei anumite avantagii, necesare pentru protecţia căii ferate Sud-Manciuriene.

După isbucnirea răsboiului european din 1914, răsboi care a avut repercusiuni în toată lumea, Japonia a impus Chinei 21 de obligaţiuni.

O conferinţă ţinută la Washington le-a redus însă la următoarele patru:

1) Prelungirea pe un termen de 99 ani a contractului de conceisonare a peninsulei Liaoyung;

2) Prelungirea pe acelaş termen a concesiei căilor ferate Sud-Manciuriane şi Mukden-Otung;

3) Drepturi şi privilegii speciale pentru supuşii japonezi în Manciuria şi

4) Drepturi şi privilegii pentru supuşii japonezi în Mongolia internă orientală.

China a încercae de mai multe ori să eludeze în special aceste din urmă două puncte, pe motiv că tratatul i-a fost impus, şi că ea n'a consimţit de bună voe la încheerea lui.

Desigur că acest mod de-a scăpa de obligaţiile internaţionale ne apare nouă europenilor neînţeles. Chinezii au însă o mentalitatea deosebită.

OFENSIVA JAPONEZILOR

Faţă de agitaţiunile împotriva străinilor, faţă de boicotul sistematic al mărfurilor japoneze şi faţă de acţiunea exasperantă a bandiţilor, amestecaţi cu trupe ne' regulate chineze, odată cu protestul la Liga Naţiunilor, forţele militare japoneze, care erau destinate la paza căii ferate, Sud-Manciuriene, au trecut zona care le era rezervată, şi au ocupat centrele Mukden, Kirin, Kuliuho, Censh Hiatum şi Tsitsikar.

China, astăzi, recunoaşte că în Manciuria trebue făcută ordine, dar cere ca japonezii să retragă mai întâiu trupele, pe zona rezervată lor, zona căii ferate.

Sub ocrotirea acestor trupe — spun chinezii se produce în Manciuria o mişcare separatistă, pe care guvernul central (din Nanking) n'o poate reprima, câtă vreme persistă o ocupaţie străină.

* * *

Liga Naţiunilor putea-va oare aplana acest litigiu dintre cele două naţiuni galbene?

Dacă nu, consecinţele pot fi dintre cele mai grave, căci de-o parte şi de alta a celor doi adversari se vor alătura în viitorul război multe naţiuni, ale căror interese sunt contrarii. *n. c.*

Concursul de frumuseţe începe cu oraşul Craiova

La 20 Decembrie, are loc în fosta capitală a Banilor primul concurs regional de frumuseţe, pentru alegerea „Miss Olteniei".

Un comitet alcătuit din reprezentanţii cei mai competenţi ai vieţii sociale şi artistice din Oltenia, va alege dintre candidatele care se vor prezenta din Mehedinţi, Gorj, Dolj, Romanaţi şi Vâlcea, pe aceea care să fie demnă să poarte titlul de „Miss Oltenia".

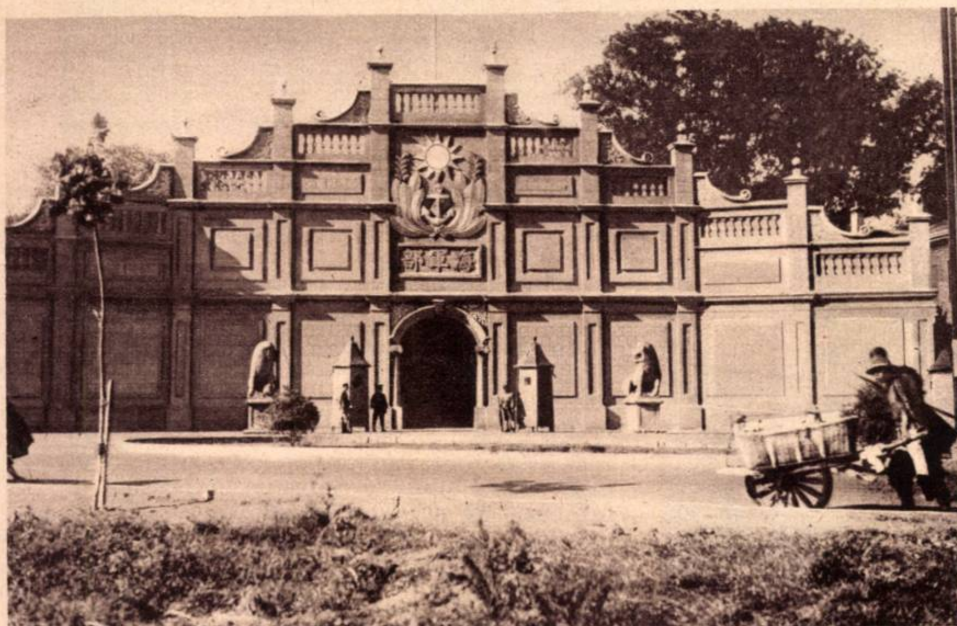
Aleasa va veni la Bucureşti în Februarie 1932, ca să dispute titlul de Miss România şi premiul de 25.000 lei.

CONTRASTE ÎN CHINA

Sus: *Un canal la periferia oraşului Nanking;* st.: *Statui uriaşe înşirate pe drumul spre cimitirul împăraţilor Chinei (Nanking).*

Sus: *Ministerul Marinei din Nanking, pe frontispiciu ancora şi soarele, emblema marinarilor;* dr.: *Un tramway electric fără şine, la Shanghai.*

Ca pretutindeni, pe emisfera de răsărit a pământului nostru, întâlnim în China — în ţara în care un popor de aproape 400 milioane de oameni, opune civilizaţiei şi culturei europene, tradiţii vechi şi învăţătura mistică moştenită de veacuri — cele mai uimitoare contraste, care se pot imagina: Centre industriale şi comerciale mari, alături de cea mai primitivă viaţă agricolă; invenţiuni moderne, alături de obiceiuri arhaice.

Shanghai este şi el un oraş de acestea, de contrast, unde lângă murdăria caracteristică chinezească şi mizeria cea mai crasă, se lăfăeşte luxul excentric al continentelor european şi american.

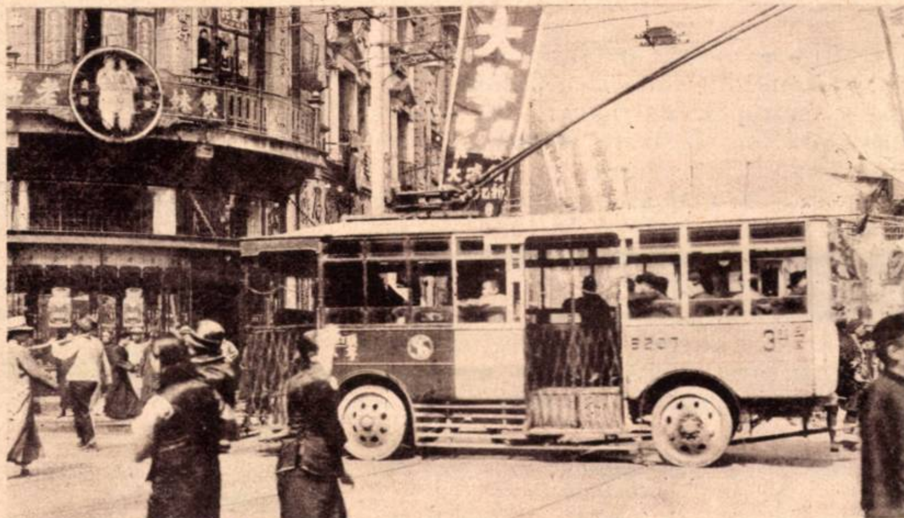
Ceeace isbeşte în primul rând pe vizitatorul, care soseşte în Shanghai, după cinci săptămâni de călătorie pe mare, (Genua - Shanghai), păşind pentru prima dată pe pământ chinezesc, este noutatea aspectului clădirilor şi al circulaţiei.

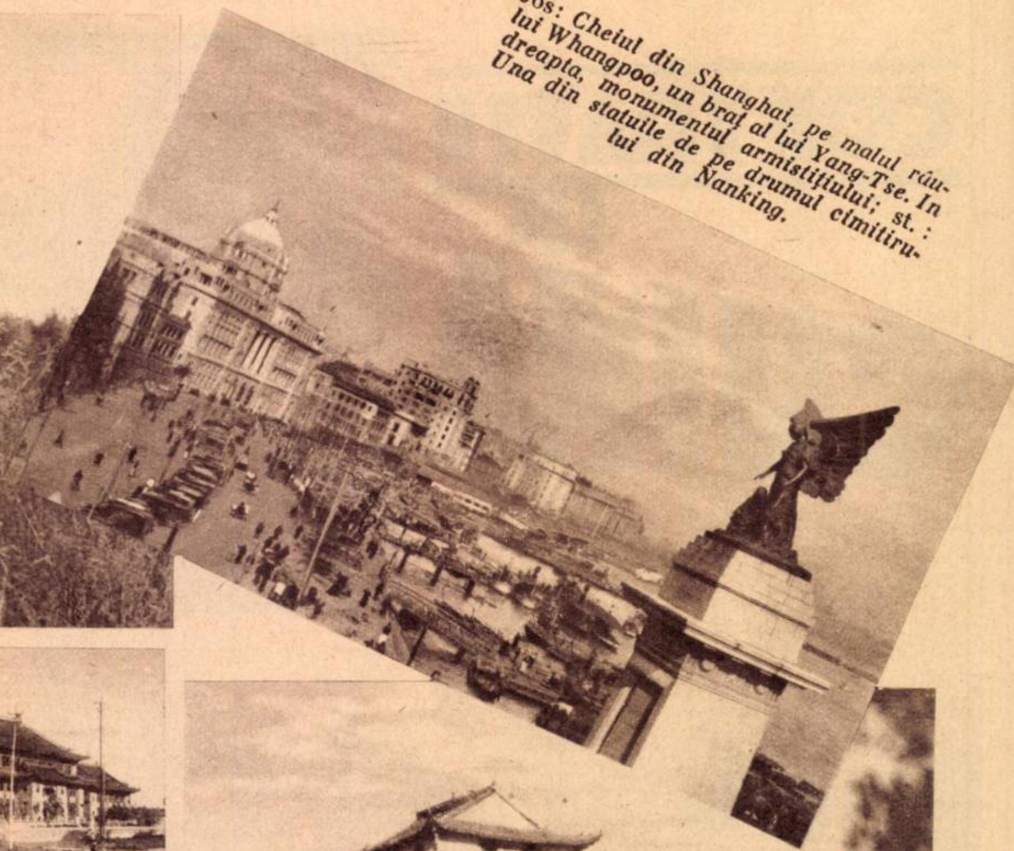
St.: *Poliţist indian în cartierul britanic din Shanghai.*

Alături de avioane, autobuze şi tramvaie, găsim caravanele de măgari şi pe culii, cari în căruţele tipice cu două roţi, cu strigăte de îndemn, nearticulate, asurzitoare, duc greutăţi, care la noi deobiceiu sunt trase de autocamioane sau cel puţin de căruţe cu cai

Alături de palatele monumentale de piatră ale băncilor mari, sau ale caselor de comerţ, alături sgârie-nori de 13 e-

Jos: Cheiul din Shanghai, pe malul râului Whangpoo, un braţ al lui Yang-Tse. In dreapta, monumentul armistiţiului; st.: Una din statuile de pe drumul cimitirului din Nanking.

Dr. : *Ministerul căilor ferate, din Nanking.*

taje, cum e hotelul Cathay, care în timpul verii pune la dispoziţia călătorilor saloane răcite artificial, se găsesc la mai puţin de o sută de metri depărtare, pe Whangpoo-River şi pe Soochow-Creek, colibele chinezilor, adăposturile lor de mii de ani, care înseamnă totodată locuinţa şi prăvălia.

Sus: *Vila fortificată a unui mare negustor din Nanking;* st. : *Vilă chinezească de vară, în împrejurimile Nanking-ului.*

privind şi azi cu vrăjmăşie orice amestec în treburile chinezeşti — trăeşte o viaţă cu totul deosebită de cea europeană. Ei nu atribue nici o importanţă individului, momentului sau locului: pentru ei nu contează decât mulţimea, secolele şi spaţiul larg. Este natural să fie astfel la un popor care numără aproape patru sute de milioane de oameni, trăeşte într'o ţară pe care nici unul n'a străbătut-o dela un capăt la altul şi se conduce după legi şi tradiţii întemeiate cu mii de ani în urmă.

Fotografiile pe care le publicăm arată o serie de înfăţişări din viaţa şi activitatea celei mai mari metropole de comerţ din China: Shanghai, precum şi câteva vederi din Nanking, noua capitală a Chinei.

Desigur însă că mai interesante decât aspectele exterioare, este felul de viaţă şi mentalitatea chinezilor, cu totul deosebită de cea europeană şi americană.

Neamul acesta de oameni, cu o civilizaţie a lui specială, care s'a desvoltat fără influenţe din afară, şi care până în veacul din urmă considera ca un duşman pe oricare străin —

Căruţă chinezească pentru transporturi grele, trasă de „kuli" la Shanghai.

MARELE VOEVOD MIHAI

VIZITEAZA UZINELE DE AVIOANE S. E. T. DIN BUCUREȘTI

Marele Voevod Mihai dovedeşte pe zi ce trece, marele interes pe care-l poartă aviaţiei.

Se ştie că moştenitorul tronului este unul din cei mai sârguitori elevi ai şcoalei de aeronautică de la Mediaş. Intr'adevăr, Voevodul Mihai se ocupă foarte intens de mecanica aviatică şi poate demonta şi monta la loc un motor experimental: „Hispano-Suiza" pentru avion.

Zilele trecute, marele Voevod, însoţit de un adjutant, a vizitat uzinele „S. E. T." din Capitală, pentru construcţia avioanelor.

D. inginer Zamfirescu, directorul fabricei, a dat principelui toate lămuririle, demonstrând modul de construcţie al avioanelor. Voevodul s'a interesat amănunţit de toate piesele, de motoare, etc. Apoi a controlat comenzile unui avion terminat, urcându-se în carlinga acestuia.

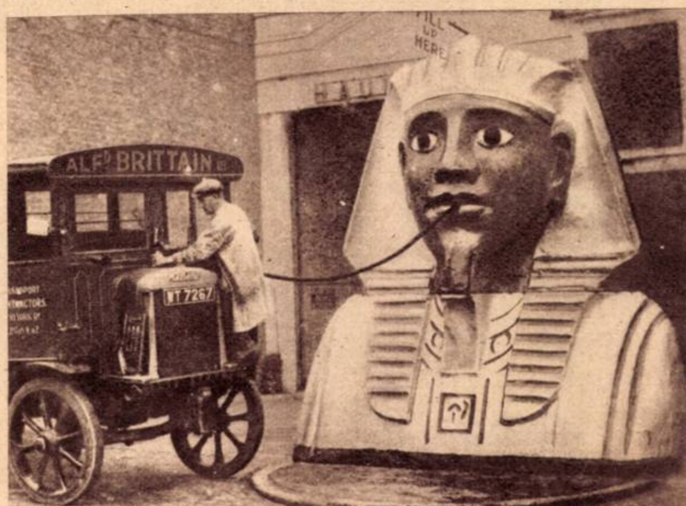

In fotografiile noastre: Sus: Marele Voevod in carlinga avionului. Dr: Principele moştenitor condus de d. ing. Zamfirescu prin uzină.

SFINXUL REZERVOR

Un american, negustor de benzină, a transformat misteriosul sfinx egiptean, simbolul enigmei naturei, într'un ridicol tanc de benzină, care alimentează din sucul pântecului său, automobilele cu ajutorul unei conducte flexibile, fixată între buze. Ochii holbaţi ai sfinxul îţi dă mai curând impresia că rigida figură a supravieţuit o beţie divină... cu benzină, în compania nemuritorilor Apis şi Osyris.

EROUL PANSAT

In urbea Urlaţilor se află un monument ridicat pentru comemorarea eroilor căzuţi în războiul pentru întregirea neamului. Solemnitatea n'a avut încă loc, astfel că eroul de bronz e moşmolit în cârpe ca o babă.

Ce poate gândi cetăţeanul Urlaţilor, în faţa unui soldat pansat, devenit ridicol prin cârpele care-l învelesc şi pe deasupra, cu broboada trasă pe cap?

DE TOATE

St.: O PUŞCA VECHE S. B. Fann, un fermier din munţii Americei îşi mai apără avutul cu puşca, pe care o poartă în fotografia alăturată. *Jos:* O căţea de vânătoare fătând 12 căţei şi neputându-i alăpta, numeroasa progenitură este crescută cu... biberonul.

Echipa sud-africană de rugby care a jucat recent la Londra, are ca talisman un cap de antilopă.

Fotogr
îi dau
de pa

-afia noastră de mai sus, reprezintă un atelier de jucării în Germania. Lucrătoarel- zor, căci Moş Crăciun se apropie. *Jos:* Nu e intrarea într'o moschee, ci o colecţi- -atofi din care fiecare vizitator al fostului palat imperial din Potsdam (Berlin) este obligat să încalţe câte o pereche, la intrare.

Vagabonzii germani utilizează de mult un cifru, pentru a indica tovarăşilor casele accesibile pentru cerşit. In fotografia noastră, un vagabond atrage atenţia următorilor, că „aci sunt oameni răi, cari nu dau". Sunt deasemenea semne pentru „câine rău", „oameni buni", etc.

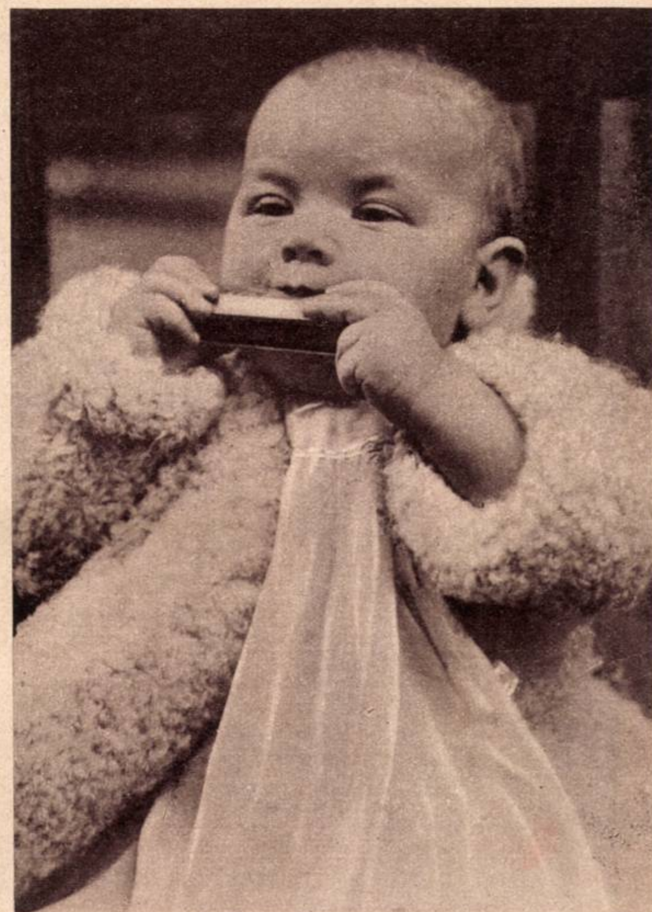

Sus: Toate meseriile se fac cu o oarecare doză de artă. Mai ales cofetarii expun în fiecare an modelele cele mai variate de castele, biserici, etc., lucrate din zahăr şi ciocolată.

Iată însă că brutarii germani au hotărît să concureze pe colegii lor cofetari, expunând într'o sală din Berlin, câteva opere de adevărată artă, în materie de brutărie.

Printre alte piese expuse se află şi covrigul de mai sus, care a stârnit mai ales entuziasmul copiilor vizitatori ai expoziţiei.

Dreapta: *...şi pentrucă veni vorba de copii, iată alăturat un virtuoz în vârstă numai de nouă luni. Desigur că mititelul când va fi mare, va ajunge un perfect executant la ori instrument; deocamdată se mulţumeşte însă, să sufle tare într'o muzicuţă de gură, chiar dacă din punct de vedere muzical, nu se împacă nici cu tonul, nici cu ritmul.*

Parlamentul român

III. 1931 – 1932

I. G. Duca
Băcău

Ion Mirescu
Ismail

Leon Ion
Tighina

Eduard Mirto
R.-Sărat

Viorel Tilea
Sibiu

Dumitru Manu
Năsăud

Romulus Jcma
Caraș

Leonte Moldovanu
Brăila

Gen. Racoviță Mihail
Ismail

N. Jovipale
Dolj

Theodor Fischer
Soroca

Mihail Popovici
Satu Mare

A. Bonnertl
Mureș

Dr. Iosef Wiler
Mureș

Liviu Micșa
Someș

Dinu Simion
Vâlcea

Victor Slăvescu
R.-Sărat

V. Rădulescu
Mehedinți

Iancu Cazacescu
Cetatea Albă

Emeric Reitter
Tim.-Torontal

Foto-Luvru

(VA URMA)

Iarna a venit!
Viscolul a tălăzuit ninsoarea de-alungul caselor, îngropând sub mantia de nea trotoare, drumuri, uşi şi ferestre.
Tramvaiele şi-au lăsat remorcile în depouri şi defilează fantomatice pe la staţii, din sfert în sfert de oră. Automobilele şi căruţele dau asalturi troenelor şi nimic n'a fost mai încurcat vre-o dată, ca circulaţia bucureşteană.
Iar mizeria şi-a arborat rânjetul palid, de zăpadă.

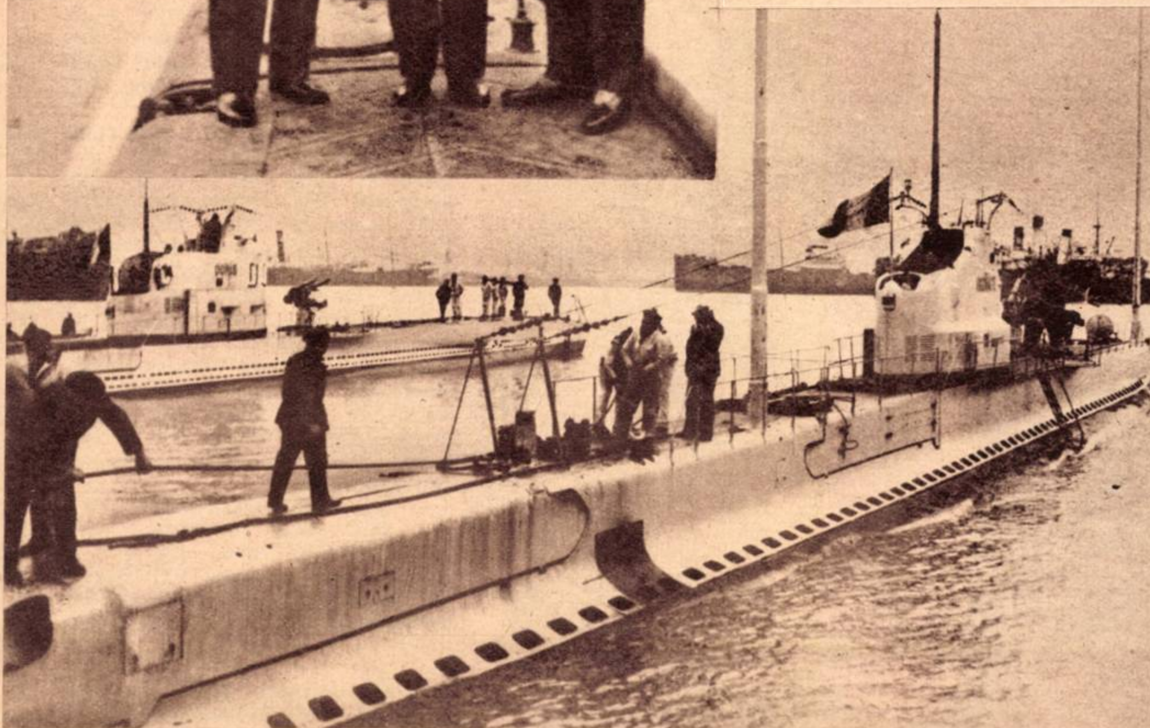

Fotografia de mai sus, reprezintă două vagoane de tramvay, prevăzute cu pluguri pentru curăţirea liniilor.
In stânga un aspect al căii Victoriei: automobilul fraternizează cu sania, pe alunecuş.

Săptămâna trecută a sosit la Constanţa o escadrilă de submarine franceze, în vizită oficială.
Echipagiilor li s'au dat onorurile cuvenite de către comandamentul Diviziei de mare şi de către primăria oraşului.
Ofiţerii francezi au plecat la Bucureşti, unde au vizitat principalele noastre instituţiuni, fiind primiţi în audienţă şi reţinuţi la dejun de Suveran.
Fotografia noastră din *stânga* reprezintă pe comandantul submarinului „Argonaute", între d-nii Ion Theodorescu-Valahu, primarul Constanţei şi Papudoff, ajutor de primar.
Jos: Submarinul „Argonaute" în rada portului Constanţa.
Foto-Păsculescu-Constanţa.

O firmă ingenioasă

In numărul nostru trecut, am arătat într'o fotografie, ingenioasa idee a unui bucureştean, care pentru a-şi apăra rufele de hoţi, le pune la uscat pe frânghie şi le ridică la o înălţime destul de mare, cu ajutorul unei macarale.
Iată însă că reporterul nostru fotograf ne aduce un model de firmă ingenioasă, pe care a descoperit-o în urbea Urlaţilor.
Un reparator de biciclete şi-a montat, — în locul oricărui alt aviz — o bicicletă reformată, pe o stinghie, care pornind de pe acoperişul casei, ajunge până în mijlocul drumului.
Nu se poate şti însă dacă înfăţişarea „firmei" îmbie clienţii să-şi dea bicicletele la reparat; iar localnicii afirmă că la fiecare furtună, bicicleta îşi părăseşte stinghia, reluând pentru puţină vreme contactul cu pământul.

PAZNICUL VESPASIANEI

IN marea massă anonimă, coborînd la cea mai umilă treaptă socială, întâlnim fiinţe dotate cu energie şi o sensibilitate remarcabilă. Fiecare gest al lor e un efort disperat spre mai bine, fiecare gând o dureroasă destrămare fizică. Soarele norocului şi-a oblonit bine chipul.

Frământam gândurile de mai sus stând de vorbă cu Nicolae Dimitriu, paznicul vespasianei din faţa halelor Centrale. Cu câteva ore mai înainte încercase să se ascundă în faţa aparatului fotografic. Avusese în iarna care a trecut, o mică neînţelegere cu domnii dela gazete.

In fiecare zi maşina ziarului „Dimineaţa" se opria lângă pod; delegaţii împărţiau pâine şi Nicolae Dimitriu vedea mai apoi cum turma desmăţată a celor cari străjuiau cheiul, zvârleau darul primit pe două-trei ţigări, sau alte nimicuri.

— „Dacă vreţi să săvârşiţi un bine cu adevărat" — a spus el celor cari făceau împărţeala — „duceţi-vă prin mahalalele sărace, unde te înfunzi în noroaie până la genunchi şi umpleţi cu pâine braţele copiilor sărmani".

După ce şi-a terminat tirada, s'a lăsat apoi prins pe placa fotografică. Mai încolo, pe o banchetă, aşezată tocmai la capătul platformei de piatră, un mic jălbar scria o „epistolie" unui sătean din Basarabia. Omul dela ţară a încercat să fugă, de teamă să nu-şi vadă chipul, la gazetă —„ca să nu ajungă de batjocură" — cum a mărturisit el.

— „Ce-i cu băeţaşul ăsta ?"

— „Ia, s'a pripăşit şi el pe lângă mine. Mai câştigă câte un gologan dela cei cari au nevoie de vre-o petiţie, sau să trimeată veşti pe-acasă. Altădată erau mulţi pe-aci. Dormiau mai rău decât câinii, colo, în adâncătura de sub pod. Numai ce vedeai câte unul cum se căznia să strângă cu câte o scândură, păcura care se scurge pe apă şi apoi îi dădea foc, ca să-şi desmorţească oasele.

— „Dar d-ta cum o duci ?

El avu o privire lungă, foarte semnificativă. **Işi desfăcu haina groasă de iarnă, sub care singurul vestmânt era doar cămaşa, încărcată de petice zdrenţuite.**

Nicolae Dimitriu, paznicul vespasianei din Piaţa Mare

— Vedeţi, eri am avut cununia la ofiţerul stării civile şi aşa am fost nevoit să mă duc. Trăesc de patru ani cu o ucraineană, Irina, am un copil cu ea, iar al doilea e pe drum şi trebuia să limpezesc situaţia. Ofiţerul a ţinut o frumoasă cuvântare.

— „Aveţi în faţa dv." — a spus el — „un om care şi-a recunoscut greşala. Un cămin din cale afară de sărac îşi împuterniceşte astăzi temeliile. Un ajutor oricât de mic din partea dv. ar fi pentru cei doi soţi o mare binefacere".

Cei de faţă, tot perechi nevoiaşe, n'au răspuns la apel, dar nici Neculai nu s'a aşteptat la nimic, pentru că firea lui nu-i deprinsă cu cerşetoritul.

— „Toată viaţa nu m'am sprijinit decât pe munca mea. Dar lucrurile merg aşa de prost ! Cât timp am fost flăcău, am servit prin case, ca fecior. La Mavrocordat, la Ghica, la Străvărăcheştii. După ce mi-am luat şi eu un suflet lângă mine, a venit tot greul. Când ne-am întâlnit, ea era cât un munte. Astăzi văzând-o ai crede că-i tuberculoasă. Iarna trecută nu cumpăram lemne decât câte zece kgr. Incingeam câte un focşor mic şi treceam copilul pe deasupra lui, ca să-l desmorţim".

— „Cu chiria cum o duci ?"

— Mi-a ajutat D-zeu de mi-am făcut bordeiul meu. Cu câţiva ani în urmă am luat o poliţă, o asigurare. Dădeam câte 120 de lei pe lună. Apoi a venit o vreme

Paznicul şi micul jălbar, scriind „epistola" basarabeanului